rao pentru copii

UN MESAJ DE LA CHICKEN HOUSE

Întotdeauna mi-am găsit prieteni în cărţi: personajele fictive au fost cea mai bună companie pentru un băieţel singuratic chinuit de boală și de surorile mai mari! Așa că am citit cu mare entuziasm fascinanta poveste a lui Lucy Strange despre o fată grozavă, pe nume Henry, care devine mai inspirată, curioasă și puternică datorită cărţilor. Curajul lui Henry în faţa pericolelor îngrozitoare m-a ţinut în tensiune până la ultima pagină a acestui roman frumos și fascinant. *Secretul din Pădurea Privighetorii*, o poveste a cărei acţiune este plasată într-o vară lungă, de vis, încântă cititorii cu farmecul unei povestiri clasice.

BARRY CUNNINGHAM
Editor
Chicken House

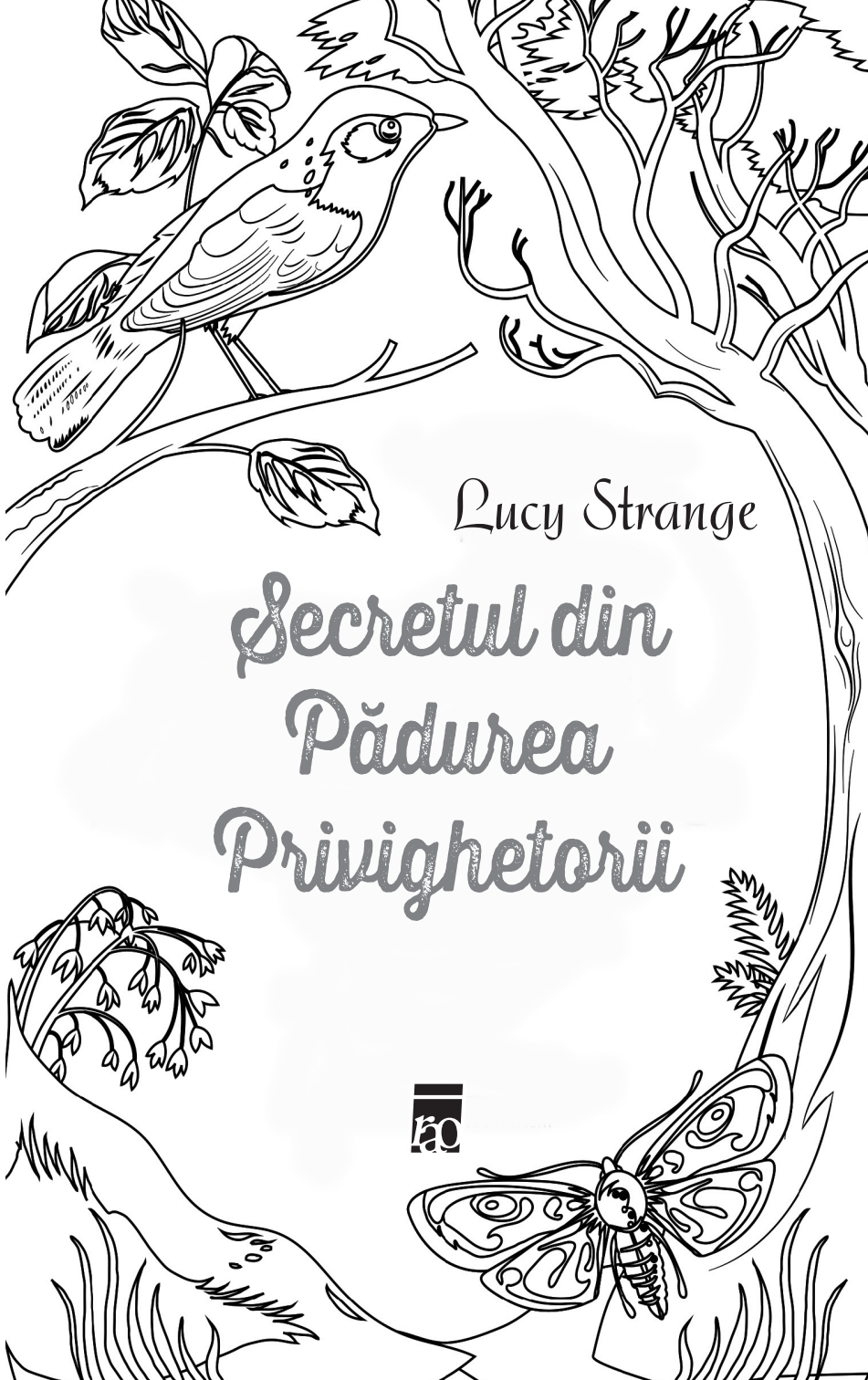

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Lucy Strange
The Secret of Nightingale Wood

© ??????????????????
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Liliana Pelici prin Lingua Tradom

© RAO Distribuţie, ???????
pentru versiunea în limba română

2018

ISBN ??????????????????

„Oare sunt treaz sau dorm?“

John Keats, *Odă pentru o privighetoare*

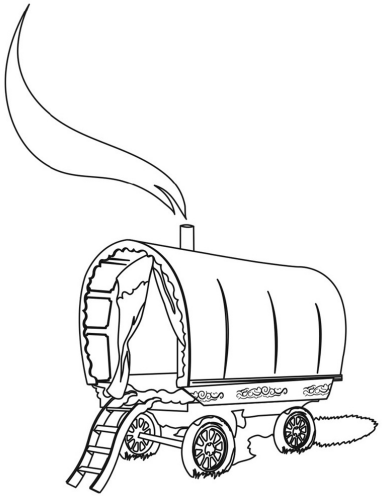

Pentru părinții mei,
Mary și Rick Strange

„Viața e un dar superb —
nu are nimic lipsit de importanță.“
FLORENCE NIGHTINGALE

Capitolul 1

Stăteam împreună – tata, mama, dădaca Jane, Porcușor și eu – și ne uitam la noua noastră casă. Era mare și veche, gata să se prăbușească în anumite locuri, cu ziduri ușor bombate și un acoperiș abrupt, acoperit cu țigle și licheni. Pe indicatorul de pe stâlpul porții scria: CASA SPERANȚEI.

– E un nou început, a spus tata.

Mama nu a spus nimic. Doar s-a holbat la noua noastră locuință ciudată, apoi s-a întors și s-a holbat la tata.

– Haide, Porcușor, i-am șoptit eu bebelușului. Hai să vedem ce-i pe-aici!

Am strâns-o tare la piept și am mers pe lângă casă, spre grădina lungă și sălbăticia pădurii care se întindea dincolo de ea.

– Nu sta prea mult! mi-a strigat dădaca Jane. Henry, te rog, întoarce-te la ceai peste douăzeci de minute!

Întotdeauna mi s-a spus Henry, chiar dacă numele meu întreg e Henrietta Georgina Abbott. Poate că părinții

mei și-au dorit doi băieți. Acum, după moartea fratelui meu, Robert, au două fete. Pe mine și pe Porcușor.

Bineînțeles, Porcușor nu e numele adevărat al bebelușului. A venit pe lume în perioada aceea îngrozitoare din vara trecută. Mama nu a vrut să discute despre cum s-o numim, așa că tata a înregistrat-o cu numele de Roberta Abbott. A fost o mare greșeală, însă era prea târziu ca să o mai corecteze. Nimeni nu era în stare s-o strige Roberta, așa că i-am spus Porcușor pentru că, ei bine, arăta ca un porcușor. Mi-a plăcut numele pentru că îmi amintea de bebelușul din *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor*.

M-am simțit ca Alice în acea zi, explorând o nouă lume în care nimic nu avea sens. Eu și Porcușor am hoinărit pe lângă o grădină neîngrijită de ierburi aromatice, un strat foarte mare de tufe cu trandafiri, un chioșc vechi și dărâmat, apoi pe toată lungimea peluzei, până în punctul în care se termina grădina și începea pădurea.

Sub copaci era răcoare, întuneric și mult zgomot. A fost o vară foarte caldă, așa că frunzele și crenguțele de sub picioarele mele erau întărite ca niște vreascuri. O mulțime de cărări largi și încâlcite șerpuiau în întunecimea pădurii. M-am oprit și am ascultat, dar am auzit doar zgomotele încete ale bătăilor inimii mele și respirațiile ca niște șoapte ale lui Porcușor. Dintr-odată, am simțit-o grea în brațele mele și mi-am dat seama că a adormit. I-am sărutat creștetul capului rotund și pufos.

– Porcușor mic și amuzant, am șoptit eu.

Am continuat să merg pe cea mai apropiată cărare, apoi m-am oprit. „Dacă mă rătăcesc și nu-mi mai găsesc drumul înapoi. Dacă întunericul pădurii mă va înghiți?“ m-am gândit eu. Crengile de deasupra mea au tremurat într-un fel ciudat apoi, destul de brusc, am simțit miros de fum.

Fum. Acel miros greu și usturător care-mi umplea coșmarurile.

M-am întors și am ieșit poticnindu-mă dintre copaci, în timp ce strângeam bebelușul atât de tare încât a tresărit, s-a trezit și a început să plângă. Am mângâiat-o și am încercat să râd, prefăcându-mă că panica mea prostească a fost un joc.

– E în ordine, i-am spus. Porcușor a scâncit, fără să fie convinsă.

M-am uitat iar la pădure și am văzut o dâră de fum plutind spre mine, printre copaci.

Frunzele luminate de soare tremurau pline de secrete.

În acea seară, am ajutat la îmbăierea lui Porcușor, apoi i-am citit în timp ce ea se fâțâia în pătuț, zvârcolindu-se și gângurind. Îi plăcea să i se citească sau, cel puțin, îi plăcea să încerce să roadă colțurile cărții. I-am mângâiat nasul mic și cârn cu vârful degetului și, când am ajuns la ultimul vers din *Bufnița și pisica*, ochii ei au început să se închidă.

„La cină au avut carne tocată și felii de gutuie
Pe care le-au mâncat cu o lingură cu dinți de furculiță;
Și, ținându-se de mână, pe marginea plajei,
Au dansat în lumina lunii...“

– Noapte bună, Porcușor, am spus eu și i-am învelit burta dolofană cu pătura. Apoi am spus „lingură cu dinți de furculiță“ pentru că mi se părea un lucru ciudat și nu știam dacă exista în realitate sau nu. Am închis încet în urma mea ușa camerei copilului și am coborât la parter pentru cină.

Am stat cu dădaca Jane la masă aproape zece minute, până când ni s-a alăturat și tata. I-am auzit vocea ridicată la etaj, apoi o ușă trântită. Vechea casă s-a cutremurat și m-am așteptat să aud plânsul lui Porcușor răsunând pe scări, dar bebelușul nu s-a trezit.

Dădaca Jane a învârtit lingura prin supa care se răcea și a așteptat răbdătoare – era o întruchipare a autocontrolului, cu șorțul ei alb imaculat și părul strâns la spate într-un coc blond perfect. Am întrebat-o dacă „lingura cu dinți de furculiță“ era un obiect real, iar ea a spus că nu știa. I-am spus că-l voi întreba pe tata.

– Henry, nu în seara asta, mi-a spus ea.

Când s-a așezat la masă, tata a început să mănânce imediat supa călduță, fără să ne spună un cuvânt.

– Mama nu coboară la cină? am întrebat eu.

Dădaca Jane s-a uitat urât la mine.

Tata și-a înghițit supa, și-a atins gura cu șervețelul și a inspirat adânc.

– Nu cred, Henry. Mama e foarte obosită.

Dintr-odată, și el arăta foarte obosit și ochii păreau că-i sclipesc într-un fel nefiresc, de parcă s-ar fi umplut de lacrimi. S-a uitat în jos și și-a frecat fruntea.

Am încercat să mă gândesc la alt subiect de discuție.

– Cred că s-ar putea să fie cineva în pădure, i-am spus. Când m-am plimbat în după-amiaza asta, mi s-a părut că am simțit miros de fum...

Tata și-a împins scaunul departe de masă și s-a ridicat în picioare.

– A fost o zi lungă pentru noi toți... și, până la urmă, nici nu mi-e așa de foame.

A mers până la ușă.

– Poate ar fi bine să sari peste povești în seara asta, spuse el fără să se uite înapoi. Henry, acum ești prea mare pentru povești.

Am crezut că tata s-a dus la culcare, dar m-am înșelat. După cină, m-am luat după mirosul fumului lui de pipă și am ajuns la un birou din partea din față a casei, chiar lângă hol. Niște rafturi goale de cărți erau aliniate pe fiecare perete, de la podeaua de parchet până la tavan, așa că mi s-a părut că arăta ca o librărie abandonată.

Tata începuse să despacheteze câteva cutii, dar atunci stătea într-un fotoliu cu spătar înalt, lângă șemineul gol, trăgând din pipă. Cred că m-a auzit când am intrat, dar nu a spus nimic, așa că nici eu nu am spus nimic.

Cărțile stăteau în teancuri ordonate pe podea, gata să fie așezate pe rafturi. Am ridicat dicționarul greu al tatei și am răsfoit paginile cu speranță.

„Lingura cu dinți de furculiță“ nu era acolo.

Capitolul II

N-am putut dormi în noaptea aceea.

Mi-am petrecut o oră sau mai mult stând pe podeaua dormitorului, în cămașă de noapte, despachetând cărţile din cufărul de călătorie după care le-am pus pe raft. Le-am aranjat în ordine alfabetică: Louisa May Alcott, Frances Hodgson Burnett, Lewis Carroll, Charles Dickens... Apoi le-am dat jos de pe raft și am început să le aranjez din nou, de data asta folosind cotoarele ca să creez un curcubeu de culori – albastru, verde, gri, negru...

Mi-am pus cartea de basme pe noptieră; de obicei, nu o ţineam cu celelalte cărţi. Fratele meu, Robert, mi-a dat-o când am împlinit doisprezece ani, în urmă cu aproape un an. Avea cele mai frumoase ilustraţii pe care ţi le poţi imagina – pe fiecare pagină erau păduri fermecate, orașe subacvatice și palate regale. Cu cât te uitai mai mult la imagini, cu atât vedeai mai multe lucruri – erau imagini în interiorul imaginilor, lumi în interiorul altor lumi.

Noul meu dormitor era în partea din spate a casei și avea vedere la grădină și la pădurea de dincolo de ea. Am dat la o parte perdelele grele și am stat la fereastra întunecată, dar mi-am văzut doar propria reflexie care se uita la mine.

Aveam cearcăne sub ochi, iar părul meu șaten era încâlcit. Acum un an, mama ar fi râs și mi-ar fi spus: „Hen, arăţi de parcă te-ar fi târât un ponei în fugă printr-un gard viu“. M-ar fi tras spre ea și mi-ar fi pieptănat cu blândeţe cuibul de păsări din cap până când părul meu ar fi fost lucios. Apoi m-ar fi sărutat de noapte bună.

Am clipit ca să alung lacrimile și am tras perdelele una lângă cealaltă în spatele meu ca să împiedic lumina să se reflecte în geam.

Întunericul de dincolo de fereastra mea era întins și adânc, nu ca cenușiul ceţos al Londrei pe timp de noapte. „Cerul ăsta parcă e din cartea mea cu povești,“ m-am gândit eu. „E ca mantia de catifea neagră, brodată cu diamante, a unei regine malefice...“

Apoi am văzut fumul.

Se înălţa într-o dâră subţire din pădurea întunecată. Când mi-am mijit ochii, am văzut o luminiţă portocalie pâlpâind printre copaci. Un foc. „Cineva a aprins un foc în pădurea noastră.“

Am simţit ca și cum cineva îmi strângea inima într-un pumn. M-am gândit la toate frunzele uscate de pe pământul pădurii și la vreascurile întărite. Mi-am imaginat că focul creștea și se împrăștia, că se înălţa și cuprindea crengile uscate de deasupra lui; îl vedeam croindu-și drumul prin copaci, spre Casa Speranţei...

M-am holbat la foc până când am simţit că îmi ardeau ochii, dar n-a crescut, nu a distrus nimic și nu s-a înălțat. Strălucea. *Sclipea*...

Am vrut să mă prefac că nu l-am văzut, să mă îmbrac cu cămașa de noapte și să mă ghemuiesc sub pătura albastră și moale cu cartea mea de basme, dar strălucirea focului era, într-un fel, magică, magnetică, de parcă ar fi fost focul zânelor.

Fără să mă gândesc prea mult la ce făceam, m-am încălțat cu niște ghete și mi-am luat un capot, apoi am deschis ușa dormitorului.

Am stat pe palier și am ascultat atentă ca să aud sforăitul tatei, dar era liniște peste tot. Mi s-a părut că am auzit motorul unei mașini mai devreme, așa că, în timp ce stăteam în întuneric și liniște, începuse să mă cuprindă panica – dacă toți și-au făcut bagajele și s-au întors la Londra fără mine? Apoi am distins murmurul liniștitor al unei voci de adult. Era tata. Poate nici el nu putea să doarmă...

Am coborât treptele, mergând pe marginea scării, pe lângă balustradă, acolo unde lemnul nu prea se îndoia și nu scârţâia sub picioarele. Mi-am imaginat vocea fratelui meu, Robert, șoptindu-mi de pe palier: „Henrietta, *ar trebui să fii în pat*...“, și inima mi-a bătut repede, vinovată. M-am întrebat dacă dădaca Jane putea să-și dea seama dacă un copil purta ghete în loc de papuci de casă doar după scârţâitul unei trepte.

M-am furișat pe hol și în bucătărie. Masa era plină de cutii cu lucrurile noastre din Londra. Erau deschise, de

parcă cineva ar fi început să despacheteze și apoi ar fi fost chemat în altă parte. Erau acolo pahare de vin din cristal și veselă drăguță decorată cu trandafiri roz. Nu mai văzusem lucrurile astea de la penultimul Crăciun și nu credeam că vor mai fi folosite în curând. Multe se schimbaseră în familia Abbott.

Ușa de lângă grădină era încuiată. Pe peretele din stânga ușii era un rând de cârlige și pe fiecare cârlig atârna o cheie. Una dintre ele avea legată de ea cu o sfoară o mică etichetă – UȘA DIN BUCĂTĂRIE. Cheia a intrat greu în broască și ușa s-a deschis.

Cu lumina slabă din bucătărie în spatele meu, grădina era de un verde-cenușie-închis, ca fundul oceanului. De-abia zăream ruinele vechiului chioșc care pluteau și scârţâiau dincolo de vasta grădina de plante aromatice. În faţa mea abia se distingeau câţiva trandafiri albi pe jumătate închiși; tufa de trandafiri era aproape invizibilă în beznă, așa că florile săltau ca niște meduze fantomatice. Mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia de parcă aș fi fost sub apă. M-am forţat să inspir adânc aerul și am pășit pe peluză.

În timp ce mergeam prin grădină, umbra mi se întindea în faţă, spre pădurea misterioasă. Am stat acolo în întuneric, ca un nor de furtună căzut din cer. Simţeam mirosul usturător al focului de tabără în aerul nopţii și asta îmi făcea inima să bată tare. Mi-am spus că nu era un miros înspăimântător; că mirosea ca plimbările de toamnă în Hyde Park – ca Noaptea lui Guy Fawkes, ca Halloweenul...

„Dacă Robert ar fi aici, nu i-ar fi deloc frică", mi-am spus eu.

M-am holbat la pâlcul negru de copaci din fața mea și imaginația m-a atacat cu tot felul de creaturi de coșmar – lupi cu bale la gură, demoni din copaci care șopteau, vrăjitoare cu degete lungi... Simțeam teama în fiecare parte a corpului – în degete, pe piele, în plămâni...

Și, brusc, un țipăt disperat a rupt tăcerea nopții.

Am încremenit. „O bufniță?" Dar suna aproape ca un glas de om...

M-am întors ca să mă uit la casă și mi-am înăbușit un țipăt.

Niște umbre înalte se mișcau la o fereastră de la etaj. O mulțime de siluete strâmbe – trei oameni – nu, patru! Cine putea să fie la etajul casei noastre atât de târziu în noapte? Tata, mama, dădaca Jane și... *cine altcineva?*

S-a auzit alt strigăt de la fereastră, umbrele s-au agitat, apoi s-a auzit un țipăt mai lung. Un bocet care îți rupea inima de milă.

Nu era o bufniță.

Era mama.

CAPITOLUL III

Am fugit. M-am repezit prin ușa deschisă a bucătăriei, prin bucătărie și pe scări – „mama, mama mea..."

Când eram la jumătatea scării, gâfâind, am încremenit. Am auzit voci – profunde și grave –, apoi ușa de la camera mamei s-a deschis și a ieșit tata, urmat de dădaca Jane. Am zărit o siluetă mare și întunecată înainte să se închidă ușa din nou.

Dădaca Jane părea foarte serioasă, dar mi-a zâmbit cu multă veselie când m-a văzut. Ciudat de multă veselie.

– Ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat cu mama? am spus eu, încercând să-mi controlez respirația panicată.

Tata a deschis gura ca să spună ceva, apoi a închis-o, dând din cap. A trecut pe lângă mine și a coborât scările.

– Ce s-a-ntâmplat cu ea, dădacă Jane? am repetat eu. Pot s-o văd? Cine a fost în camera ei?

– Henry, azi a fost o zi cam grea pentru mama ta, mi-a spus dădaca Jane. E doar confuză și supărată. Dar acum doarme. Tatăl tău a chemat un doctor și i-a dat un

medicament. A inspirat adânc și a încercat să zâmbească din nou. Și acum trebuie să mergi și tu la culcare, domnișoară, a continuat ea, conducându-mă până în dormitorul meu. De ce ești trează la ora asta? Și de ce porți ghetele?

N-am avut ocazia să-i răspund sau să-i mai pun alte întrebări. Am fost învelită cu pătura moale și albastră înainte să-mi dau seama ce se întâmpla. Ceasul din hol a bătut de și jumătate. „Cât și un sfert?“ m-am întrebat eu.

Când eram mai mică și nu puteam să dorm, mama stătea lângă mine, pe pat, și îmi citea la lumina lumânării. Dar nu mai eram mică. Iar mama era bolnavă – atât de bolnavă, că tata a chemat un doctor la miezul nopții...

Mi-am luat cartea cu basme și am deschis-o la povestea lui Hans Christian Andersen, *Privighetoarea*. Era preferata mamei. Am citit despre împăratul Chinei și despre cum a ținut o privighetoare în colivie ca să cânte pentru el. Într-o zi, împăratul a primit un cadou – o privighetoare mecanică incrustată cu pietre prețioase. A fost atât de încântat de noua lui jucărie că a eliberat adevărata privighetoare, care a zburat bucuroasă înapoi în pădure. Dar privighetoarea de jucărie s-a stricat în scurt timp și împăratul s-a îmbolnăvit foarte grav.

Cea mai frumoasă ilustrație era la sfârșitul poveștii – camera împăratului din palatul regal. Patul pătrat era acoperit cu pături aurii și roșii, lămpi aurii atârnau de tavan, iar privighetoarea încrustată cu bijuterii stătea tăcută într-o colivie aurită. Moartea stătea lângă împărat, desenată ca un schelet îmbrăcat într-o robă chinezească.

În spatele patului era o fereastră mare, deschisă, prin care se vedeau dealurile și pădurea de dincolo de zidurile palatului. În mijlocul ferestrei, gata să-și strângă aripioarele maronii și să coboare pe pervaz, era privighetoarea. Se întorsese la împăratul muribund ca să alunge Moartea cu frumusețea cântecului ei.

M-am trezit cu cearșafurile și păturile în dezordine, într-un pat necunoscut. Mi-a trebuit un moment ca să-mi amintesc că ne-am mutat în altă casă. Evenimentele din noaptea precedentă s-au întors în mintea mea, unul câte unul – plimbarea prin grădina întunecată, țipătul ciudat al mamei, umbra doctorului din camera ei... În lumina dimineții, aceste lucruri îngrozitoare păreau ecoul unui coșmar: chiar când mintea mea încerca să și le amintească, ele dispăreau. Perdelele erau date la o parte și, în scurt timp, toată camera s-a umplut de lumina verde-aurie a verii.

Am hotărât să mănânc terci de ovăz la micul dejun. Mi s-a părut o hotărâre importantă pentru că nu aveam obiceiul să mănânc prea mult la micul dejun. Voiam ca mutarea în această casă să fie un nou început, așa cum a spus tata. Voiam să simt că zilele erau pline, normale și reale din nou, și mi s-a părut că era bine să încep cu terciul de ovăz.

În bucătărie, dădaca Jane mi-a umplut farfuria până aproape de vârf și a amestecat terciul cu multă miere aurie. Am dus farfuria în sufragerie.

Tata stătea la masă, citind o scrisoare.

Arăta foarte slab și palid. De când a murit Robert, i-au apărut cearcăne sub ochi. Arăta ca un om trecut

printr-un calandru sau întins pe o masă de tortură dar, ca întotdeauna, era bărbierit perfect, îmbrăcat elegant, iar părul negru și des, pieptănat cu grijă și despărțit printr-o cărare îngrijită. Am simțit o iubire copleșitoare pentru el.

– Bună dimineața, tată, i-am spus eu.

El nu mi-a răspuns, doar s-a întins după ceainic și și-a turnat mai mult ceai fără să-și ia ochii de la scrisoare. Ceaiul s-a vărsat și s-a întins pe fața de masă albă din fața lui, iar eu i-am dat un șervețel.

– O! Bună dimineața, Henry, mi-a spus el.

– Bună dimineața, tată, i-am spus eu din nou.

S-a uitat iar la scrisoarea lui, ridicându-și ceașca de ceai la buze. Pielea plină de cicatrici în forma hărții Africii i s-a întins pe dosul mâinii și pe încheietură. Mulți bărbați aveau cicatrici pe vremea aceea – amintiri din Marele Război, care s-a încheiat în urmă cu un an, în noiembrie –, dar tata nu luptase. El fusese inginer și își petrecuse aproape toți anii războiului lucrând în porturile și fabricile Marii Britanii; luptase pentru victorie, dar nu pe front. Cicatricea tatei nu era de la război. Am încercat să nu mă gândesc la noaptea în care a căpătat-o.

– Îmi place noua casă, am mințit eu. Și grădina. Și camera mea e minunată.

El dădu din cap și își mângâie mustața.

– Cum se simte mama azi?

Tata nu a spus nimic pentru un moment, apoi și-a scos ceasul.

– În curând va veni doctorul ca să vadă cum se mai simte.

S-a întors iar la scrisoarea din mâna tremurândă. După o vreme, mi-a spus:

– Henry, se pare că va trebui să plec în străinătate pentru o vreme. Ca să lucrez.

– Unde pleci? l-am întrebat eu în timp ce inima îmi bătea foarte repede. „Dar de-abia am ajuns aici...“

Tata nu mi-a răspuns la întrebare.

– Îmi pare rău, a murmurat el atât de încet încât nu îmi dădeam seama dacă vorbise cu adevărat sau mi-am imaginat asta. Îmi pare rău. Cred – chiar trebuie să plec.

Nu se uita la mine și nu știam dacă era conștient că a spus asta cu voce tare. A împăturit scrisoarea și a băgat-o în buzunarul sacoului. Apoi s-a ridicat și a plecat din cameră, atingându-mi distrat umărul când a trecut pe lângă mine.

L-am auzit când a sunat pe cineva din hol și a vorbit tare la receptor despre bilete, trenuri și orarele de navigație. Apoi a urcat la etaj ca să-și facă bagajele.

„Ceva foarte rău s-a întâmplat. Cu tata sau cu mama. Sau cu amândoi“, m-am gândit eu. N-am mai putut mânca terciul.

La ora nouă am deschis ușa de la intrare unui bărbat înalt și gras, îmbrăcat într-un costum de tweed, care căra o geantă umflată din piele neagră. Avea o mustață albă și sprâncene stufoase. Ar fi arătat ca un uriaș bătrân și prietenos, dacă n-ar fi avut ochii bulbucați și buza de jos groasă și vânătă, care îi ieșea în afară.

– Tu trebuie să fii tânăra Henrietta, a spus el, întinzându-mi o mână uriașă. Tatăl tău mi-a povestit multe despre tine azi-noapte. Eu sunt doctorul Hardy.

Mi-am strâns buzele și i-am apucat mâna cu fermitate (l-am auzit odată pe tata spunându-i lui Robert cât de importantă e o strângere de mână puternică). Mâna doctorului era umedă și moale, dar m-a strâns atât de tare că m-am crispat de durere.

– Mama e...? Dar n-am putut să-mi termin întrebarea.

Doctorul Hardy s-a aplecat și mi-a vorbit de parcă aș fi avut cinci ani în loc de doisprezece. Respirația îi mirosea a pește afumat și ceai stătut.

– Henrietta, mămica ta nu se simte prea bine, mi-a spus el, încă strângându-mă de mână. Are nevoie de medicamente speciale ca să se odihnească.

Dădaca Jane a venit din bucătărie.

– Domnule doctor Hardy, a spus ea pe un ton tăios. Permiteți-mi să vă conduc la etaj ca s-o vedeți pe doamna Abbott.

Tata a plecat la ora prânzului. Când l-am sărutat de rămas-bun, m-a îmbrățișat absent, de parcă nu aș fi fost cu adevărat acolo. A pupat-o pe Porcușor și a vorbit încet cu dădaca Jane câteva clipe, apoi a mers până la mașină.

„Mă învinuiește pe mine. Mă învinuiește pe mine pentru ce s-a întâmplat în Londra. De-asta ne părăsește", m-am gândit eu, poate pentru a suta oară.

Cu toții am zâmbit – fals și cu jumătate de gură –, dar mă usturau ochii și mă durea gâtul. Am strâns din dinți și am zâmbit mai mult ca să nu plâng. Doar Porcușor

părea supărată, pentru că-i era foame probabil. Ei îi era foame tot timpul.

Mașina s-a oprit la capătul aleii, lângă indicatorul pe care scria CASA SPERANȚEI. Am fluturat mâna în timp ce mașina a mers pe drum și a dispărut din vedere. I-am făcut cu mâna pentru că dădaca Jane făcea asta. Mișca și mâna lui Porcușor în semn de la revedere.

Mama n-a ieșit afară pentru a-și lua rămas-bun, dar m-am uitat în sus când ne-am întors în casă și am văzut o umbră la fereastra dormitorului ei. Două mâini albe apăsau geamul.

Capitolul IV

După ce a plecat tata, am pierdut șirul zilelor. Cumva, mi se părea că fiecare zi era o duminică. Petreceam ore întregi citind pe o pătură în grădină, la umbra unui platan uriaș. Am citit aceleași cărți de mai multe ori – *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor, Grădina secretă, Vântul prin sălcii*, basmele mele... Erau cărțile copilăriei mele. Erau bine cunoscute, îmi dădeau un sentiment de siguranță. Știam cum se terminau poveștile din ele.

Nopțile erau lungi și singuratice. Visele mele au devenit mai întunecate și mai îngrozitoare: eram bântuită de hohote de plâns oribile și, uneori, de țipete bruște care mă făceau să tremur și să transpir de groază. Și mirosul – întotdeauna era mirosul acela sufocant de fum.

Doctorul Hardy venea și pleca, oferindu-ne pastile și sfaturi.

– Fugi de-aici, spunea el, întinzându-și mâna ca să-mi smulgă cartea din mână. Henrietta, fetițele ca tine n-ar

trebui să citească povești toată ziua – ar trebui să înveți ceva util, cum ar fi lucrul de mână.

Își apleca fața până la mine și rânjea, iar eu încremeneam din cauza salivei sclipitoare care-i curgea printre dinți.

– Da, domnule doctor, îi spuneam eu cu o voce absentă. Mă simțeam fără energie. Eram fără viață și goală pe dinăuntru, ca o carte din care s-au rupt toate paginile.

Nu o vedeam pe mama prea des. Ea stătea în camera ei. Nu s-a simțit bine încă de vara trecută dar, de când ne-am mutat aici și de când a plecat tata, părea să se simtă mult mai rău. Arăta epuizată – complet epuizată, până la oase.

În drumul nostru de la Londra până aici, tata mi-a spus că el, mama și Robert au venit aici în vacanță înainte să mă nasc eu. Au stat în căsuța veche a paznicului farului de pe malul mării. Am venit la Casa Speranței pentru ca mama să se simtă mai bine, dar ea nu se simțea mai bine, ci tot mai rău. Parcă devenea o fantomă.

În majoritatea dimineților, mă jucam cu Porcușor sau o plimbam cu căruciorul prin grădină. Îmi plăceau plimbările noastre încete și visătoare. Nu mă abăteam de la cărări și mă țineam departe de umbrele ciudate ale pădurii.

O ajutam pe dădaca Jane la orice treabă pe care o avea de făcut și o vizitam pe noua noastră bucătăreasă, doamna Berry, în bucătărie. Uneori o ajutam să bată ouăle sau frișca. Întotdeauna se bucura să mă vadă și îmi dădea limonadă rece și felii groase de pâine proaspăt

coaptă, unse cu unt și gem de zmeură, indiferent dacă mi-era foame sau nu.

Doamna Berry vorbea mult. Vorbea despre familia și vecinii ei de parcă eu aș fi știut cine erau și, în scurt timp, mi s-a părut că-i cunoșteam deja. Eu nu vorbeam mult. Am învățat să-i pun genul de întrebări la care îi plăcea să răspundă.

Într-o după-amiază, am ajutat-o pe doamna Berry să facă pâine. Am frământat aluatul până m-au durut mâinile. Doamna Berry m-a lăsat să modelez coca în formă de chifle. Am făcut împletituri, noduri, flori și animale.

– Ce-i asta? m-a întrebat doamna Berry.

– O broască țestoasă, i-am spus.

– Arată mai mult ca un șoarece strivit. Doamna Berry a râs și am râs și eu, dându-mi părul la o parte din ochi, murdărindu-mă de făină pe toată fața. Asta ne-a făcut să râdem mai mult. Apoi, dintr-odată, fără niciun avertisment, mi s-a făcut dor de Robert, într-un fel disperat. Parcă-mi ardea ceva în gât. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și m-am îndepărtat de masă.

– Doamnă Berry, merg puțin până afară să iau o gură de aer, am reușit să-i spun, îndreptându-mă spre ușa din spate. Trebuia să evadez.

Lăsasem cartea pe care o citeam – *Micuțele doamne* – pe un covor din grădină, mai devreme, în acea dimineață. O mai lecturasem de două ori până atunci, dar era o carte potrivită pentru momentele în care mă simțeam singură. Voiam să citesc cărți despre familii. Îmi imaginam că aveam o mulțime de frați și surori care se certau

și chicoteau și că aveam o soră mare mai autoritară sau o prietenă foarte bună care se ocupa de toate și rezolva totul. Din când în când, atunci când eram sigură că nu mă putea auzi nimeni, mă trezeam vorbind cu acea prietenă imaginară. Uneori era ca Jo din *Micuțele doamne* – amuzantă, băiețoasă și practică. Îi auzeam vocea în mintea mea – caldă și liniștitoare. Dar, în acea după-amiază călduroasă și umedă, prietenul meu imaginar era diferit – mai îndepărtat de mine, mai real. Și nu era o fată, era un băiat...

Robert.

Stătea întins pe spate, la umbra vechiului chioșc, uitându-se în sus, la tufa de caprifoi de deasupra lui.

Am rămas nemișcată pe peluză și m-am holbat la el. La început, parcă îl vedeam prin ceață – imaginea lui era neclară, părea mai mult un desen decât un băiat adevărat, de parcă ar fi fost o ilustrație dintr-o carte cu povești. Părul lui era mai deschis la culoare și părea mai tânăr decât atunci când l-am văzut ultima oară. M-am apropiat de el și am îngenunchеat. Voiam să mă întind și să-i ating mâna...“ Dar ți-l imaginezi. Doar ți-l imaginezi...“, mi-am spus.

– Hen, e frumos aici, mi-a spus Robert. Am văzut că avea o păstaie de fasole urcătoare în mână și m-am întrebat dacă a luat-o din grădina de legume. O rodea. Aș putea să-ți țin de urât o vreme. Dacă nu te deranjează.

– D-da, am spus eu, bâlbâindu-mă. Am încercat să zâmbesc.

S-a rezemat în coate, și-a închis ochii și și-a ridicat bărbia, de parcă ar fi băut în lumina soarelui. Părul îi sclipea în lumina aurie.

– E un loc minunat, a murmurat el. Casa Speranței. E un nou capitol, Hen. Speranță pentru noi toți cei de-aici, nu crezi?

N-am știut ce să-i spun.

– Hai să explorăm, mi-a spus Robert, apoi s-a ridicat și și-a pus mâna pistruiată streașină la ochi. Vrei să facem o plimbare prin pădure?

M-am uitat spre sălbăticia de la capătul grădinii.

– Vin cu tine dacă vrei – dacă ți-e frică...

Am simțit un pic de curaj.

– Da, i-am spus. Hai să mergem.

Dar apoi m-am oprit. Un stol de ciori s-a înălțat dintre crengile celor mai înalți copaci, croncănind foarte tare. Ceva trebuie să le fi speriat... Frunzele foșneau într-un fel înspăimântător în bătaia vântului.

– Poate în altă zi, i-am spus eu, încercând să nu par speriată.

Robert a zâmbit înainte să se întindă din nou în iarba înaltă.

– Nicio problemă, Hen, pădurea va fi aici și mâine, mi-a spus el.

Am dat din cap. „Nu poate fi Robert, m-am gândit eu. Nu poate fi el...“ Am închis ochii în lumina strălucitoare a soarelui și, când i-am deschis din nou, dispăruse.

Dar dădaca Jane era acolo. Stătea pe terasă, cu brațele încrucișate pe piept. Avea o expresie ciudată a feței și se uita direct la mine.

M-am ridicat repede, m-am întors cu spatele la ea și am mers la platan. M-am așezat pe covor și mi-am ridicat cartea, mișcându-mi ochii încolo și încoace ca să

urmăresc cuvintele, dar erau doar forme fără sens pe pagină. Respiram repede, gâfâiam încet și ciudat. M-am holbat la carte, disperată să mă pierd în povestea din fața mea ca să nu mai fiu nevoită să-mi ascult propriile gânduri. „Nu poate fi Robert. Nu poate fi...“

Nu m-am putut abține. M-am uitat iar la chioșc, sperând că fratele meu a reapărut în mod misterios. Nu era acolo, dar lumina soarelui dansa pe iarba uscată – o sclipire aurie, ca părul lui... Am dat din nou din cap, încercând să controlez suspinele care îmi strângeau pieptul.

– Robert e mort, mi-am spus eu. Nu mai e pe lumea asta. A murit vara trecută.

Capitolul V

Doctorul Hardy ne-a vizitat în acea seară.

– Ce mai face îngerașul nostru? a întrebat el, aplecându-se și răsuflând în fața mea.

Mirosea a grăsime folosită la gătit – a untură afumată, ca bucățile de carne arse dintr-o tavă de coacere.

Nu mie îmi spunea *îngeraș*, se referea la Porcușor, care era proaspăt îmbăiată și stătea lipită de umărul meu, gata de culcare. Și-a întins un deget gras și vânăt și i-a mângâiat obrazul.

– Destul de bine, mulțumesc, i-am spus eu, mutând-o pe celălalt umăr.

– Dar tu, domnișoară Abbott? S-a uitat în ochii mei, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta ca un îmblânzitor de șerpi. E un pic cam palidă, nu credeți, domnișoară Button?

– De fapt, cred că a făcut un pic de insolație, a spus dădaca Jane. A stat mult pe-afară.

– Aha, a spus doctorul. Sper că nu a mers prea departe. Fără mari aventuri pentru tine domnișoară. Ai nevoie de o vacanță de vară frumoasă și liniștită, nu-i așa?

– Bineînțeles, a spus repede dădaca Jane. A făcut... lucru de mână, nu-i așa, Henry?

Am dat din cap, recunoscătoare. Porcușor a început să scâncească.

Doctorul și-a întins repede mâinile mari și a luat-o din brațe. M-am simțit de parcă cineva mi-ar fi smuls inima din piept. Era să țip din cauza șocului. A ridicat-o pe Porcușor până la fața lui.

– Ce-ai pățit, bebelușule? a gângurit el într-un fel dezgustător. Ce-ai pățit? Of, nu ești fericită, nu-i așa?

Doctorul Hardy voia ca toată lumea să aibă o problemă. „Poate se simte important dacă toată lumea e bolnavă“, m-am gândit eu

Scâncetul lui Porcușor s-a transformat într-un plâns tare.

– Domnule doctor, e doar foarte obosită, am spus eu cu cea mai matură voce, luând-o pe Porcușor din nou în brațele mele. Am apăsat-o la piept și am putut respira din nou. Îmi cer scuze, dar a trecut de ora ei de culcare. Noapte bună. Și am urcat scările cu ea în brațe.

Plânsul lui Porcușor s-a transformat într-un scâncet. Am pus-o în pătuț și am pupat-o de noapte bună. A mormăit și s-a fâțâit un pic, dar era obosită.

– Gărgăriță-riță, zboară-n poieniță, am început eu să cânt, mângâindu-i părul moale. Unde vei zbura, acolo va fi casa... Apoi m-am oprit.

– Vise plăcute, Porcușor, i-am spus eu, cam sec.

Ochii ei s-au închis și, în scurt timp, a început să fluiere încet pe năsucul ei cârn în timp ce burtica i se ridica și cobora ritmic.

După câteva minute, doctorul Hardy și dădaca Jane au urcat la etaj. Am auzit clinchetul sticlelor și al instrumentelor metalice și cotrobăitul lui prin geantă. Cei doi vorbeau pe tonuri șoptite și secretoase. Au mers direct în camera mamei și au închis ușa în urma lor. Apoi am auzit cheia întoarsă în broască.

„Clic. E încuiată. Nu intraţi.

Fără vizitatori, negustori ambulanţi și fiice, vă rugăm...“

Doctorul Hardy a stat până pe la ora zece. Nu a vorbit cu mine înainte să plece, iar dădaca Jane, care mi-a adus o cană de lapte cu cacao când a venit să-mi spună noapte bună, nu mi-a spus nici ea nimic. Era miezul nopţii, iar eu încă nu dormeam.

De ce nu-mi spunea nimeni nimic? Tata ne-a părăsit. Mama era atât de bolnavă că o vedeam foarte rar. Voiam să ajut. Voiam să fac *ceva*, dar era miezul nopţii, eram singură și aveam doisprezece ani. Ce puteam să fac?

M-am uitat pe fereastră, la grădina luminată de lună și la pădurea întunecată de dincolo de ea. Și iar le-am văzut – misterioasa dâră de fum care se înălţa dintre copaci – și pâlpâirea focului zânelor pe care l-am văzut în prima noapte petrecută în Casa Speranţei. Era cineva acolo, în întuneric. *Cineva sau ceva.* Am simţit o senzaţie cunoscută, că ceva mă trăgea spre acel loc – mă chema o voce dintre copaci...

Sfatul doctorului Hardy îmi răsuna în minte: „Fără mari aventuri pentru tine, domnișoară...“

Am zâmbit un pic, furioasă.

Aveam să merg acolo.

La capătul grădinii, acolo unde începea sălbăticia, m-am oprit și m-am holbat în întuneric. Apoi am inspirat adânc și am intrat între fălcile negre ale pădurii.

În pădure, luna și stelele generau ceva ce nu putea fi numit lumină. Nu străluceau, ci argintau întunericul, creând destule umbre gri prăfuite ca să-mi pot croi drumul printre copaci. Mi-am protejat faţa cu mână ca să nu mă lovească nicio creangă joasă și, de două ori, am simţit firele lipicioase ale pânzelor de păianjen rupându-se pe degetele mele. Mirosul de fum se simţea mai puternic. O ceaţă gălbuie strălucea în întuneric și am urmat-o, poticnindu-mă pe cărări șerpuite și întunecate, până când, în sfârșit, am văzut lumina unui foc pâlpâind într-o poiană din faţa mea.

M-am ascuns în spatele unui stejar, apăsându-mi palmele și obrajii pe scoarţa lui aspră. N-am auzit nimic în afară de pârâiturile încete ale lemnului care ardea. Nu suna ca focul care îmi bântuia visele; părea un foc mai prietenos – pentru fript gogoși sau încălzit mâinile. Nu era un foc al zânelor, era real. Cineva era acolo, stând lângă focul din pădurea Casei Speranţei...

Încet, foarte încet, m-am uitat de după copac. Era un foc de tabără rotund chiar în mijlocul poienii... Nu stătea nimeni lângă el. La capătul cel mai îndepărtat al poienii, departe de foc și la o distanţă de câţiva metri de pământ

acoperit cu frunze, era o căruță cu coviltir. Veche și ruptă, arăta de parcă făcea parte din pădure, de parcă ar fi crescut din tufele de mur care o înconjurau. Ar fi putut fi galbenă cândva, cum era căruța lui Toad din *Vântul printre sălcii*, dar mare parte din vopsea s-a scorojit și a dezvăluit lemnul gol și putrezit. Niște perdele murdare din dantelă acopereau ferestruicile sparte. La baza treptelor din lemn era ceva ce arăta ca o barcă veche cu vâsle, umplută cu pământ și cu ierburi plantate în el.

Plantele s-au aplecat brusc și au tremurat într-un fel ciudat, de parcă ar fi fost atinse de o mână invizibilă. Ceva se mișca în spațiul întunecat de sub căruță. Ceva se răsucea și se zvârcolea, ceva negru ca întunericul. Doi ochi au clipit – se uitau direct într-ai mei. Am intrat în panică și am rămas nemișcată. Ochii au clipit din nou și o formă subțire și neagră a ieșit de sub căruță. Era o pisică – o pisicuță murdară și ciufulită, cu blană maronie-negricioasă. A mers tiptil spre copaci, neagră pe fundalul aproape negru al pădurii. Când se îndepărtă de lumina focului, am putut s-o mai văd doar pentru că știam că era acolo.

Un lemn s-a mișcat în foc, aruncând scântei pe pământul acoperit de frunze al pădurii. Nu m-am putut abține – gâfâind de frică, am alergat spre foc și am călcat pe scântei până când s-au stins.

– *Cine-i acolo?* a întrebat brusc cineva de la câțiva metri depărtare.

Am fugit poticnindu-mă în spatele copacului, iar inima îmi bătea atât de tare că mă durea pieptul.

Imediat, am auzit din nou acea voce, șuierând din fereastra căruței:

– Tu ești, pisicuțo?

Pisica i-a răspuns cu un mieunat obraznic și s-a topit în întuneric. Apoi s-a deschis ușița căruței.

Mi-am ținut respirația, îngrozită, hipnotizată.

O siluetă înspăimântătoare a pășit în poiană, umbrele copacilor luminați de lună creând o colivie întunecată în jurul ei. Și-a ridicat brațele slabe și o pătură zdrențăroasă se întinse ca aripile unei reptile. S-a holbat în întuneric, căutând, vânând... Fața îi era luminată de foc – era fața unei femei, albă ca osul – sălbatică, scobită și periculoasă. Părul ei era ca o grămadă de șerpi groși, încolăciți. M-am gândit la Vrăjitoarea Mării din *Mica sirenă*. M-am gândit și la Meduza... Privirea ei rece a străpuns întunericul și m-a găsit acolo, lipită de copac. A inspirat – gâfâind încet și sâsâind. Nu m-am ascuns. Doar am stat acolo, impietrită. Și-a lăsat capul în jos și și-a ridicat coatele ascuțite și osoase în așa fel încât arăta ca un păianjen gata să sară asupra prăzii. Mi-am deschis gura să țip, dar n-am putut să scot niciun sunet. Privirea ei mă ardea. A mai făcut un pas în față, și-a strâmbat buzele și a sâsâit ...

Iar eu am fugit.

Capitolul VI

De-abia am putut să vorbesc la micul dejun în următoarea dimineaţă. De fiecare dată când îmi mişcam capul, vedeam o pisică neagră jigărită furişându-se în umbrele de sub mobilă. De fiecare dată când clipeam, chipul vrăjitoarei îmi apărea în faţa ochilor – o faţă albă de furie, împietrită, sâsâind răutăcioasă... N-am putut mânca nimic. Dădaca Jane se tot încrunta la mine.

S-a auzit o bătaie la uşa din faţă şi, după câteva secunde, doamna Berry a intrat în sufragerie. I-a înmânat o telegramă dădacei Jane, iar cele două femei au făcut un schimb de priviri cu subînţeles. Ştiam că erau nişte priviri pe care eu nu trebuia să le fi văzut. Dădaca Jane a deschis telegrama şi s-a uitat repede la ea înainte s-o împăturească din nou şi s-o pună sub un teanc de scrisori.

M-am holbat la ea. „Ei bine, ce e?“

Ea n-a spus nimic. Şi-a turnat o ceaşcă de ceai.

În cele din urmă, i-am spus:

– Dădacă Jane, aia era o telegramă?

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să-mi spună: „domnişoară, ştii foarte bine că era o telegramă“. Apoi mi-a spus:

– E de la tatăl tău. Acum lucrează în Italia şi crede că nu va putea să vină acasă pentru o vreme.

M-am gândit o clipă la asta.

– În *Italia*?

– Până în noiembrie.

– Până în *noiembrie*?

– Henry, nu mai repeta ca papagalul.

– Dar până în noiembrie mai sunt câteva *luni*. Nu poate sta departe de noi atât de mult timp.

– Henry, el lucrează. Trebuie să lucreze...

– Şi ce mai spunea?

Dădaca Jane şi-a strâns buzele. „Destul cu întrebările.“ N-a spus asta cu voce tare, dar nici nu era nevoie. Oare ce nu voia să-mi spună?

După o jumătate de oră, dădaca Jane m-a anunţat că trebuia să meargă în satul din apropiere, Little Birdham, ca să-i trimită o telegramă tatei de răspuns. I-am făcut cu mâna în timp ce împingea căruciorul lui Porcuşor pe alee. Şi, în timp ce îi făceam cu mâna, am făcut un plan...

După ce au plecat, am închis uşa din faţă şi am urcat scările în fugă. M-am oprit pentru o clipă: dormitorul meu era în faţa mea; în dreapta mea era partea întunecată a palierului care ajungea până la camerele părinţilor mei şi la baie; iar coridorul din stânga mea ducea până la camera copilului şi a dădacei Jane. M-am întors spre stânga şi am mers direct până la camera ei, încercând să

ignor avertismentele conștiinței mele în timp ce am răsucit clanța rotundă.

Ușa s-a deschis spre un dormitor mic și luminos, care mirosea a lavandă și lenjerie de pat apretată. Nu mai văzusem interiorul camerei dădacei Jane până atunci dar, într-un mod plăcut, mi s-a părut familiar. Patul era făcut cu grijă, acoperit cu cearșafuri albe și o pătură cu flori; iar un roman de Jane Austen – *Mândrie și prejudecată* – era așezat pe pernă. O ușă vopsită în alb se deschidea în camera alăturată a copilului.

Eram pregătită să joc rolul lui Sherlock Holmes, dar nu a trebuit să caut foarte mult: pe măsuța de toaletă, lângă o perie de păr și portofelul dădacei Jane, era teancul de scrisori, iar la fundul lui, telegrama tatei.

Mi-au tremurat mâinile când am despăturit hârtia și am citit mesajul tipărit.

Nu ajung acasă câteva luni Italia și apoi
Elveția până în noiembrie STOP Nu permite
internarea dnei A STOP Spune Dr H
că tratamentul trebuie făcut acasă
deocamdată STOP Voi mai scrie STOP

Am citit-o de mai multe ori, încercând să înțeleg cuvintele ciudate, fără legătură între ele. Munca avea să-l țină în străinătate cel puțin până în noiembrie. Nu îi dădea permisiunea s-o interneze pe mama. „Unde s-o interneze?“ Mi-am amintit de buzele strânse ale dădacei Jane și de discuțiile ei în șoaptă cu doctorul Hardy.

Am avut grijă să las toate lucrurile exact așa cum le-am găsit și am închis ușa în urma mea. Am simțit un val de ușurare – apoi vinovăție. Nu era frumos să mă furișez în camerele altor oameni.

Coridorul întunecat se întindea în fața mea, terminându-se cu camera liniștită și închisă a mamei. M-am simțit vinovată din nou când am întors clanța de la ușa camerei ei. Era încuiată.

Oare era încuiată dinăuntru sau din afară? Era prizonieră sau, pur și simplu, voia să fie lăsată în pace?

Mi-am imaginat-o acolo, holbându-se la tavanul crăpat...

Am bătut încet la ușă.

A urmat doar tăcerea. Mi-am apăsat urechea pe lemnul rece, dar nu am putut auzi nimic în afară de zvâcnirea propriului meu puls.

– Mamă? am strigat eu.

Niciun răspuns.

Am îngenuncheat și m-am uitat prin gaura cheii. Dădaca Jane ar fi turbat de mânie dacă ar fi știut ce făceam – mă furișam în camerele altor oameni, spionam prin gaura cheii – „Henrieta, asta nu e un comportament potrivit pentru o domnișoară!“ Era prea întuneric ca să văd prea multe pe gaura cheii – doar o formă vagă în pat.

– Mamă? am strigat-o din nou și am simțit vibrația vocii mele pe lemn, foarte aproape de buze.

Forma de pe pat s-a mișcat și mi s-a părut că am auzit un sunet ca un hohot încet de plâns. Apoi a fost iarăși liniște.

Am stat acolo o vreme, cu spatele lipit de ușă, încercând să mă hotărăsc ce să fac. Am citit despre cum descuiau oamenii ușile cu agrafe, dar asta se întâmpla doar în povești... Apoi mi-am amintit cum a fost încuiată ușa mamei noaptea trecută. „Doctorul Hardy. Doctorul Hardy a făcut asta", m-am gândit eu. M-a cuprins furia. Mi-am dorit să devin uriașă, ca Alice. Oamenii ar fi trebuit să mă asculte dacă aș fi fost înaltă de aproape trei metri: „nu sunteți nimic altceva decât un pachet de cărți de joc..."

În timp ce stăteam pe gânduri, am observat ceva ciudat la lambriul din lemn de lângă ușa camerei mamei. Lemnul închis la culoare era decorat cu modele cu linii cioplite și pătrățele, dar acolo, la marginea unui model, erau două balamale.

Era o ușiță.

Oare era un dulap acolo? Am urmărit linia ușii în sus și în jos, și am găsit o gaură pentru cheie. Era atât de mică și de bine plasată că arăta ca un nod în lemn. Nu avea clanță sau mâner. Am încercat să deschid ușa împingând-o cu degetele, dar crăpătura de la marginea ușii era prea strâmtă. Mi-au intrat resturi de lac vechi și lipicios și praf pe sub unghii. Am împins ușa de frustrare și, spre mirarea mea, a făcut clic și s-a deschis.

CAPITOLUL VII

Nu era un dulap.

Dincolo de ușiță se ridica o scară abruptă, îngustă și acoperită cu un covor. M-am aplecat prin deschizătură, având grijă să închid ușa aproape complet în urma mea.

Scările erau acoperite cu un strat gros de praf și miroseau a mucegai și excremente de șoareci. Am strănutat de două ori, apoi am început să urc încet și cu grijă. Lumina soarelui strălucea prin aerul prăfuit de deasupra mea ca printr-o ceață de dimineață. Mi-a trecut prin minte un gând ciudat cum că aș putea ajunge cumva într-o lume de poveste de deasupra norilor sau în turnul unui castel de basm.

Când am ajuns în vârful scării, m-am trezit în mijlocul unui pod pătrat. Am rămas nemișcată. Mi-am amintit mirosurile din podul nostru din Londra – podul în care mă jucam cu Robert – de rumeguș, cărți și jucării Meccano; vopsea emailată și lipici pentru machete de trenulețe și vapoare... Amintiri înspăimântătoare s-au

învârtit în jurul meu ca niște lilieci. Le-am alungat – „Nu, Hen, acela era alt pod, din altă casă...“ M-am uitat în jurul meu. Deasupra scării erau niște grinzi înclinate și, chiar în fața mea, o fereastră mare și rotundă, cât roata unui car. Avea vedere la aleea din fața casei, la câmpurile peticite și pădurea de dincolo de aceasta, întinse până la marea albastră și sclipitoare.

Am văzut un far alb pe o stâncă în depărtare și m-am întrebat dacă era cel pe care mama, tata și Robert l-au vizitat înainte să mă nasc. Am atins geamul cu vârfurile degetelor. Era plin de praf.

Rama putrezită a ferestrei era și ea plină de praf, la fel și cufărul din lemn cu jucării de la picioarele unui pat strâmt și restul lucrurilor din cameră. Pe un raft de pe perete, un rând de machete de corăbii stăteau acoperite de praf, cu pânze de păianjen între funii, ca o flotă de ambarcaţiuni *Mary Celeste* în miniatură. Am simțit o durere scurtă și ascuțită în piept când mi-am dat seama. Era dormitorul unui băiat sau, cel puțin, *fusese* cândva. Poate un băiat ca Robert. Printre cărțile de pe raftul de jos erau *Insula comorii, Peter și Wendy, Poveștile Mării de Sud, Moonfleet*...

Am ridicat exemplarul din *Moonfleet* și l-am ținut cu grijă în palmă. Apoi am lăsat cartea să se deschidă unde se nimerea. Era jocul meu preferat cu cărțile altor oameni. Paginile groase și îngălbenite s-au despărțit și s-au deschis într-un mod firesc către sfârșitul cărții, unde am citit descrierea „chibritului lui Maskew“ – lampa aprinsă în fiecare noapte de Grace Maskew ca să-l călăuzească pe iubitul ei pierdut de multă vreme, John Trenchard, înapoi acasă în siguranță.

Am închis cartea și m-am uitat încă o dată prin cameră. Pânzele de păianjen atârnau din belșug de căpriori. Un cârcel lung și prăfuit cobora până aproape de podea. Am pus ochii pe cufărul din lemn pentru jucării, iar mintea mi se umplea de povești pline de pericole și aventuri și m-am gândit imediat la aurul contrabandiștilor și la comoara piraților.

Cu multă atenție, am ridicat capacul, așteptându-mă să fiu orbită de strălucirea diamantelor și a dublonilor...

Dar era plin de jucării. Un zmeu rupt, cu sforile încâlcite; telescopul unei corăbii; o sabie din lemn cu mânerul uzat destul de uniform. M-a mustrat conștiința. Pentru a doua oară în acea dimineața, eram conștientă că am intrat prin efracție. Nimeni nu mi-a spus să nu intru în camera aceea – nu mi-a spus nimeni nici măcar că exista –, dar am avut o senzație bolnăvicioasă de vinovăție în stomac, de parcă aș fi călcat din greșeală pe mormântul cuiva. Am închis capacul cufărului cu grijă și mi-am șters mâinile de sarafan.

De jos din depărtare, cu ecou prin hol, pe scări și pe ușa secretă, am auzit zgomotul metalic al inelului de la ușa de la intrare. Inima a început să-mi bată mai tare ca în semn de răspuns. Am încremenit. Pânza de păianjen care atârna deasupra mea s-a legănat împinsă de o briză nevăzută. Am coborât pe furiș pe treptele prăfuite.

Ușița din lemn s-a închis în urma mea și am mers în vârful picioarelor pe palier. Când am auzit vocea dădacei Jane, am încremenit încă o dată. „Cum de s-a întors atât de repede din sat?“ Pentru o clipă, am crezut că acea cameră din pod chiar făcea parte dintr-o lume de poveste

și că cele cinci minute pe care le-am petrecut acolo poate au fost cinci ore în lumea reală...

– Sunt sigură, spunea dădaca Jane cu cea mai rece și fermă tonalitate a vocii sale. Aici locuiește familia Abbott. A închiriat Casa Speranței de la începutul verii.

Am auzit tonurile mai joase ale vocii unui bărbat, dar n-am înțeles ce spunea.

– Nu, i-a răspuns dădaca Jane. Îmi pare rău – nu vă pot răspunde la întrebări acum. Dar doamna Berry s-ar putea să vă ajute. Puteți veni la o oră mai convenabilă?... Foarte bine. La revedere. A închis ușa și n-a trebuit să-i văd fața ca să știu că avea buzele strânse.

– Cine-a fost? am întrebat eu, tropăind în timp ce coboram scările cu un aer nevinovat.

– Un om cam ciudat, a spus ea, dând din cap.

– Dădacă Jane, cum de te-ai întors atât de repede din sat? am adăugat eu.

– Întrebări, întrebări, întrebări, a spus ea grăbită în timp ce trecea pe lângă mine pe scări. Mi-am uitat poșeta.

În timp ce dădaca mergea grăbită spre dormitorul ei, am mulțumit stelelor mele norocoase că nu am fost prinsă cotrobăind pe-acolo.

Am mers pe coridor, trecând pe lângă căruciorul lui Porcușor, și am deschis ușa de la intrare foarte repede. Am avut foarte puțini vizitatori de când ne-am mutat la Casa Speranței și eram curioasă.

Silueta slabă și neagră a unui bărbat mergea pe alee, îndepărtându-se de casă. Nu îl mai văzusem până atunci. Mersul lui rapid și instabil și bastonul ținut într-o parte îl făceau să arate ca un păianjen care fugea.

CAPITOLUL VIII

– Asta sigur o va ispiti pe mama ta, domnișoară Henrietta, a spus doamna Berry.

Trecuseră câteva zile și eram în bucătărie, pregătind o prăjitură. Eu amestecam sucul de lămâie și cojile de portocală în aluat, inspirând aroma dulce și proaspătă. Nu am spus nimic, dar nu credeam că mama putea fi vindecată cu o prăjitură Sfântul Clement. Prin geamul deschis, am auzit o pasăre țipând foarte tare; ceva trebuie s-o fi speriat. M-am uitat spre grădină chiar la momentul potrivit ca să văd o pisică mică și neagră care s-a furișat prin gardul viu și apoi a dispărut. Am clipit. „Oare era pisica din pădure? Pisica vrăjitoarei?“

Doamna Berry a încercat din nou:

– Domnișoară, te-am văzut azi-dimineață în grădină, a spus ea, spărgând două ouă într-un castron, când o plimbai un pic pe surioara ta la soare, ca de obicei. Aerul nostru de țară o să vă facă bine amândurora după ceața și fumul din Londra. Micuța domnișoară Roberta

e tare frumușică și dolofană, nu-i așa? Nu-i niciun pericol să-și piardă apetitul!

Am fost de acord și m-am concentrat la amestecarea aluatului, încercând să desprind toată făina de pe marginea castronului. Îmi simțeam ochii grei din cauza altei nopți nedormite. Misteriosul om șchiop care a apărut la ușa noastră cu câteva zile în urmă a reușit să se strecoare, cumva, în mintea mea. Alerga prin coșmarurile mele ca o insectă. Doamna Berry și-a înclinat capul spre mine și mi-a șoptit într-un fel dramatic:

– Domnișoară Henrietta, trebuie să fii atentă în plimbările tale. Trebuie să rămâi în grădină – să știi că sunt tot felul de lucruri îngrozitoare în pădurile adânci și întunecoase! Zâmbea, dar ochii îi erau larg deschiși și încerca să mă sperie în glumă.

Am încercat să par și eu destul de speriată, în glumă. Dar, în sinea mea, eram cu adevărat speriată. Simpla idee de a mă întoarce în pădurea aceea întunecată îmi făcea rău: simțeam o pulsație dureroasă în spatele ochilor. Am continuat să amestec aluatul pentru prăjitură.

– Ce vrei să spui cu asta? am întrebat eu.

– Ei bine, oamenii din zona asta spun că în Pădurea Privighetorii locuiește o vrăjitoare... O vrăjitoare adevărată, cu mătură și toate cele. Poate să te transforme într-o broască râioasă imediat ce pune ochii pe tine!

– Doamne ferește! am spus eu. Am simțit frica strângându-mi pieptul.

– Nepoțelul meu a mers în pădurea aceea toamna trecută, ca să caute castane, și mi-a spus că vrăjitoarea a țipat la el, l-a blestemat și l-a urmărit pe mătură ca o

zgripțuroaică din iad. A chicotit. Bietul băiat, acum nu mai vrea să se ducă acolo pentru nimic în lume!

N-am știut ce să spun, așa că am spus „Doamne ferește!“ din nou și am râs. Apoi am înghițit în sec.

În timp ce vorbea doamna Berry, m-am gândit iarăși, fără să vreau, la noaptea în care am fost în pădure. Am văzut vrăjitoarea, luminată de focul care pâlpâia – fața ei albă ca osul, părul ei ca o adunătură de șerpi, ochii ei holbați, privirea ei sălbatică...

– Dă-l încoace, domnișoară, mi-a spus doamna Berry cu blândețe, luându-mi castronul și lingura din lemn, apoi a bătut amestecul pentru prăjitură până când a arătat ca satinul. A turnat aluatul într-o tavă rotundă de metal, răzuind castronul într-un fel foarte zgomotos, apoi mi-a dat înapoi lingura din lemn și mi-a făcut cu ochiul; era acoperită cu un strat gros de amestec dulce pentru prăjitură.

Am mers până la capătul grădinii, locul unde începea pădurea – m-am apropiat cât de mult am îndrăznit. Acolo era un helești, ascuns într-un colț umbrit. Lângă helești era o bancă din lemn, acoperită cu mușchi, cu spătar și mânere laterale înalte – perfectă pentru o fată măruntă care voia să se ghemuiască pe ea. Am întins o pătură pe bancă și am stat acolo o vreme, cu un exemplar din *Copiii de lângă calea ferată* în poală, urmărind carașii aurii care se lăsau purtați de apă și încercând să zăresc fețișoarele puținelor broaște care ieșeau din apă. Încă mă durea capul și eram un pic amețită. Simțeam o căldură și o presiune ciudată în spatele ochilor. Am

inspirat adânc, de câteva ori, aerul bun de țară, așa cum mi-a spus doamna Berry, și am deschis cartea.

Tata și mama mi-au dăruit *Copiii de lângă calea ferată* când am împlinit zece ani. Motivul pentru care a ales-o tata a fost titlul – el era inginer de căi ferate. Asta făcea în Italia: proiecta șine, poduri și tuneluri noi.

Când stăteam în Londra, tata venea acasă de la muncă cu grămezi de planuri – desene și calcule la care mie și lui Robert ne plăcea să ne uităm. Mi se păreau frumoase – erau o grămadă de linii drepte și precise, cu simboluri mici, scrise cu creionul. Numerele nu însemnau nimic pentru mine; nu puteam să fac legătura dintre ele și ceva solid. Dar, pentru Robert, era ca și cum acele numere ar fi sărit în aer și ar fi devenit ceva real...

M-am întrebat dacă l-aș putea chema din nou cu ajutorul imaginației. Am închis ochii și mi l-am imaginat în podul din Londra, jucându-se cu machetele lui de trenuri. „Mai mult cărbune pentru motor!" striga el mișcând trenulețul mai repede pe șine. „Mai mult cărbune, băiete!"

„Băiete"... Am deschis ochii și m-am uitat la cerul alb de deasupra mea. A apărut o imagine frumoasă – un băiat născut din foc, ca pasărea Phoenix. Am văzut un copil creat de flăcări – un zeu care ardea și zâmbea. Aripi înflăcărate se ridicau din spatele lui până când a devenit un înger glorios în lumină.

Am închis ochii și i-am strâns din nou până când a dispărut imaginea. Apoi am încercat să mă concentrez la cartea mea.

Citeam de vreo douăzeci de minute când am avut o senzație stranie. Eram sigură că nu eram singură.

„Robert?

Nu..."

Mi-am ridicat privirea dintre paginile cărții și am văzut o pisicuță cu blana neagră și maronie stând cuminte pe partea cealaltă a heleșteului. Era pisica vrăjitoarei. Se uita la apă, urmărind cu ochișorii ei galbeni-verzui mișcările unui caras auriu gras.

– Bună, am șoptit eu.

Pisica s-a uitat în sus, la mine, apoi iar la carasul auriu. S-a aplecat înainte, schimbându-și centrul de greutate ca să poată ridica o lăbuță din față. Și-a întins lăbuța și a atins apa, apoi a sărit în spate când apa rece a făcut valuri și peștele a început să înoate repede mai departe.

Apoi s-a uitat direct la mine și a clipit foarte încet. A dat târcoale heleșteului, până când a ajuns la picioarele mele și și-a frecat obrazul de genunchiul meu. Pentru o clipă, am crezut că o să sâsâie la mine sau o să mă muște, dar nu a făcut-o. În schimb, a mieunat încet și răgușit, s-a întors și a dispărut în întunericul pădurii, exact ca iepurașul alb al lui Alice care și-a pierdut urma în vizuină.

M-am ridicat în picioare, apoi m-am așezat din nou.

„Du-te, Hen, părea să-mi șoptească vocea lui Robert. Du-te... Sau ți-e frică?"

M-am ridicat în picioare.

Și am urmat-o.

Capitolul IX

În timp ce mergeam, vorbele doamnei Berry despre mături și zgripțuroaice s-au transformat, în mintea mea, în viziuni îngrozitoare... *Oare chiar exista o vrăjitoare în pădure?*

Mi-am spus că eram prea mare ca să cred în asemenea lucruri dar, imediat ce am plecat din grădină și am intrat în pădurea ciudată și liniștită, am început să tremur. Am continuat totuși să merg. Trebuia s-o văd. Trebuia să văd dacă puteam fi curajoasă. Îmi zvâcnea capul, iar gâtul îmi era umflat și mă durea.

Pisica mergea repede în fața mea, cu blana ei în culorile pădurii. Din când în când – atunci când eram mai speriată – mi se părea că îl zăream pe Robert alergând printre copaci, iar părul lui auriu ca mierea sclipea în lumina soarelui care străpungea din loc în loc desișul copacilor. M-am simțit mai bine știind că era prin apropiere.

Erau multe cărări printre arbuști – m-am gândit că erau făcute de animalele din pădure – și, deși mai fusesem

pe acolo, nu aș fi putut descrie sau desena traseul pe o hartă. Era ca și cum aș fi fost atrasă prin labirintul de copaci de un fel de forță asemănătoare gravitației. Chiar și când mă gândeam să mă întorc, picioarele mele continuau să meargă înainte, urmând pisica. M-am gândit la *Fluierarul din Hamelin* și la *Fetița cu pantofiori roșii*. În povești, lucruri rele li se întâmplau oamenilor care nu puteau să-și controleze picioarele.

În scurt timp, copacii au început să se rărească și am ajuns în poiană. Briza a suflat un norișor de fum spre mine și m-am oprit, ridicându-mi mâna ca să-mi acopăr gura. M-au durut plămânii când am încercat să tușesc. „Hen, e doar fumul de la câteva lemne, mi-am spus eu în timp ce mi s-au umezit ochii. E un foc de tabără, un foc prietenos...“ Pisica a intrat țanțoșă în poiană și a salutat cu un mieunat.

M-am ascuns în spatele unui copac, neștiind ce să fac. Auzeam pe cineva mișcându-se, cineva care vorbea în șoaptă cu pisica. Dintr-odată, m-am simțit ridicolă. Ultima dată când am fost acolo mi s-a transmis foarte clar că nu eram bine venită; ce aveam să-i spun vrăjitoarei – că m-a invitat pisica?

Șoaptele nu s-au mai auzit și, în tăcerea adâncă, am auzit o voce care mi-a spus:

– Știu că ești acolo.

Nu știu ce s-a întâmplat după aceea. Îmi amintesc că, dintr-odată, mi-a fost foarte cald și n-am mai putut să respir. Îmi amintesc că pădurea a devenit un ocean verde care se învârtea într-un fel îngrozitor în fața mea. Îmi amintesc că m-am lovit cu ceafa de pământ, că mi-au apărut steluțe negre în fața ochilor și – pentru o

clipă – vârfurile copacilor s-au învârtit ca niște căluți într-un carusel în jurul cercului de cer albastru de deasupra Apoi n-a mai fost nimic în afară de întuneric.

M-au trezit pârâitul focului de tabără și mirosul de mâncare gătită. Eram întinsă pe o pătură, lângă foc, și acolo, lângă mine – atât de aproape că puteam să o ating – era vrăjitoarea. Cânta un fel de cântec de leagăn, atât de încet că n-am putut înțelege cuvintele.

– Ai leșinat, a murmurat ea.

Nu se uita la mine, iar eu de-abia m-am mișcat. Cum de a știut că m-am trezit?

A vorbit din nou.

– Nu te simți bine. Vocea ei era aspră și lină în același timp, ca șmirghelul pe un lemn vechi. Avea un ritm ciudat – un accent pe care nu-l cunoșteam.

Simțeam căldura focului pe față, dar nu mă puteam opri din tremurat. Vrăjitoarea s-a ridicat, a găsit altă pătură și a pus-o peste mine.

– Mulțumesc, am reușit eu să-i spun.

Ea nu mi-a răspuns; s-a așezat din nou și a continuat să se uite la foc. A început să cânte din nou acel cântec de leagăn. De data asta, am reușit să înțeleg cuvintele fredonate încet printre pârâiturile flăcărilor:

– *Dormi… O, dormi puțin, perlă albă…*

Pisica stătea între noi, cu labele îndoite. Și ea se uita la foc. Apoi s-a rostogolit pe o parte, s-a întins și și-a închis ochii.

Vederea încă nu-mi era destul de clară și încă simțeam o presiune ciudată în cap. Nu eram sigură că eram

trează. Toată scena mi s-a părut ciudat de familiară – de parcă aș fi visat-o cu câțiva ani înainte. Și nu eram atât de speriată pe cât ar fi trebuit să fiu. În ciuda celor spuse de doamna Berry, m-am simțit, în mod ciudat, în siguranță stând acolo lângă vrăjitoare – în adâncul pădurii, când se lăsa noaptea… Poate pentru că m-a învelit cu o pătură. Poate pentru că pisica dormea liniștită lângă mine…

– Ai nevoie de îngrijire, mi-a spus vrăjitoarea. Un pat cald, mâncare caldă.

M-am uitat la ea și, când, în sfârșit, mi s-a limpezit vederea, am văzut că era mult mai tânără decât am crezut la început. Părul ei era încâlcit și unghiile îi erau murdare –, dar nu era o femeie bătrână. De fapt, nu părea să fie mult mai în vârstă decât mama. Și avea o frumusețe ciudată. Pielea ei era palidă, ca de fantomă. Ochii îi străluceau foarte tare în lumina focului. Arăta mai mult ca o prințesă uitată dintr-un basm decât ca o vrăjitoare rea.

– Tu ai fost noaptea trecută, mi-a spus ea.

– Da.

– Am crezut că au fost băieții din sat care au venit iar să mă necăjească. A zâmbit strâmb. Îi sperii ca să îi alung. Și și-a ridicat brusc brațele care au devenit din nou niște aripi preistorice răsucite. Inima a început să-mi bată tare la reapariția bruscă a acelei imagini de coșmar.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, am reușit să-i spun.

Dar ochii vrăjitoarei s-au întors la foc.

– Du-te acasă acum, a spus ea. Întoarce-te la Casa Speranței…

Capitolul X

Credeam că dădaca Jane o să mă aştepte, dar n-am putut-o găsi niciunde. Lămpile cu gaz străluceau în sufragerie şi cina era pe masă – două farfurii cu cotlete de miel, legume şi sos rece. Una pentru mine şi cealaltă pentru dădaca Jane. Dar ea unde era? Am luat paharul cu lapte care fusese pus pentru mine şi am mers s-o caut la etaj. Vocea inconfundabilă a doctorului Hardy se auzea pe palier, dură şi arogantă.

– Da, cu siguranţă, e îngrijorător, a spus el. Şi e un caz fascinant. Colegul meu – doctorul pe care vi l-am menţionat mai devreme – e foarte interesat de nevroza feminină. Acum face un studiu despre nevroza cronică…

Atunci m-au văzut.

– O, Henry, a spus dădaca Jane, mergând hotărâtă spre mine. Ţi-am mai spus să nu mai pierzi noţiunea timpului aşa. Ai fost pe-afară ore întregi. S-a oprit şi s-a uitat la mine îndeaproape. Henry, eşti bine?

– C… cred că da, i-am spus eu.

De ce se uita la mine aşa?

– Şi-a pus mâna întinsă pe fruntea mea pentru o clipă, apoi a simţit căldura obrajilor cu dosul degetelor. S-a încruntat la doctorul Hardy.

– Hai să ne uităm la tine, domnişoară, a spus el şi am fost împinsă spre camera mea. Dădaca Jane mi-a desfăcut şireturile ghetelor când m-am aşezat pe pat. Doctorul Hardy mi-a luat temperatura şi mi-a ascultat inima. Mă întrebam dacă funcţiona normal; mi se părut că, în ultimele zile, n-a făcut nimic altceva decât să bată prea tare şi să mă facă să intru în panică. M-am agitat sub stetoscopul rece al doctorului. Nu suportam să-l ştiu atât de aproape de mine.

– Probabil e doar o răceală de vară, a spus adresându-i-se dădacei Jane, nu mie. Are puţină febră. Ţineţi-o în pat, deocamdată. Nu vrem să se îmbolnăvească şi ea, nu-i aşa?

– Bineînţeles, a spus dădaca Jane, udând o pânză cu apă rece din urciorul de pe noptiera mea şi apăsându-mi fruntea cu ea.

Apoi doctorul a vorbit mai încet cu ea, de parcă nu l-aş fi auzit dacă-şi cobora tonul.

– Bineînţeles, febra poate fi psihosomatică – dacă-şi face prea multe griji pentru mămica...

Dădaca Jane s-a încruntat din nou.

– O să-i prescriu nişte sirop calmant – sulfatul de morfină e excelent pentru tratarea anxietăţii la copii.

– Sulfat de morfină? a început dădaca Jane. Dar...

Doctorul a ignorat-o.

– Deocamdată, e mai bine să o ţineţi departe de doamna Abbott, a spus el. Pentru binele amândurora...

Dădaca Jane a văzut expresia speriată a feţei mele, aşa că l-a condus politicoasă pe doctor afară din cameră şi a coborât cu el la parter. Eu am terminat de băut laptele, am folosit prosopul umed ca să-mi şterg faţa, gâtul şi mâinile, apoi m-am furişat până la scări.

– Cred că o săptămână, spunea doctorul Hardy. Ar trebui să fie pregătiţi să o primească atunci. Îi voi scrie colegului meu – el îşi doreşte foarte mult ca doamna Abbott să facă parte din studiul lui. Şi îi voi scrie din nou domnului Abbott. Ca ruda cea mai apropiată, va trebui să ne dea permisiunea pentru toate.

„Pentru ce? Ce fel de studiu? Pentru ce vor fi gata într-o săptămână?“

– Înţeleg, a spus dădaca Jane. Şi cum rămâne cu pastilele?

– Dimineaţa, la prânz şi seara, a răspuns el, înmânându-i o sticlă maronie din geanta lui. Deocamdată, doamna Abbott trebuie să rămână sedată... S-a oprit şi a urmat o pauză.

– Aş vrea să putem face mai mult, a spus dădaca Jane, încet.

– Vom continua cu terapia prin odihnă, a răspuns doctorul. Pace şi linişte absolută. Voi reveni peste o zi sau două să-i verific starea. Vă rog să o vegheaţi îndeaproape. Şi, când nu sunteţi lângă ea, să-i ţineţi uşa încuiată, domnişoară Button. Să o ţineţi încuiată. E pentru binele ei. Şi să-i ţineţi pe Henrietta şi pe bebeluş departe de ea. Noapte bună.

Uşa de la intrare s-a închis cu zgomot.

Eu m-am întors în dormitorul meu, m-am învelit cu perdelele şi m-am uitat pe geamul întunecat.

Acolo eram – mama, dădaca Jane, Porcuşor şi eu – toate sub acelaşi acoperiş, dar separate şi îndepărtate ca patru stele pe cerul nopţii. Fiecare dintre noi ardea singură în întuneric.

Capitolul XI

„Țineți-i ușa încuiată! Țineți-o încuiată!“ Ordinul doctorului Hardy era rece și zăngănitor – ca o cheie care se lovea în cădere de pereții unei fântâni. Mi-a sunat în urechi toată noaptea și a doua zi dimineață.

Voiam să mă duc și să stau cu mama. Mi-am amintit serile lungi din Londra, în care stăteam ghemuită în patul meu în timp ce ea îmi citea – mirosul cremei ei de față și căldura brațelor ei în jurul meu. Voiam să simt din nou căldura brațelor ei în jurul meu, dar ea era încuiată în cameră, iar eu nu aveam voie să mă dau jos din pat.

Prin peretele dormitorului, am auzit-o pe dădaca Jane cântându-i lui Porcușor în timp ce o pregătea pentru somnul din prima parte a zilei – era ceva despre broaște care săreau în lacuri; cântecul suna prea vesel ca să fie de leagăn, dar era genul de melodie care-i plăcea lui Porcușor. Când am auzit pașii dădacei Jane pe palier, am chemat-o. Și-a arătat capul de după ușă.

– Da? Ai nevoie de ceva?

– Dădacă Jane, pot s-o văd mâine pe mama? am spus eu. Dacă mă simt mai bine?

Dădaca Jane a oftat.

– Mama ta chiar nu se simte suficient de bine ca să primească vizitatori în perioada asta.

– Fără vizitatori – doar eu. Știu că e bolnavă, dar eu aș putea ajuta-o...

Dădaca Jane a dat din cap.

– Dădacă Jane, vreau doar să vorbesc cu ea.

– Îmi pare rău, Henry. Ea nu... nu cred că are destulă putere pentru o conversație.

Mă durea pieptul, de parcă ceva mă apăsa cu putere pe dinăuntru. Am simțit că mi s-ar putea rupe coastele din cauza presiunii. Trebuia să fac ceva, să spun ceva.

– Atunci, măcar să stau cu ea. Promit că nu o s-o obosesc. Doar o s-o țin de mână și o să stau cu ea. Ochii mi se umpleau de lacrimi. Am înghițit în sec cu greu și am clipit ca să alung lacrimile. Poate mai târziu, săptămâna asta?

– Mai vedem. Dădaca Jane a intrat în cameră și a rearanjat pătura de pe patul meu. Apoi mi-a dat o lingură plină cu siropul calmant al doctorului Hardy. Avea un gust scârbos. Doctorul a dat ordine stricte, mi-a spus ea, și el știe cel mai bine. S-a uitat la mine și a părut să se mai înmoaie un pic. Henry, eu nu-ți spun nu. Poate săptămâna viitoare. Dacă mai prinde puteri. Apoi s-a îndreptat spre ușă. Acum, te rog, culcă-te la loc, mi-a strigat ea peste umăr.

Dar eu nu voiam să dorm. Mi-am deschis cartea de basme și m-am uitat la imaginea lui Rapunzel, închisă într-un turn izolat din mijlocul pădurii. Copacii erau mult mai înalți decât turnul, așa că nicio rază de soare nu ajungea la fereastra ei. M-am lăsat captivată de imagine... Și parcă eram acolo, stând în pădurea de sub turn, uitându-mă în sus, la biata Rapunzel. Dar nu mai era Rapunzel acolo, era mama. Am strigat-o și am tot strigat-o, dar nu mi-a ieșit niciun sunet pe gură. Mama lovea cu pumnii în ușa temniței ei și zgomotul se răsuna prin pădure ca bătaia unei inimi gigantice. Am privit neputincioasă cum Rapunzel a luat o foarfecă uriașă și și-a tăiat părul în șuvițe groase și strâmbe până când n-a mai rămas nimic din el...

Perna mea era udată de lacrimi. M-am ridicat, gata să țip. Am tras aer în piept, apoi am respirat mai liniștită. În acea după-amiază târzie, perdelele erau date la o parte și o rază de soare arunca o lumină difuză aurie pe tapet. Cât timp am dormit? Raza de soare a sclipit și a dansat, apoi s-a transformat în Robert. El s-a așezat pe un scaun de lângă fereastră și și-a legănat picioarele înainte și înapoi.

– Robert, am spus eu recunoscătoare, aruncând pătura de pe mine.

– Bună, Hen.

Mi-a zâmbit. A deschis fereastra și și-a sprijinit brațele de pervaz.

Am simțit miros de lemn ars în aerul cald care intra pe fereastră și m-am gândit la vrăjitoarea care stătea lângă focul ei, amestecând în ceaun tocana care fierbea.

M-am întrebat dacă voi mai fi destul de curajoasă ca s-o mai vizitez. Voiam să-i mulțumesc că a avut grijă de mine, am oprit însă acest gând – poate că totul a fost doar un vis ciudat...

– Vreau să mă întorc în pădure, am spus eu. Trebuie s-o văd din nou pe vrăjitoare.

– Hai să mergem la noapte, mi-a spus el și ochii i-au sclipit la gândul aventurii. Doar nu crezi că e o vrăjitoare, nu-i așa, Hen?

– Cred că e o vrăjitoare bună, i-am spus eu. Robert, e foarte frumoasă. Are o frumusețe ciudată – e ca o prințesă în zdrențe, pierdută demult în pădure. Poate a fost blestemată sau fermecată cumva...

Dintr-odată, mi-am dat seama că ușa dormitorului meu era deschisă și cineva stătea în fața ei, holbându-se la mine prin deschizătura întunecată. Era dădaca Jane.

– Henry, cu cine vorbești? mi-a spus ea pe un ton tăios. Mi s-a părut că te-am auzit spunând...

– Cu nimeni, i-am spus eu. Nu vorbesc cu nimeni. Vorbesc de una singură.

– Ei bine, să nu mai faci asta, a izbucnit ea.

M-am uitat iar la fereastra unde a stat Robert, nemișcat ca o siluetă dintr-un tablou. Dădaca Jane a scrutat camera. A privit chiar deasupra lui.

– Voiam s-o aduc pe sora ta să te vadă, mi-a spus ea, încă încruntată. Ți-ar plăcea asta, Henry?

– Da, am spus eu. Da, te rog.

Dădaca Jane a mers în camera copilului și s-a întors cu Porcușor în brațele. Sora mea mi-a zâmbit și și-a întins mânuțele dolofane spre mine.

– Pot s-o duc afară și s-o plimb prin grădină un pic? m-am rugat-o eu. Sunt sigură că aerul curat îmi va face bine...

Dădaca Jane a luat-o pe Porcușor sprijinind-o pe șoldul ei, mi-a pus mâna pe frunte, mi-a cerut să scot limba și apoi s-a uitat la ochii mei de aproape. (Nu știu ce căuta. Probabil minciuna – era incredibil de bună la detectarea ei.) A ezitat, apoi s-a hotărât.

– Nu, Henry, a spus ea cu fermitate. Îmi pare rău. Doctorul Hardy a spus că trebuie să te odihnești astăzi. Dar o să las bebelușul cu tine – doar pentru câteva minute. A ieșit din cameră încă încruntată, lăsând ușa întredeschisă.

Am stat la fereastră, lângă Robert, cu Porcușor cuibărită la pieptul meu. Aerul serii mirosea a flori.

– De la ce vine mirosul ăsta frumos? am șoptit eu. De la micșunele? Sau de la brumărele? Mama ar ști...

Robert s-a uitat pe fereastră.

– Mama ar ști și numele lor latine, a spus el.

– Da, am spus eu încet.

Mama studiase literatură clasică și ne ajuta câteodată la temele de vacanță de la limba latină.

„Ți-ai învățat cuvintele?“ întreba ea, iar Robert răspundea: „*A pedibus usque ad caput! – Din cap până-n picioare!*“

Îmi amintesc că Robert scria glume și poezioare amuzante în latină doar ca s-o facă pe mama să râdă. Era limbajul lor secret... Eu nu suportam gramatica aceea veche și plictisitoare și nici pe profesoara bătrână și plictisitoare de latină.

Porcușor a scâncit și s-a agitat în brațele mele.

– Șșșt, i-am spus eu, mângâindu-i părul.

Părul crescut în smocuri al lui Porcușor părea că o să semene mai degrabă ca cel al lui Robert – moale și de culoarea mierii – decât cu claia mea de păr șaten, încâlcit și des. Și avea și ochii lui Robert, cu genele lungi și negre ca ale mamei.

– Cu cine o să semene când o să fie mai mare? m-am întrebat eu cu voce tare. Crezi că va fi ca mine? Ca mama sau ca tata? Sau ca tine?

Robert s-a uitat cu atenție la Porcușor.

– E prea devreme ca să ne dăm seama, a spus el de parcă ar fi fost un expert în asemenea chestiuni.

M-am uitat la cum o privea și am simțit un nod dureros în gât. Adevăratul Robert nu și-a întâlnit niciodată surioara. Porcușor a venit pe lume la câteva ore după înmormântarea lui Robert. Îmi amintesc cum mama și-a strâns burta cu mâinile când au început durerile, de parcă ar fi vrut să țină bebelușul înăuntru. Cred că știa că nu putea avea grijă de ea, că era mai în siguranță în întunericul din ea. Am auzit-o pe asistentă șoptindu-i dădacei Jane că mama n-a scos un sunet când a ieșit bebelușul. Mă întreb dacă mama s-a gândit vreodată la Porcușor, dacă măcar a știut că exista.

– Cred că micuța e puternică, a spus Robert în cele din urmă.

Avea dreptate. Porcușor era gata să lupte pentru locul ei în viață. Într-un fel ciudat, o invidiam. Era o ființă unică: curată, nouă și, din fericire, nu cunoștea toată tristețea care a înconjurat-o când s-a născut.

– Oare îi vor plăcea poveștile așa cum îmi plac mie sau matematica, așa cum îți plăcea ție?

– Poate-i vor plăcea amândouă, m-a contrazis Robert cu un zâmbet.

Am luat în considerare posibilitatea. Lewis Carroll a fost și scriitor și matematician. Poate că nu trebuia să fie o bătălie între cuvinte și numere, așa cum a fost adesea între mine și Robert.

– Hen, noi am fost chiar așa de diferiți? a întrebat Robert.

– Poate că nu, am spus eu după un moment. Dar nu ne-am purtat întotdeauna frumos unul cu celălalt, nu-i așa?

M-am gândit la cearta aceea îngrozitoare – la strigăte, la jigniri, la cum am fost trimisă la culcare fără cină...

– Toți frații și toate surorile se ceartă, mi-a spus Robert.

– Dar am spus lucruri atât de îngrozitoare. *Și asta s-a întâmplat în noaptea în care ai murit...*

Robert a oftat încet și s-a uitat iar pe fereastră. O adiere de seară a trecut prin cameră, mi-a luat cuvintele, le-a scos pe fereastră și le-a purtat prin grădina lungă, spre Pădurea Privighetorii.

– Hen, poveștile nu au întotdeauna finaluri fericite, a spus el încet.

CAPITOLUL XII

Am așteptat până când dădaca Jane a mers la culcare, apoi am ieșit pe furiș din camera mea, închizând ușa cât de încet am putut, și am coborât tiptil scările în întuneric.

Doamna Berry copsese o plăcintă înainte să plece acasă în acea seară care fusese pusă la răcit pe masa din bucătărie. Am tăiat o bucată mare și caldă din ea pe care am învelit-o în hârtie. Era politicos să duci un dar când mergeai în vizită.

Am mers prin grădină, pe lângă tufele de trandafiri. M-am gândit amețită la trandafirii albi din Țara Minunilor și la grădinarii care îi vopseau frenetic în roșu de teamă că Regina de Inimă Roșie le va tăia capetele. Știam că intenția autorului fusese să scrie ceva amuzant, dar, de fiecare dată, îmi făcea prea multe griji pentru bieții grădinari ca să mă bucur de absurditatea întâmplării.

Trandafirii miroseau grozav – a miere și portocale. M-am gândit cât de frumos ar fi fost să-i duc mamei un

trandafir din grădină... „Dacă dădaca Jane nu mă va lăsa s-o văd pe mama, va trebui să găsesc altă cale. Poate mă va ajuta vrăjitoarea...“ m-am gândit eu.

Picioarele m-au purtat acolo unde am vrut să ajung, mergând printre copacii negri de parcă ar fi urmat o cărare de pietre luminate de lună sau niște firimituri de pâine pe care numai ele le puteau vedea. În cele din urmă, am ajuns la poiana vrăjitoarei.

Ea stătea lângă foc, învelită într-o mantie de pături vechi. Amintirile mele despre cântecul ei și fața ei palidă și frumoasă erau ciudate, ca un vis, dar acum era în fața mea și părea reală.

Nu și-a luat ochii de la focul de tabără. Era ca și cum focul ar fi ars în ochii ei, iar flăcările reflectate erau prinse într-un dans înspăimântător.

– Șșșt, mi-a spus când am făcut un pas spre ea.

Am înlemnit. Dintr-odată, s-a învârtit și s-a uitat la mine într-un fel înspăimântător. A arătat cu un deget spre mine de parcă ar fi vrut să mă blesteme. Mi-am ținut respirația. Apoi degetul ei s-a îndoit și mi-a făcut semn să vin până la ea. M-am așezat supusă pe o grămadă de pături din apropiere. Lângă ea, dar nu prea aproape totuși.

Pisica ei era acolo. Și-a frecat fața de genunchiul meu și s-a așezat între noi. A adulmecat felia de plăcintă învelită pe care am pus-o pe pământ și s-a lins pe bot.

– Ascultă, a sâsâit vrăjitoarea și inima a început să-mi bată tare. Și-a strâns buzele și a fluierat lung și încet. Ascultă, mi-a șoptit ea din nou.

La început, nu am auzit nimic. Am ascultat mai atentă ca oricând. Am început să aud sunetele incredibile pe

care le făceau copacii când creșteau, frunzele când putrezeau și viermii care-și făceau tuneluri prin pământ. Apoi, brusc și năvalnic, cântecul unei păsări a umplut aerul de vară. Era un sunet frumos, curgător și dulce.

– Ce e? am șoptit eu.

– O privighetoare, a șoptit vrăjitoarea. Pădurea asta îi aparține, să știi. E Pădurea Privighetorii. Și mi s-a părut că am văzut un pic de veselie în privirea ei – doar un pic.

M-am gândit la privighetoarea din povestea lui Hans Christian Andersen – păsărica aceea credincioasă care se întoarce să cânte împăratului când acesta se îmbolnăvește grav...

– E o creatură minunată, a spus vrăjitoarea încet. Nu arată prea grozav – e doar o păsărică maronie și modestă, dar nu există nimic mai frumos decât cântecul privighetorii.

– N-am mai văzut niciodată una, i-am spus eu, și nici n-am mai auzit una până acum, dar știu un basm foarte frumos despre o privighetoare...

Vrăjitoarea a dat din cap. Eu m-am întins pe pături, uitându-mă la cercul perfect de cer luminat de stele de deasupra mea.

– Aș vrea ca mama să fie aici, am șoptit eu. Aș vrea să audă și ea asta... M-am gândit la ea cum stă singură în camera ei. Dar ușa camerei e încuiată. Nu ar putea să iasă nici dacă ar vrea.

– Încuiată? a repetat vrăjitoarea.

– Acum nu mai am voie s-o văd deloc...

– Cine ți-a spus asta?

– Doctorul Hardy.

Fața vrăjitoarei a părut să tresară și a șoptit ceva. Apoi a spus:

– Nimeni nu are dreptul să facă asta. Mai ales nu un șarlatan bătrân ca Hardy...

– Îl cunoști?

Fața ei a tresărit din nou.

– Dacă vrei să-ți vezi mama, a spus ea, trebuie să găsești un mod de a o vedea. Sunt sigură că și ea are nevoie să te vadă *pe tine* la fel de mult.

A urmat alt cântec al privighetorii și pădurea parcă s-a umplut cu o frumoasă lumină argintie. Era ca și cum stelele ar fi căzut în pădure sau pădurea s-ar fi ridicat până la stele. M-am ghemuit în cuibul de pături și am simțit cum teama și tristețea din inima mea s-au topit.

– Trebuie să găsești o cale s-o vezi, a șoptit vrăjitoarea gânditoare. În casele vechi ca aia, trebuie să fie o cheie de rezervă pentru camera ei pe undeva...

Când a spus asta, am simțit un pic de speranță și de hotărâre în inima mea.

– Cine ești? am întrebat-o eu.

– Nimeni, a răspuns vrăjitoarea. Sunt nimeni. Nu mai sunt cineva.

– Dar... trebuie să fii *cineva*... Apoi mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor. Doar dacă nu cumva – exiști doar în imaginația mea...

Vrăjitoarea s-a uitat la mine pentru o clipă și expresia feței ei a părut să se îmblânzească. Apoi și-a băgat mâna într-un buzunar ascuns sub una dintre păturile ei și a scos o cărticică – arăta ca o Biblie. A scos o bucată de hârtie dintre paginile ei și s-a aplecat spre mine.

– Nu exist doar în imaginația ta, mi-a spus ea.

Am văzut că nu era o bucată de hârtie, ci o fotografie veche și ruptă – fotografia unei tinere într-o uniformă elegantă de asistentă medicală. În loc să zâmbească direct la cameră, zâmbea unui băiețel care stătea lângă ea. Am luat fotografia și am studiat fața tinerei femei. Era ea – vrăjitoarea.

– Ai fost asistentă? am întrebat-o eu.

Ea a dat din cap.

– În altă viață.

– Și băiatul?

Ea n-a spus nimic, doar a zâmbit cu tristețe.

– Ce-i asta? am întrebat-o eu cu blândețe, arătând cu degetul spre poză. Femeia din fotografie purta o insignă – un fel de cruce.

– Înseamnă că m-am pregătit la spitalul St. Thomas, a spus vrăjitoarea. La Școala de Asistente Medicale a lui Florence Nightingale[1]. Dar am renunțat la puțin timp după ce a fost făcută fotografia.

– Poate de-asta cântă privighetoarea când îi fluieri, i-am spus eu, zâmbind. Știe că și tu ești o privighetoare.

– Ha, ha.

Când i-am dat fotografia înapoi, am văzut că cineva a scris pe spatele ei: „1907, eu și Moth[2]“

– Molia? am spus cu voce tare. Tu ești?

– Cred că da, a spus ea. Apoi a repetat cuvântul: „molie“. Vocea ei a pârâit ca o flacără și nu mi-am dat seama dacă era furioasă sau tristă.

---

[1] Privighetoare – în limba engleză (n. tr.)

[2] Molie – în limba engleză (n. tr.)

Cum stătea în întuneric, cu fața albă și fragilă, luminată de lună și de strălucirea slabă a focului și învelită cu aripile ei rupte din lână, mi s-a părut că era un nume care i se potrivea perfect. „Molia, prințesa uitată, alungată în pădurea întunecată...“

– Eu sunt Henrietta Abbott, i-am spus și am întins mâna spre ea. A luat-o și a strâns-o cu fermitate. Mâna ei era puternică și caldă. Încântată de cunoștință, am spus eu.

– Încântată de cunoștință, a repetat ea într-un fel ciudat, de parcă acele cuvinte erau în altă limbă.

– Și cum o cheamă pe pisică? am întrebat eu.

– Steaua Strălucitoare.

M-am uitat la mica creatură murdară și nu m-am putut abține să nu râd.

– Nu prea arată ca o stea strălucitoare.

– Ha, ha! a răspuns ea și, pentru o clipă, i-au strălucit ochii. Nu, a spus ea. Nu prea arată, nu-i așa?

Nu mi-a fost teamă când m-am întors acasă prin pădurea întunecată. „Robert ar fi mândru de mine, m-am gândit eu. Poate că devin un pic mai curajoasă.“ Undeva sus, deasupra mea, o păsărică maronie își flutura aripile prin coroanele copacilor, conducându-mă în siguranță spre acasă.

CAPITOLUL XIII

A doua zi, când luam cina cu dădaca Jane, s-a întâmplat ceva foarte tulburător.

Prin fereastra din sufragerie, am zărit o umbră care a trecut repede prin grădină. Am simțit furnicături pe piele. Nu puteam distinge foarte bine din cauza luminii din sufragerie, dar am văzut – sau mi s-a părut că am văzut – o siluetă lângă copaci. Totul durat doar o secundă, poate a fost doar un fluturat de aripi. *O bufniță?* S-a mișcat din nou și m-am chinuit, pentru un moment, să disting formele de reflexiile din geam... Apoi am văzut-o clar. Era o siluetă fantomatică și mergea, destul de repede, prin grădina noastră. Am rămas cu gura căscată și mi-am acoperit-o cu mâna.

– Henry, ce s-a-ntâmplat? a întrebat dădaca Jane, holbându-se la mine. S-a întors ca să vadă ce m-a speriat, dar silueta a dispărut.

– Ești bine? Arăți de parcă... A ezitat.

– Sunt bine, mulţumesc, i-am spus înghiţând în sec. Doar că... doar că mi s-a părut că am văzut ceva.

– Ce-ai văzut, mai exact?

– Doar... cred că o bufniţă sau ceva de genul ăsta.

Simţeam că-mi ardea faţa.

– Of. Ei bine, cred că sunt multe bufniţe care vânează în serile de vară, mi-a răspuns dădaca Jane, zâmbind puţin. Aşa e viaţa la ţară. Dar avea ceva ciudat în privire când s-a uitat în altă parte.

A doua zi, m-am trezit dimineaţa devreme şi mi s-a părut că dormitorul era plin de mirosul trandafirilor din grădină. M-am gândit imediat la mama. Cuvintele Moliei mi s-au învârtit prin minte ca versul unui cântec: „trebuie să fie o cheie de rezervă pentru camera ei pe undeva...“ Am coborât până la parter, la bucătărie, şi am cercetat cârligele de lângă uşa din spate. Una dintre chei nu avea nicio etichetă ataşată de ea. Atârna de o panglică albă şi licărea în lumina dimineţii, mai mare şi mai frumoasă decât celelalte, cu un model complicat în partea mai largă. M-am holbat la ea. A fost acolo şi înainte? Nu credeam că a fost, dar nu puteam fi sigură... Prin mintea pe jumătate adormită, îmi treceau gânduri neclare despre povestea cu spiriduşii şi cizmarul – fiinţe supranaturale, personaje din poveşti care îţi vizitau casa când dormeai... Apoi mi-am amintit de silueta fantomatică care mergea repede prin grădină şi am tremurat. Ceva foarte ciudat se întâmpla la Casa Speranţei.

Am auzit paşii dădacei Jane coborând pe scări şi am intrat în panică. Mi-am legat panglica la gât, ca un colier

şi am ascuns cheia sub gulerul cămăşii de noapte. Atârna acolo, rece ca vinovăţia, pe pielea mea. Am respirat precipitat. Paşii dădacei Jane s-au oprit pe hol, apoi am auzit-o intrând în sufragerie. Am apăsat cheia rece ca gheaţa pe osul pieptului până când m-a durut. Ştiam exact la ce uşă se potrivea.

Am aşteptat până după micul dejun, când dădaca Jane a dus-o pe Porcuşor afară, la o plimbare cu căruciorul. Mergeau până în sat şi înapoi. Era ziua liberă a doamnei Berry, aşa că aveam casa doar pentru mine. Dădaca Jane avea să fie plecată cel puţin o jumătate de oră. Imediat ce a plecat, am fugit până în grădină şi am tăiat un trandafir alb. Apoi m-am aşezat pe treapta de jos a scării, strângând trandafirul într-o mână şi cartea cu basme în cealaltă. Am aşteptat fix trei minute. „Un Rumpelstiltskin, doi Rumpelstiltskini...“ Am numărat cu voce tare fiecare secundă, în acelaşi timp cu ceasul cu pendulă, până când am ajuns la o sută optezeci de Rumpelstiltskini. Dădaca Jane ar fi trebuit să fie departe, în drum spre sat, până atunci. Am fugit pe scări şi pe palier, până la camera mamei. Am încercat să deschid uşa. Era încuiată. Inima îmi bătea tare, iar cheia de la gât îmi vibra pe piept. Am scos-o încet de sub sarafan, trăgând de panglică. Cheia fusese rece de dimineaţă, dar acum, în contact cu pielea, se încălzise – era aproape fierbinte. Am băgat-o în broască. S-a întors încet. *Clic.* Uşa s-a deschis scârţâind.

Camera era inundată de lumina soarelui. Un milion de fire de praf pluteau în lumină, iar mama stătea întinsă pe spate, cu pătura trasă bine peste piept. Ochii nu îi

erau însă închiși – erau larg deschiși, de parcă îi erau pictați pe față – și își ținea brațele drepte pe lângă corp. M-a dus cu gândul la un sarcofag egiptean – și pentru o clipă oribilă, am crezut că mama era moartă, dar apoi și-a înclinat capul spre mine.

– Mamă, am venit să te văd, i-am spus eu.

Ea s-a holbat la mine.

– Nu ești reală, mi-a șoptit ea într-un fel înspăimântător. Știu că nu ești reală. Apoi, destul de brusc, ochii ei sticloși s-au umplut de lacrimi.

– Mamă, i-am spus eu. Sunt reală. *Bineînțeles că sunt reală*... Și ochii mei erau plini de lacrimi. N-am știut ce să fac.

– Of, *nu* ești, nu ești reală, a spus ea, gâfâind. Apoi a început să plângă în hohote și a gemut într-un fel ciudat și agonizant cu gura deschisă.

Am fugit până la patul ei, am îmbrățișat-o, i-am mângâiat părul și mi-am apăsat fața pe a ei.

– Eu sunt, mamă – sunt Hen a ta – sunt aici, sunt reală, promit.

– Ești aici? Mama a plâns mai încet și corpul a început să i se relaxeze. Chiar ești aici. Hen a mea... A respirat adânc de câteva ori, a zâmbit ușurată și și-a închis ochii. După câteva clipe, respira liniștită.

Am pus trandafirul alb pe noptieră. Mi-am imaginat că-i inspira parfumul divin în timp ce dormea, iar acest lucru avea să o facă să viseze frumos.

Părea să doarmă mai adânc, chiar dacă pleopele ei se mișcau ca aripile albe ale unui fluture și, uneori, și mâinile i se mișcau într-un fel asemănător. Părea neajutorată.

– Trezește-te, mamă, i-am spus cu blândețe, ținându-i mâinile între ale mele. Mamă?

De ce nu se putea trezi? Era o sticluță cu pastile pe măsuța ei de toaletă. Un borcan mare cu o etichetă galben-deschis: COMOBARBITAL – SEDATIV. „Doctorul Hardy, m-am gândit eu. Doctorul Hardy i-a dat pastilele astea ca s-o facă să doarmă.“ M-am întrebat cum ar fi fost mama fără pastile. Poate s-ar fi trezit pur și simplu și ar fi fost din nou cum era înainte. Dar apoi mi-a trecut prin minte un gând diferit: poate că lumea reală ar fi fost prea mult pentru mama. Și ar fi fost prea goală în același timp...

Nu, nu puteam să-mi permit să cred așa ceva.

Am închis ochii, i-am strâns tare mâinile slabe și palide și am încercat să-i dau toată puterea mea. M-am gândit la cum m-am simțit când am auzit cântecul privighetorii și am încercat să-mi imaginez magia lui curgând din degetele mele într-ale mamei. Voiam ca mama să lupte, nu doar pentru ea însăși, pentru tata și nici măcar pentru sărmana Porcușor, ci de dragul meu. Știam că îmi doream ceva foarte egoist, dar nu mă puteam abține. O voiam pe mama înapoi.

Mama mi-a citit de multe ori când eram mică; acum era rândul meu să-i citesc. Știam exact ce poveste ar fi trebuit să-i citesc: *Frumoasa din Pădurea Adormită*, povestea fraților Grimm. O știam pe de rost; știam formele pe care cuvintele le făceau în aer în timp ce tonul cu care erau rostite se ridica sau cobora. I-am spus mamei povestea prințesei mult dorite, micuța Frumoasă din Pădurea Adormită, și despre blestemul bătrânei

vrăjitoare rele – ca Frumoasa să moară după ce își înțeapă degetul alb ca floarea de crin într-un fus. În timp ce mama dormea, i-am povestit despre somnul adânc care a cuprins-o pe Frumoasă și pe toți locuitorii castelului – un somn care a durat o sută de ani.

Ilustrația mea preferată era pe ultima pagină a poveștii – o privelişte a castelului văzută printr-un gard viu de spini. Prin fiecare fereastră, puteai vedea diferite personaje adormite – bucătari moțăind, câini ațipiți, doamne de onoare care așteptau să fie trezite... Silueta argintie a prințului din prim-planul imaginii părea mică în comparație cu gardul gigantic de spini.

I-am citit mamei sfârșitul poveștii: cum în gardul nemilos au înflorit trandafiri frumoși și apoi gardul s-a destrămat în fața prințului; cum prințul a mers singur prin castelul liniștit; cum a descoperit-o pe Frumoasa Adormită sub un baldachin din pânze de păianjen...

Am sărutat fruntea mamei cu blândețe.

Și am lăsat-o să doarmă.

CAPITOLUL XIV

Doar a doua zi mi-am dat seama cât de nedumeriți ar fi fost dădaca Jane și doctorul la vederea trandafirului alb din camera mamei. M-am hotărât să mă furișez iar în odaie în acea dimineață ca să-l iau, dar n-am avut ocazia. Dădaca Jane avea alte planuri.

Soțul doamnei Berry, Archie, avea un ponei și o șaretă, iar dădaca Jane i-a cerut domnului Berry să ne ducă până la mare în acea zi. Doamna Berry a primit instrucțiuni stricte despre orele la care trebuia să o verifice pe mama, să-i dea mâncare și medicamente, și ne-a dat un coș uriaș plin cu sendvișuri, plăcinte cu carne de porc, rulouri cu cârnați și sticle de limonadă.

Pe la ora nouă, micuța șaretă demodată a intrat pe alee, trasă de un ponei maroniu voinic. Domnul Berry a sărit din șaretă. Nu-l mai întîlnisem până atunci. Dădaca Jane îmi spusese că a luptat în război și a fost rănit. Era și bâlbâit, îmi zisese ea. Domnul Berry nu mai avusese un serviciu de când se întorsese din Franța. Lucra din când

în când prin grădina Casei Speranței și, de obicei, o aducea pe doamna Berry la muncă dimineața și o ducea acasă în fiecare seară. A dat din cap și mi-a zâmbit când dădaca Jane m-a prezentat. Apoi i-a vorbit cu multă blândețe poneiului, mângâindu-i gâtul gros și lânos.

– Stai liniștit, Bert, băiete, i-a spus el.

L-am ajutat să ridice coșul plin și să-l pună în șaretă, iar el a adăugat, un braț plin de lucruri pentru mare pe care dădaca Jane a reușit să le adune. De la Casa Speranței se putea ajunge până la mare pe jos. Când priveai pe fereastra din pod, drumul părea că ar fi durat aproximativ o oră de mers drept prin câmpuri – dar nu cu copilul și cu toate lucrurile pe care dădaca Jane a insistat să le luăm cu noi… Domnul Berry a încărcat toate păturile, prosoapele, hainele de schimb, mingile și găletușele vopsite din tinichea pentru a face castele de nisip. Eu nu voiam să fac castele de nisip. Voiam să stau acasă. Voiam s-o văd pe mama din nou. M-am urcat în șaretă cu o față despre care dădaca Jane a spus că „prevestea furtuna". Din păcate, cerul nu arăta deloc ca și cum ar fi venit furtuna – era de un albastru intens, de vară, presărat cu niște nori albi și pufoși.

Doctorul Hardy a sosit cu mașina chiar în momentul în care ne pregăteam de plecare. Poneiul domnului Berry a tropăit și s-a îndepărtat de bestia zgomotoasă din metal. Dădaca Jane încuia ușa de la intrare și a deschis-o din nou ca să intre doctorul.

– Sper că nu puneți la cale ceva prea aventuros, l-am auzit spunând. Copila ar trebui să se odihnească, la fel ca mama ei.

– Doar o plimbare liniștită până la mare, a răspuns calmă dădaca Jane. M-am gândit că aerul de mare i-ar face bine. Ar putea sta liniștită și ar… broda un pic.

– Excelent, excelent, a spus el. Și-a lovit ușor geanta medicală umflată. Voi mai putea să-i fac câteva analize doamnei Abbott cât timp sunteți plecați.

„Analize? Ce fel de analize?"

Apoi și-a coborât tonul și i-a spus dădacei Jane ceva uitându-se direct la mine. Nu am reușit să aud despre ce anume era vorba, însă dădaca Jane a dat din cap în timp ce mă privea.

– E vremea perfectă pentru o excursie la mare, a spus dădaca Jane, veselă, în timp ce domnul Berry a scuturat frâiele și am pornit.

– Ce v-ar plăcea, domnișoară? a întrebat domnul Berry. Un loc l-liniștit sau unul cu șezlonguri și înghețată?

– Cred că un loc liniștit, i-a răspuns dădaca Jane (chiar atunci când eu voiam să votez pentru înghețată), deși vom avea nevoie de... toalete. A strâns-o pe Porcușor când am cotit pe drum.

– Știu l-locul p-potrivit, a răspuns domnul Berry.

Drumul a durat un sfert de oră. Am mers la trap printre terenurile agricole drepte – câmpuri întinse cu recolte pe ambele părți ale drumului și un imens cer albastru deasupra noastră. Briza îmi sufla părul în jurul feței. Am închis ochii pentru o clipă. Trecusem probabil pe lângă un rând de copaci înalți pentru că lumina a pâlpâit pe pleoapele mele închise ca o proiecție cinematografică. Am inspirat adânc mirosul sărat și proaspăt al aerului de

mare și, când am trecut pe lângă niște vaci de pe câmp, mirosul de baligă. Am strâmbat din nas și dădaca Jane a râs. N-avea rost să fiu îmbufnată când dădaca Jane era hotărâtă să se distreze.

Mi-am imaginat cheiuri și promenade, fanfare, mulțimi zgomotoase și țipătul pescărușilor flămânzi. Când ne-am dat jos din șaretă ne-a întâmpinat însă ceva mult mai frumos: o dumbravă de pini, un hotel mic, dune de nisip cu tufe de iarbă verde-albăstruie, o plajă largă și albă – și marea. Strălucea ca o nestemată sub soarele verii, întinzându-se în depărtare până în punctul în care nu-ți mai dădeai seama unde se termina marea și unde începea cerul.

„Aș putea să mă urc într-o bărcuță și să navighez pentru totdeauna în acel albastru infinit...“, m-am gândit eu.

– Până ai ajunge pe continentul european, mi-a spus Robert cu obișnuita lui logică nemiloasă.

Am zâmbit. Mai sus, pe coastă, era farul alb pe care l-am văzut din fereastra podului, stând în vârful stâncii ca o santinelă.

Am ajutat la descărcarea lucrurilor din șaretă și le-am cărat cu toții, peste dunele de nisip, până la plajă. Domnul Berry s-a întors la șaretă după coșul de picnic.

– Domnișoară, eu vă aștept la hotel, i-a spus el dădacei Jane în timp ce o ajuta să ne aranjeze lucrurile. Anunțați-mă când vreți să vă întoarceți acasă. Mi-a zâmbit și mi-a dat o găletușă de tinichea. Distracție plăcută, micuțo, mi-a spus el.

Dădaca Jane a întins păturile pe nisip și am stat o vreme, cu fețele ridicate spre soarele cald, ascultând ritmul valurilor care se loveau încet de țărm. Porcușor stătea pe burtă, ca o micuță balenă eșuată cu o bonetă de soare pe cap. S-a târât până la marginea păturii, gemând din cauza efortului, apoi a căzut și a încercat să mănânce un pumn de nisip. În timp ce dădaca Jane a curățat-o și i-a dat ceva de mâncare, iar eu m-am descălțat de pantofi și șosete și am mers până la apă. Știam că dădaca Jane mă urmărea și i-am simțit dorința de a striga „Henry, te rog, ai grijă“, dar m-a lăsat să merg.

Mi-a plăcut să pășesc pe nisip; felul în care se mișca sub picioarele mele goale și devenea tot mai tare pe măsură ce mă apropiam de mare. Am intrat în apă și am lăsat-o să îmi acopere degetele de la picioare. Era rece – uimitor de rece la început, dar am observat cum, în scurt timp, am început să mă obișnuiesc cu temperatura și am mers un pic mai departe prin apă, băgându-mi fusta în pantalonași. „Doctorul Hardy nu ar aproba așa ceva. Fără mari aventuri pentru fetele mici și studioase ca mine“, m-am gândit eu, zâmbind. Probabil credea că am nevoie de medicamente ca să mă vindec de micime și de plăcerea citului...

M-am uitat la mare și am inspirat adânc, bucurându-mă de senzația că eram una cu apa rece, aerul curat și cerul nesfârșit. Am încercat să-mi las gândurile să plutească prin minte la fel de ușor ca pescărușii care se roteau deasupra mea.

M-am uitat în spate, spre dădaca Jane și Porcușor, și mi-a sărit inima din piept când am văzut silueta neagră a

unui bărbat care stătea în vârful unei dune de nisip, chiar deasupra lor. Nu era domnul Berry. Bărbatul stătea într-un fel foarte ciudat – într-un unghi neobișnuit, nemișcat și uitându-se fix la mare. Oare știa că dădaca Jane și Porcușor erau chiar acolo, la doar câțiva metri de picioarele lui, sub umbra lui strâmbă? Se rezema de un baston și, în timp ce îl priveam, s-a învârtit și s-a îndreptat șchiopătând spre hotel. Bastonul mergea în fața lui ca un picior suplimentar, iar bărbatul se mișca surprinzător de repede, ca o insectă. Atunci mi-am dat seama cine era. Era bărbatul șchiop care venise la Casa Speranței cu o săptămână în urmă – cel care alerga prin coșmarurile mele...

Un curent mai rece mi-a tras brusc nisipul de sub picioare, mi-am pierdut echilibrul și, pleosc, am căzut în apă...

– Of! De-abia am avut o clipă să-mi recapăt răsuflarea că un val înalt s-a rostogolit și s-a îndreptat spre mine ca un berbec.

– Henry! a strigat dădaca Jane.

Fața mea era sub apă, iar apa sărată și rece ca gheața mi-a umplut nasul și gura, orbindu-mă, arzându-mi gâtul și lăsându-mă fără aer. M-am panicat și m-am agitat în apa albastră-cenușie și între fustele care se învârteau. Dar totul s-a terminat într-o secundă. Am reușit să mă ridic, tușind, și am mers cu greu, clătinându-mă, spre plajă, lacrimile amestecate cu apa sărată curgându-mi pe față. M-am uitat cu ochii mijiți spre hotel, ca să văd dacă bărbatul șchiop se mai uita la noi. Oare ne-a urmărit de la Casa Speranței? Dar nu mai era nimeni acolo. Era ca și cum mi-aș fi imaginat totul.

Dădaca Jane m-a învelit cu un prosop și m-a așezat pe pătură. Mi-a uscat părul, mi-a șters ochii și mi-a dat un pahar cu limonadă ca să scap de gustul mării. Nu s-a supărat pe mine și am fost recunoscătoare pentru asta. Mi-am suflat nasul, apoi am desfăcut un pachețel învelit în hârtie și am mâncat un sendviș cu castraveți.

După puțin timp, dădaca Jane mi-a spus:

– Henry, ar fi o idee bună să iei niște lecții de înot, acum că locuim așa de aproape de mare.

Mi-am șters urechile cu prosopul; una din ele încă era plină cu apă și nu auzeam bine. Mi se părea că îmi vorbea de departe.

– Am adus o fustă de rezervă în caz că ți-o udai pe a ta, a adăugat ea. Vrei să te schimbi?

M-am uitat la fața severă a dădacei Jane, care devenise, dintr-odată, conștientă că aș fi pierdută fără ea. A început să lucreze pentru familia noastră când mama a rămas însărcinată cu Porcușor, dar mi se părea că a fost dintotdeauna cu noi și nu-mi puteam imagina familia noastră fără ea. Familia noastră. Ce s-a-ntâmplat cu ea? Eram doar câțiva oameni singuri, uniți de munca grea a dădacei Jane.

Am cuprins-o cu brațele mele ude și am sărutat-o pe obraz.

– Mulțumesc, i-am spus.

Dădaca Jane a părut surprinsă și un pic jenată. A zâmbit, apoi a început să cânte „Frumosul Bobby Shafto“ bebelușului – era unul dintre cântecele ei preferate.

Mi s-a părut un moment potrivit ca să vorbesc cu dădaca Jane despre mama.

– Dădacă Jane, am început eu prudentă, poţi să-mi spui, te rog, ceva despre medicamentele pe care doctorul Hardy i le dă mamei? Apoi am lăsat orice urmă de reţinere deoparte şi am început să pun toate întrebările. Şi de ce nu vrea s-o văd? Şi ce fel de tratament plănuieşte să-i facă de are nevoie de permisiunea tatei? Şi unde vrea s-o interneze? Şi...

– Henry, opreşte-te – opreşte-te! Îmi pare rău, dar chiar nu pot discuta despre asemenea lucruri cu tine.

Dădaca Jane a pus-o pe Porcuşor jos, pe pătură, şi a început să adune lucrurile pentru picnic.

– Trebuie să ai încredere că mama ta primeşte îngrijirea medicală de care are nevoie.

– Dar asta e problema, *nu* am încredere deloc în doctorul Hardy şi nici nu-mi *place* de el.

– Henrietta! Ajunge! Te rog să-i *respecţi* pe cei mai în vârstă decât tine! spuse ea cu un ton ridicat.

Cu lacrimi noi usturându-mi ochii, mi-am luat şosetele, pantofii şi fusta de rezervă şi am urcat până la hotel ca să mă schimb. M-am oprit în vârful dunei de nisip şi m-am uitat înapoi; dădaca Jane stătea nemişcată, cu mâna pe gură, uitându-se la mare.

CAPITOLUL XV

Domnul Berry ne-a dus acasă cu şareta lui mai târziu, în acea după-amiază. M-am întors cu spatele la dădaca Jane ca să mă uit pe câmpurile galbene şi înceţoşate, răspunzând întrebărilor ei cât de scurt puteam. Apoi m-am prefăcut că dormeam ca să nu mai trebuiască să vorbesc deloc cu ea.

Imediat după cină, dădaca Jane m-a bătut la cap să fac baie şi să mă culc mai devreme. Mi-a întins o lingură plină din medicamentul cu gust neplăcut al doctorului Hardy. Nu am vrut să-l iau.

– Henry, mă tem că doctorul Hardy a spus că e necesar, mai ales după o zi atât de plină de evenimente ca asta, a insistat dădaca Jane.

Arăta extenuată şi nu am vrut să mă mai cert încă o dată cu ea, aşa că am luat medicamentul şi m-am urcat în pat. În timp ce capul mi s-a cufundat în pernă, mi-am amintit de trandafirul alb pe care l-am pus lângă patul mamei. „Oare a fost găsit?“ Ei bine, era prea târziu ca să

mai pot face ceva în legătură cu el. Somnul mă cuprindea cu tentaculele lui moi și mă trăgea tot mai jos...

Dădaca Jane a fost agitată în următoarea dimineaţă. Bătea ritmic din picior pe podea în timp ce mesteca distrasă o felie de pâine prăjită. Apoi a răsturnat de pe masă urciorul cu lapte care s-a spart în bucăți pe podea. Cioburi de porţelan alb tremurau într-o băltoacă albă și rece.

După ce am ajutat-o să cureţe, am întrebat-o dacă mama putea să iasă afară și să stea un pic cu mine pe terasă – era o zi foarte frumoasă. (Robert spunea întotdeauna că eram tenace. A trebuit să-l întreb ce însemna asta: „că ţii la lucruri, refuzi să renunţi sau să dai drumul... ca o căpușă“, a spus el.)

– Nu, Henry, nu cred, mi-a răspuns dădaca Jane fără să se uite la mine. Mama ta are nevoie de odihnă. Astea sunt ordinele doctorului. A adunat ultimele cioburi din urciorul de lapte și s-a grăbit să iasă din bucătărie.

„Ordinele doctorului.“ Astea au fost lege în casa noastră de la moartea lui Robert. De ce nu putea să vadă nimeni că ordinele doctorului Hardy nu o făceau pe mama să se simtă mai bine? M-am întrebat cât timp va mai trece până când voi mai avea ocazia s-o vizitez în secret.

Chiar atunci, telefonul a început să sune pe hol, tare și urgent ca sirena unei mașini de pompieri. Am tresărit de spaimă. Ceaiul mi-a curs peste marginea ceștii și s-a vărsat pe sarafan. Dar nu m-am mișcat de pe scaun. Nu aveam voie să pun mâna pe telefon; era una dintre cele mai stricte reguli ale tatei. Robert a avut voie să răspundă la telefon, în casa din Londra, de câteva ori, dar doar pentru că era mai

mare decât mine. Ca să fiu sinceră, mă cam temeam de el – de parcă aș fi crezut că voi fi electrocutată dacă aș încerca să-l ating. Am auzit tropăitul picioarelor dădacei Jane în timp ce se îndrepta spre telefon.

– Alo? Casa familiei Abbott? a strigat ea. Apoi a urmat o pauză lungă. Când dădaca Jane a vorbit din nou, vocea ei era înceată în mod intenţionat, de parcă ar fi știut că stăteam acolo, ascultând-o. Sunteţi sigur că e necesar? a șoptit ea. Mă descurc foarte bine... Nu, bineînţeles că nu, dar... Foarte bine. Da, cred că da. Dacă domnul Abbott a spus că așa crede că e mai bine... Miercuri, foarte bine. Și trebuie să mai discutăm despre ceva. Da, exact. Așa o să fac. La revedere. Și a pus receptorul jos cu un zăngănit.

„Ce-a fost asta?“ m-am întrebat eu. Dar nu avea rost să mă întreb. Secretele se înmulţeau repede pe coridoarele Casei Speranţei. Apăreau peste noapte, în grămezi mari și albe, ca ciupercile pe pământul umbrit al pădurii.

Dădaca Jane a spus că trebuia să meargă în sat în acea după-amiază ca să trimită o telegramă. „În Italia? Pentru tata?“ m-am întrebat eu. Sau avea legătură cu acel apel telefonic misterios?

– Nu voi sta mult, mi-a spus ea. Henry, te rog să fii o fată cuminte și s-o ajuți pe doamna Berry să pregătească legumele pentru cină.

– Bineînţeles, așa o să fac, am minţit eu. Sub sarafan, cheia îmi ardea pielea.

I-am citit mamei povestea lui Rumpelstiltskin. Nu era una dintre preferatele mele. Îmi plăcea fata curajoasă

a morarului, dar îi uram pe prostul de morar care s-a lăudat că fiica lui putea să toarcă paie și să le transforme în fire de aur și pe regele lacom care a închis-o și a forțat-o să facă acea magie imposibilă cu riscul vieții...

Dar felul în care arăta camera mamei în acea după-amiază, ca o celulă închisă și singuratică, cu raze de soare care străpungeau golurile din perdele ca niște sulițe de aur, m-a făcut să apelez la acea poveste. I-am citit până la partea în care biata fată de morar s-a măritat cu regele și îl ruga pe Rumpelstiltskin să nu-i ia copilul – „O, nu o lua!“ Cuvintele s-au auzit ciudat în aerul cald și prăfuit din cameră și am văzut atunci cum lacrimile alunecau în liniște din ochii mamei, pe obrajii ei palizi, ca niște picături de ceară pe o lumânare. Am ținut-o strâns de mână.

– E în ordine, mamă, i-am spus eu grăbită, cu o voce groasă și înecată. E în ordine, îți promit. Ascultă... Și i-am citit că regina a ghicit numele lui Rumpelstiltskin și și-a recâștigat copilul. Povestea se încheia cu Rumpelstiltskin bătând atât de tare din picioare că și-a îngropat un picior în pământ și și-a rupt corpul în două. Dar nu i-am citit partea aceea. Am închis cartea și am povestit eu finalul basmului, încă ținând-o pe mama de mână.

– Și așa, regina și-a păstrat frumoasa copilă și i-a promis că nu va fi niciodată luată sau închisă, că nu i se va cere să facă lucruri imposibile și că nu va fi niciodată singură. Mi-am șters ochii cu mâneca. Și au trăit toți fericiți până la adânci bătrâneți.

După o clipă, am pufnit și am adăugat:

– Cu excepția morarului cel prost și a regelui avar, care au murit amândoi când un morman de aur a căzut peste capetele lor proaste și lacome.

După aceea, am stat o vreme, privind-o pe mama cum dormea. Trandafirul alb pe care l-am pus pe noptiera ei dispăruse. Cineva trebuie să-l fi luat. Dădaca Jane? Oare bănuia că l-am pus acolo? De-asta s-a purtat așa de ciudat în acea dimineață? Trebuia să fiu mai atentă în viitor.

Am zărit ceasul de pe polița de deasupra căminului: era ora trei. Dădaca Jane avea să se întoarcă în scurt timp. „Mai am câteva minute.“ Am luat o perie de pe măsuța de toaletă și am pieptănat-o pe mama foarte încet, descurcându-i vârfurile părului încâlcit, câte o șuviță groasă pe rând, apoi i-am aranjat buclele lucioase pe pernă. În timp ce o pieptănam, m-am gândit la tratamentul doctorului Hardy. Faptul că se aștepta ca mama să se facă bine de una singură, închisă într-o cameră întunecată și izolată, era la fel de absurd ca și cum s-ar fi așteptat să toarcă paie care să se transforme în aur, ca biata fată de morar.

M-am oprit din pieptănat. Dintr-odată, am simțit că mama trebuia să fie salvată, iar eu eram singura persoană care putea s-o salveze. Dar ce puteam să fac? Cu mama în starea asta, nu puteam să fugim. Nu – ar fi trebuit să găsesc o cale să-l înving pe doctorul Hardy, cu ordinele lui stupide cu tot, chiar acolo, la Casa Speranței.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să scap de pastile.

Am încercat să le caut în sertarul noptierei, în dulap și în toate sertarele, dar erau încuiate. Dădaca Jane s-ar fi

putut întoarce oricând. Unde altundeva ar fi putut fi? M-am uitat prin jur. Biroul mamei era lângă peretele opus. Lângă el era un coș de hârtii – iar în acesta era o singură foaie de hârtie mototolită. Am ridicat-o și am netezit-o pe birou.

Părea să fie prima schiță abandonată a unei scrisori adresată cuiva numit doctorul Chilvers. Data era ziua de dinainte – ziua în care mersesem cu dădaca Jane și Porcușor la mare. Nu era semnată, dar adresa din partea de sus a paginii era Cabinetul medical din Little Birdham. Doctorul Hardy. De ce îi scria altui doctor? Nu am putut să înțeleg la ce se referea – scrisul de mână nu era citeț – dar, după ce m-am chiorât un minut la acea hârtie, am înțeles câteva fraze înfricoșătoare.

„Terapia prin odihnă nu oferă suficient (ceva indescifrabil) pentru doamna Abbott – progresează dramatic… Terapia prin somn (ceva) până la internarea în" – aici părea să scrie „Helldon".

„Helldon?" Oare acesta era locul în care voia s-o trimită doctorul Hardy pe mama? Și „terapia prin somn"? „De-asta trebuie să-i fi mărit doza de pastile", m-am gândit eu. M-am întrebat dacă mama avea vise – sau coșmaruri – în timp ce dormea. M-am întrebat cum ar fi să am coșmaruri din care nu m-aș putea trezi. Am tremurat și m-am uitat iar la scrisoare. Când am descifrat ultimele fraze, parcă mi-au înghețat măruntaiele.

„Un comportament foarte interesant... (ceva) e posibil ca primele simptome să le aibă și fiica ei. Trebuie să fie ținută sub observație în continuare..." (Aici era o pată de cerneală.)

„Fiica ei?

Adică eu?"

Am intrat în panică. Aveam „primele simptome" ale vreunei boli? M-am întrebat ce i-ar fi putut spune dădaca Jane doctorului Hardy ca să creadă așa ceva. M-am gândit la felul ciudat în care m-a privit în ultimul timp când m-a văzut vorbind cu Robert sau când am văzut silueta acelui om în grădină... Poate că, până la urmă, aveam „primele simptome". M-am uitat din nou peste ultimele cuvinte – „trebuie să fie ținută sub observație în continuare". Cine avea să mă țină sub observație? Doctorul Hardy? Sau celălalt bărbat – m-am uitat la numele de la începutul scrisorii – doctorul Chilvers?

Apoi toate au căpătat sens într-un fel îngrozitor, ca bucățile rupte dintr-un os care sunt împinse iar una lângă alta. Bărbatul șchiop. Bărbatul șchiop care fugea ca un păianjen, care a venit la Casa Speranței și care m-a urmărit la plajă. *El* era doctorul Chilvers și deja îmi observa primele simptome.

Dintr-odată, m-am simțit singură și în pericol. Mama era bolnavă și sedată. Tata nu era acolo. Doctorul Hardy credea că înnebuneam, iar dădaca Jane a devenit spioana lui.

Nu puteam avea încredere în nimeni. În afară de...

Capitolul XVI

Molia făcea focul, cu spatele la mine.

– M-ajuţi puţin, Henrietta? mi-a spus ea fără să se întoarcă spre mine. Dă-mi lemnele alea.

Am inspirat adânc şi m-am apropiat de ea. Am ridicat un butuc mic şi uscat dintr-o grămadă de lângă căruţă şi i l-am dat Moliei.

– Focurile sunt ca fiinţele vii, mi-a spus ea. Trebuie să respire şi să fie hrănite.

Am înghiţit în sec şi am dat din cap, privind-o.

S-a dat mai în spate şi şi-a admirat munca.

– E frumos, nu-i aşa? a spus ea. Ca o sculptură. Mi-a oferit cutia cu chibrituri. Haide, mi-a spus ea. Aprinde hârtia aia mototolită de jos.

Am dat din cap şi m-am aşezat pe treptele căruţei. Molia a ridicat din umeri şi a aprins focul singură. Împreună, ne-am uitat cum au apărut şi au crescut flăcările.

– Molie, am nevoie de ajutorul tău, am spus eu după o clipă.

A râs în felul ei, scurt şi sec.

– Ha, ha. Ajutorul meu.

– E vorba de mama. E bolnavă. E mai rău decât bolnavă. Trebuie s-o ajut. Şi doctorul crede că şi eu sunt bolnavă – mă... ţine sub observaţie.

Molia s-a încruntat şi s-a uitat direct la mine. Avea ochii mijiţi, iar gura îi tremura.

– Henrietta Abbott, nu e nimic în neregulă cu *tine*, a spus ea. Ai avut o mică răceală săptămâna trecută, dar acum eşti bine. Eşti tare ca un viţeluş.

M-am simţit uşurată. Măcar Molia nu credea că aveam primele simptome.

– Ai putut s-o vezi pe mama ta? m-a întrebat ea.

– Da. Mâna mi s-a mişcat fără să-mi dau seama spre cheia secretă, ascunsă sub sarafan. Molie, poţi s-o ajuţi? Am spus asta foarte încet. Am inspirat adânc încă o dată şi am spus cu voce tare gândul pe care l-am ascuns chiar şi faţă de mine însămi. Mă tem că o să moară.

Moliei i-a pierit zâmbetul de pe faţă. Niciuna dintre noi nu a spus nimic pentru o vreme. Steaua Strălucitoare mi-a împins genunchiul cu obrazul ei şi s-a aşezat lângă mine. Şi-a îndoit labele din faţă sub piept şi s-a uitat în sus, aşteptând. Am mângâiat-o pe cap.

– E aşa din cauza fratelui meu, Robert, i-am spus eu după o clipă. A murit anul trecut. Cred că... mă gândesc că şi mama e pe moarte de atunci. Trebuie s-o ajut.

A urmat o pauză în care Molia s-a gândit la ceea ce-i spusesem.

– Da, a zis ea. Da. Acum înţeleg.

Am mai stat o vreme.

– Nu mai vreau să fie singură, i-am spus, dar e ca și cum ar fi prizonieră. Iar pastilele pe care i le dă doctorul Hardy o fac să doarmă tot timpul...

– Da. Da, știu, a spus Molia din nou, holbându-se la foc. Știu totul despre el și pastilele lui. De parcă somnul ar putea vindeca durerea... E doar o închisoare în interiorul alteia. Nu are nevoie de somn. Ci de pace.

– De pace, da.

– Fratele tău a murit, a spus ea după o scurtă vreme.

– Vara trecută, i-am spus eu.

– Ți-e dor de el foarte mult.

– Da, i-am spus. Nimeni nu s-a gândit să-mi spună lucrurile astea până atunci. Da, mi-e dor de el în fiecare zi.

Am așteptat să-i aud vocea lui în mintea mea – să spună ceva sarcastic, dar a tăcut.

– Ne certam mult, i-am spus. El se răstea la mine și mă răsteam și eu la el... Cel mai greu mi-e să mă obișnuiesc cu tăcerea. Mă simt ca...

Molia a așteptat.

„Cum mă simțeam?“ m-am întrebat în minte.

– Mă simt ca jumătatea unui duet, am spus eu în cele din urmă. Sunt foarte tristă pentru că nu mai e. Era deștept – se pricepea la numere și să construiască lucruri. Voia să fie inginer ca tata... Îmi pare rău că n-a apucat să crească, să ajungă un bărbat și să facă toate lucrurile minunate pe care voia să le facă.

Lumina focului dansa în ochii Moliei. Era ca și cum tot ce era vrăjit și ciudat la ea dispăruse; devenise mai blândă, mai reală.

– Henrietta Abbott, o viață mai scurtă e tot o viață, mi-a spus ea. M-am gândit mult la asta. O viață scurtă arde repede, dar cu multă strălucire… E ca o stea strălucitoare.

Am înțeles mai bine vorbele astea decât unele dintre lucrurile pe care mi le spuseseră vecinii bine intenționați și preoții: „acum e într-un loc mai bun“; „i-a sunat ceasul...“ M-am gândit la acele vorbe fără sens și am simțit aceeași mânie pe care m-a încercat câteva săptămâni după moartea lui Robert. „O stea strălucitoare“, m-am gândit eu din nou și un pic din acea mânie mi s-a topit.

Mi-am amintit cum am alergat cu Robert printre grămezile de frunze din Hyde Park într-o zi însorită de toamnă și amândoi am căzut și am râs atât de mult că de-abia am mai putut respira. M-am gândit la cum mi l-am imaginat aici, la Casa Speranței – ca o voce în mintea mea, ca o lumină aurie, sclipitoare…

– *Steaua strălucitoare* e titlul unei poezii scrise de John Keats, a spus Molia. O poezie frumoasă, de dragoste.

– Mi-ar plăcea s-o citesc.

– A scris și *Odă pentru o privighetoare*. S-a uitat apoi în sus, la copacii de deasupra noastră. Când a vorbit din nou, vocea ei era mai blândă. Henrietta, nu există leac pentru jale. Dar există ceva care poate lumina întunericul – puțin câte puțin – și aceea e chiar viața. Cred că deja știi asta. Știi că mama ta are nevoie de povești, de muzică, de lumina soarelui, de cântecul păsărilor, de parfumul unui trandafir, de zâmbetul fiicei ei…

– Dar doctorul, pastilele…, i-am spus eu.

Molia doar a dat din cap, fără să spună nimic.

– Știu, a spus ea. Dar vei găsi o modalitate prin care să o ajuți cumva…

Soarele s-a lăsat mai jos și a urmat un moment de pace, de parcă pădurea și-ar fi ținut respirația.

– În curând va cânta privighetoarea, a spus Molia. Henrietta, fluieră-i! Și mi-a arătat cum să fac acel sunet încet și melodios.

Am imitat-o. Nu s-a întâmplat nimic.

– Va veni ea, a spus Molia, pur și simplu.

– Nu cred, am spus eu, holbându-mă la crengi în timp ce se întuneca.

– Încearcă din nou, a spus Molia. Ascultă lucrurile care nu pot fi auzite.

Am ascultat și am tot ascultat până când am putut auzi cum se închideau petalele, cum se mișcau norii pe cer și cum se târau rădăcinile copacilor prin pământ – apoi am auzit ceva fâlfâind foarte încet în crengile de deasupra noastră. Mi-a bătut inima în ritmul acelei fâlfâiri.

Mi-am ridicat capul și am fluierat din nou – lung și încet. De data asta, nu o mai imitam pe Molie, era sunetul meu propriu.

Și, spre mirarea mea, pasărea mi-a răspuns.

Molia mi-a zâmbit în felul ei, strâmb, și i-am zâmbit și eu. Am ascultat privighetoarea împreună.

– Acum înțelegi? mi-a șoptit Molia.

CAPITOLUL XVII

După câteva zile, tocmai coboram scările pentru micul dejun când am auzit motorul unei mașini hodorogind pe aleea noastră.

Dădaca Jane stătea în hol, gata să deschidă ușa de la intrare. M-am uitat la ea cu sprâncenele ridicate. „Așteptăm pe cineva?“ Dădaca Jane și-a ferit privirea. Fața ei era indescifrabilă. Buzele ei erau strânse.

Am auzit două portiere trântite aproape în aceeași clipă. Apoi am auzit vocea doctorului Hardy și mi-a stat inima în loc. „Stai puțin – două portiere? Oare l-a adus și pe celălalt doctor cu el – pe doctorul Chilvers?“ Inima îmi bătea de am crezut că o să-mi sară din piept și mi-am ciulit urechile ca să aud vocile de afară. Dar a doua voce era a unei femei.

Doctorul Hardy a intrat pe ușa din față, urmat repede de o femeie căruntă, la fel de înaltă ca el. Se uita de sus la dădaca Jane, care a închis ușa în urma ei. Toți au stat

aliniaţi, uitându-se la mine, iar eu am rămas pe loc, uitându-mă la ei.

Femeia înaltă a înaintat.

– Tu trebuie să fii Henrietta. Eu sunt doamna Hardy, a spus ea. Soţia doctorului Hardy.

„Soţia doctorului Hardy?“ Ce naiba căuta *ea* la noi?

Şi-a întins o mână spre mine. Mâinile doctorului Hardy erau grase şi strângeau prea tare, dar ale soţiei lui erau reci şi solzoase, iar unghiile îi erau ca nişte gheare groase şi gălbui. M-am simţit de parcă aş fi dat mâna cu o şopârlă gigantică.

Dădaca Jane se uita urât la mine: „Henrietta, Henrietta!“ Mi-am amintit scrisoarea pe care a scris-o doctorul Hardy şi îngrijorarea lui cu privire la primele mele simptome. Poate că trebuia să-i arăt cât de normală şi de raţională puteam fi.

– Ce mai faceţi, doamnă Hardy? i-am spus eu, apoi am dat din cap şi i-am zâmbit soţului ei. Din punctul meu de vedere era un zâmbet foarte normal. Bună dimineaţa, domnule doctor. Intraţi, vă rog, am spus eu. Doriţi nişte ceai?

– Foarte frumos! a spus doamna Hardy şi am mers cu ei în sufragerie. Dădaca Jane nu ne-a urmat; a urcat repede pe scări. Mi-am lungit gâtul ca să văd unde mergea. Nu voiam să fiu lăsată singură cu doctorul Hardy şi soţia lui care semăna cu o şopârlă.

Dădaca Jane a lipsit doar un moment. A coborât imediat scările cu Porcuşor în braţe. Bebeluşul scâncea şi îşi freca ochii. Nu-i plăcea să i se întrerupă somnul de

dimineaţă şi nu am înţeles de ce o trezise dădaca Jane. Trezirea lui Porcuşor nu era niciodată o idee bună.

Automat mi-am întins mâinile să iau bebeluşul de la dădaca Jane, dar ea a trecut pe lângă mine. Faţa ei era palidă şi rigidă. A pus-o pe biata şi confuza Porcuşor în braţele doamnei Hardy şi s-a grăbit să meargă în altă parte.

– Mă duc să-i cer doamnei Berry să facă ceaiul, a spus ea şi s-a îndreptat spre bucătărie.

Doctorul Hardy s-a făcut comod în capul mesei, în locul tatei. Doamna Hardy a ocupat scaunul pe care stătea de obicei dădaca Jane, cu spatele la fereastră. Le-am oferit amândurora pâine prăjită şi marmeladă.

– Nu, Henrietta, mulţumim, am luat deja micul dejun, a spus doamna Hardy. Doar ceai pentru mine, te rog. Negru, fără zahăr. Şi i-a zâmbit lui Porcuşor, care stătea în poala ei. Atunci am observat expresia feţei ei. „Flămândă“ era cuvântul la care m-a făcut să mă gândesc. Poate doamna Hardy luase micul dejun, dar se uita la Porcuşor de parcă voia s-o mănânce.

Doamna Berry a adus un ceainic mare din care ieşeau aburi, iar dădaca Jane a urmat-o cu ceştile şi farfurioarele. Am observat că a ales cele mai bune porţelanuri – setul pictat cu trandafiri.

– Negru, fără zahăr, a spus doamna Hardy din nou, chiar dacă nimeni n-a întrebat-o. Doamna Berry a turnat ceai pentru toată lumea şi a plecat. Dădaca Jane s-a aşezat lângă mine, pe partea lungă a mesei, cu faţa la fereastră.

Doamna Hardy gâdila bărbia lui Porcuşor cu degetul ei solzos. Am observat primele semne ale unei viitoare crize de nervi. Porcuşor a lovit mâna doamnei Hardy.

Apoi s-a încruntat și s-a înroșit la față. După aceea și-a deschis gura și a scos un țipăt jalnic. Mi-am înăbușit un zâmbet. M-am gândit că Porcușor avea instincte excelente când era vorba de oameni.

– Of, dragă, a spus doamna Hardy, apoi s-a ridicat în picioare și a pus-o pe Porcușor pe umărul ei. A bătut ușor spatele bebelușului într-un fel pe care ea îl considera liniștitor. Of, dragă. Of, dragă. Charles, ai avut dreptate. Micuța nu e deloc fericită, nu-i așa?

– Ce? Porcușor? Nu e fericită? Porcușor e cel mai fericit bebeluș din lume! am exclamat eu atât de surprinsă de vorbele ei că ale mele mi-au ieșit din gură într-un fel cam agresiv. Ce voia să spună cu „Charles, ai avut dreptate“? Ce i-a spus doctorul Hardy soției lui despre sora mea?

– Cred că numele copilei e Roberta, nu Porcușor, a spus doamna Hardy pe un ton tăios. Biata copiliță! Vorbești despre ea de parcă ar fi un animal. Și a strâns bebelușul la umărul ei osos. Porcușor a țipat mai tare.

Am simțit că fierb de mânie. Cine se credea femeia asta? Cine se credea femeia asta care nu-mi cunoștea familia și se simțea îndreptățită să ne critice?

M-am ridicat în picioare. Habar n-aveam ce voiam să spun dar, înainte să spun ceva, dădaca Jane și-a întins mâna și m-a tras înapoi pe scaun.

– Henry, ia niște pâine prăjită, mi-a spus ea pe un ton tăios.

– Henry? a spus doamna Hardy într-un fel batjocoritor. Henry e un nume de băiat. Henry și Porcușor! Ce-i asta? Părinții voștri v-au dat niște nume frumoase de fete; ar trebui să le folosiți. Și noi am avut o fetiță – Ruth. A fost

un copil frumos. Dar s-a dus la Domnul înainte să împlinească șase luni. L-a privit în ochi pe doctorul Hardy și m-am simțit vinovată pentru lucrurile urâte pe care am vrut să i le spun cu o clipă mai devreme. Dar, bineînțeles, suntem binecuvântați cu fiii noștri, a continuat ea. Toți sunt mari acum! Benjamin e preot la biserica St. Anne din Ellory-below-Stave și dragul de Clarence, de când s-a întors din război, lucrează la Gibbons – magazinul acela nou și frumos din Norwich. Spune că va ajunge șef acolo până la Crăciun!

– Ce frumos, a murmurat dădaca Jane. Evident, a simțit nevoia să spună ceva în pauza în care doamna Hardy și-a recăpătat răsuflarea. Între timp, starea lui Porcușor s-a înrăutățit și a vomitat un pic de lapte pe umărul doamnei Hardy. Am încercat să nu râd. M-am gândit că era ciudat că doctorul Hardy nu spunea nimic. Apoi mi-am dat seama de ce. Nu părea s-o asculte deloc pe soția lui. Se uita la mine cu o expresie foarte serioasă și îngrijorată a feței. Oare m-a văzut încercând să nu râd? „Poate că ar trebui să spun ceva...“

– Ce frumos, am spus eu ca un ecou al dădacei Jane și am băgat o felie de pâine prăjită în gură ca să nu se mai aștepte nimeni să spun altceva.

Soții Hardy au stat încă vreo oră, timp în care doamna Hardy a zis „tț, tț“ când a aflat de absența tatei, mi-a arătat că aveam sarafanul pătat (de ceai, atunci m-am speriat de telefon), a spus că Porcușor era prea dolofană și, în cele din urmă, a sugerat că mama ar trebui să-și revină pentru binele fiicelor ei. Până au plecat soții Hardy,

tremuram de furie – eram gata să explodez. De ce nu ne-a apărat dădaca Jane? De ce a lăsat-o pe biata Porcușor să țipe în brațele acelei femei îngrozitoare care semăna cu o șopârlă?

Dădaca Jane a închis ușa din față, cu Porcușor, care era epuizată, ghemuită la pieptul ei ca un biet viermișor roz.

– Ce-a fost *asta*? am întrebat eu.

– Henry, ți-aș fi recunoscătoare dacă *nu* mi-ai vorbi așa, a izbucnit dădaca Jane. Și cum îndrăznești să fii așa de nepoliticoasă? A fost doar o simplă vizită de curtoazie a doctorului și a soției lui. Ea s-a arătat interesată să vă întâlnească pe tine și pe bebeluș.

Era ceva ce nu voia să-mi spună.

„Doar o simplă vizită de curtoazie?“ Nu, nu credeam asta. Doctorul Hardy punea ceva la cale și – din nu știu ce motiv – dădaca Jane era de partea lui.

Capitolul XVIII

– Hen, va trebui să rezolvi problema asta, a spus Robert în acea după-amiază. Stăteam lângă helești din capătul grădinii, unde nimeni nu putea să mă vadă.

Am dat din cap, înfigându-mi degetele de la picioare în peluză.

– Dacă ai fi fost băiat, a spus el, gânditor, dacă ai fi fost *în locul meu*, ai fi fost „bărbatul în casă“ în timp ce tata era plecat.

– Dar nu sunt băiat, nu-i așa?

– Așa-i. Dar ăsta nu e un motiv pentru care nu ar trebui să fii bărbatul în casă, Hen. *Cineva* trebuie să fie.

Avea dreptate.

– Crezi că ar trebui să o confrunt pe dădaca Jane? Crezi că ar trebui să-i spun doctorului Hardy să plece, să-mi lase familia în pace și să-și ia pastilele, spionii și soția aia îngrozitoare cu el?

Robert făcu o strâmbătură în stilul său caracteristic.

– Probabil n-ar fi un lucru înțelept să faci asta, a spus el. Trebuie să fii deșteaptă, Hen... E ca în povestea cu David și Goliat. Ei sunt mai mari decât tine, așa că trebuie să fii mai deșteaptă decât ei. Ce știi tu și nu știu ei? Și ce știi tu din ce știu ei, dar ei nu știu că tu știi?

– Ce? Mi-a trebuit o clipă ca să-i înțeleg întrebările. Ce *știam*?

Știam despre camera secretă din pod; știam despre Molie; știam la ce servea cheia de la gâtul meu, despre pastilele pe care i le dădeau mamei, despre scrisoarea doctorului Hardy și despre un loc numit Helldon. Știam că se punea ceva la cale pe la spatele meu. Știam că mă spionau. Și, dacă ei mă spionau, puteam să-i spionez și eu: mă pricepeam foarte bine să mă fac nevăzută și neauzită.

– Domnișoară Henrietta! a strigat doamna Berry când am intrat în bucătărie și m-am așezat la masă. Chiar tu ești, fata mea! Ia o gustare, dragă.

Mi-a pus un urcior de limonadă proaspătă în față și a început să taie o felie dintr-o pâine proaspăt coaptă. Tocmai voiam să o întreb dacă știa adevăratul motiv al vizitei soților Hardy când ea a spus dintr-odată:

– Doamne! Trebuie să-ți dau asta până nu uit. Mi-a înmânat un colet foarte mic, din hârtie maronie mototolită și sfoară roasă. Adresa mea era scrisă de mână într-un fel elegant, feminin.

„Domnișoara Henrietta Abbott,
Casa Speranței
Little Birdham"

– L-am găsit pe pragul ușii din spate, a spus doamna Berry, ștergându-și mâinile de șorț, apoi s-a învârtit pe loc cu zgomot, în timp ce a umplut o oală mare cu apă. A fost adusă chiar de persoana care ți-a trimis-o ... E un mic mister, nu-i așa? De la cine crezi că e?

Am mers până la ușa din spate și am stat acolo, în lumina soarelui, cântărind coletul în mâini pentru o clipă înainte să desfac micul nod. Am dat hârtia la o parte, dezvăluind o carte veche de culoare verde. Aspectul dădea de înțeles că a fost iubită, ca jucăria veche a unui copil. Niște litere aurii formau singurul cuvânt de pe cotor: *Keats*.

Am legănat cartea într-o mână și am lăsat-o să se deschidă unde se nimerea. S-a deschis la o poezie numită *Odă unei privighetori*. Am zâmbit, pentru prima dată din toată inima în acea zi. Cartea era un dar de la Molie. Am citit poezia, repetând șoptit unele dintre cuvintele frumoase: „driadă cu aripi ușoare... nenumărate umbre... cânți vara, ușor, cu vocea plină". Nu am înțeles toate cuvintele, dar mi s-a părut că le-am *simțit* cumva sensul. Poezia părea să fie despre eliberarea de tristețe – *da* – de asta aveam și eu nevoie. Am plutit într-o reverie cu păduri în care erau privighetori și molii care își fluturau aripile în lumina lunii... Mi l-am imaginat pe tânărul poet, John Keats, în Pădurea Privighetorii. Stătea întins pe o pernă mare de mușchi, sub un stejar, uitându-se la coroanele copacilor de deasupra lui și ascultând cântecul privighetorii. Fața îi era palidă ca luna, iar ochii, plini de lacrimi, erau ca două stele strălucitoare...

Apoi m-a speriat ceva – un zgomot tare, metalic – *unu, doi, trei*. Pentru o clipă, am fost prinsă între reveria mea și

realitate – era un om care lovea ceva cu toporul, un tăietor de lemne în pădure? „Nu, Hen, nu fi prostuță."

– A bătut cineva la ușă? a întrebat doamna Berry. Am închis cartea lui Keats, am băgat-o în buzunarul sarafanului și m-am furișat după ea când a ieșit clătinându-se din bucătărie și a mers pe hol. A deschis ușa din față și acolo era – bărbatul șchiop. „El trebuie să fie, mi-am zis eu în gând. Trebuie să fie doctorul Chilvers – trimis să-mi observe comportamentul ciudat..."

M-am retras în bucătărie, temându-mă că mă va vedea. Dar eu tot puteam să-l văd. Era mai scund decât mi-l aminteam. Hainele lui erau negre, elegante și bine croite. Fața lui era foarte ciudată – pielea era prea întinsă și trasă într-o parte. Ochii îi avea mici și negri. Strângea vârful bastonului cu o mână lucioasă. Vorbea foarte încet și am putut urmări firul conversației doar datorită răspunsurilor doamnei Berry.

– Da, Jane mi-a spus că vă veți întoarce... Da, bineînțeles... Da, ea e... Așa a făcut, îmi amintesc foarte bine... Nu, îmi pare rău – nu vă pot ajuta cu asta...

„Despre ce vorbește? Vorbește despre mine?" Am văzut că bărbatul șchiop scria ceva într-un carnețel. Apoi s-a întors de parcă ar fi vrut să plece. Doamna Berry închidea ușa, iar eu am respirat mai încet și mai adânc. Bărbatul șchiop m-a speriat foarte tare. Mă spiona. Se furișa și punea întrebări oamenilor. Voiam să plece și să ne lase în pace.

Dar apoi doamna Berry l-a chemat înapoi:

– O, așteptați o clipă, domnule! Ar trebui să vorbiți cu Truman Pickersgill. El e avocatul din Little Birdham – e un om bun. Fac curățenie la el din când în când. Vedeți, el se ocupă de închirierea acestei case, așa că știe totul despre ea...

„Avocatul? Ce-ar putea să-i spună avocatul despre mine?"

– Pickersgill. Da, firma se numește Solomon și Pickersgill. E pe High Street, Little Birdham... Cu plăcere, domnule. O zi bună și dumneavoastră.

Am strâns cu putere tocul ușii din bucătărie, așteptând ca omul șchiop să înainteze pe alee. M-am simțit cum cred că se simte vulpea când copoiul nu i-a găsit ascunzătoarea.

– Doamnă Berry, domnul acela și-a spus numele? am spus eu conștientă de tonul ușor isteric al vocii mele. Dacă era doctorul Chilvers, trebuia să știu.

Ea a dat din cap absentă.

– Nu, nu cred că a făcut-o.

Bucuroasă, i-a făcut semn cu mâna poștașului satului care a trecut pe lângă omul șchiop de pe alee și s-a apropiat de casă.

– Michael, scrisorile de după-amiază, nu-i așa? Mulțumesc!

A închis ușa, mi-a dat teancul de scrisori și s-a întors în bucătărie.

– Te uiți tu la ele, Henrietta? Trebuie să întind rufele la uscat... Dacă e vreuna pentru dădaca Jane, o duci tu sus, în camera copilului? A spus că așteaptă ceva de la tatăl tău.

„De la tata?" Am simțit un junghi de invidie pentru că-i scria dădacei Jane și nu mie.

Am căutat printre scrisori și, aproape imediat, am găsit una adresată domnișoarei Jane Button. Avea scrisul de mână al tatei pe ea.

Trebuia să rezolv rezolv cumva problemele astea. M-am gândit la ce a spus Robert lângă heleșteu: „Hen, trebuie să fii deșteaptă când te ocupi de chestia asta...“

CAPITOLUL XIX

Am așteptat până când doamna Berry a scos afară rufele pe care trebuia să le spele, apoi am mers în bucătărie și m-am uitat în jur, cu inima bătându-mi tare în piept din cauza vinovăţiei. Oare puteam să deschid scrisoarea cu un cuţit și să o lipesc la loc în așa fel încât dădaca Jane să nu observe? Nu. Nu puteam.

Ceainicul a început să fiarbă pe sobă. Am luat un prosop, am ridicat ceainicul și l-am pus pe masa din bucătărie ca fluieratul aburului să nu o facă pe doamna Berry să se întoarcă. Am stat acolo pentru o secundă, cu scrisoarea nedeschisă într-o mână și cu mânerul cald al ceainicului în cealaltă. „Bineînţeles...“

– Ups, am murmurat eu, zâmbind un pic în timp ce ţineam plicul peste aburul care ieșea pe gâtul ceainicului. Se pare că am aburit scrisoarea.... și am deschis-o... din greșeală. Hârtia s-a umezit un pic. Am încercat plicul cu degetul mare, iar partea lipicioasă s-a deschis. Mi-am mușcat buza, aruncând o privire la ușa din

spate ca să fiu sigură că doamna Berry încă era ocupată cu spălatul rufelor.

Dragă Jane,

Sper că ai primit telegrama mea cu răspunsul la mesajul tău urgent. M-am gândit că ar trebui să-ți scriu ca să te liniștesc și să clarific situația.

Da, le-am dat permisiunea soților Hardy să aibă grijă de bebeluș pentru o vreme. Îmi pare rău că n-am putut vorbi cu tine despre asta așa cum trebuia înainte să te sune doctorul Hardy.

M-am simțit ca și cum aș fi fost lovită în stomac de o ghiulea. „Ce? Soții Hardy vor avea grijă de Porcușor? Nu, te rog, nu...“ Mi-am amintit conversația telefonică pe care am auzit-o cu o zi înainte, m-am gândit la vocea șovăitoare a dădacei Jane și la fața ei rigidă și indescifrabilă din timpul vizitei soților Hardy... Tata și-a dat acordul ca soții Hardy s-o ia pe Porcușor!

E foarte frumos din partea lor să își ofere ajutorul în această perioadă grea și asta înseamnă că poți dedica mai mult timp îngrijirii doamnei Abbott care e atât de fragilă. Doctorul Hardy mi-a fost recomandat de multe persoane, după cum știi, și am încredere că el și soția lui vor îngriji perfect bebelușul.

Voi mai vorbi cu doctorul Hardy despre posibilitatea internării doamnei Abbott la Helldon. Pare convins că asta ar fi cea mai bună soluție.

Știu că Henrietta își va face griji pentru mama și sora ei. Te rog, încearcă s-o asiguri că aceste decizii sunt pentru binele tuturor.

Cu drag,
John Abbott

De parcă aș fi fost somnambulă, am mers pe coridor și am intrat în biroul tatei. Am găsit niște lipici și am închis plicul. Arăta ca nou. În timp ce aburem plicul, mi s-a părut un joc – eram o actriță care juca într-un film. Dar nu mai era un joc. Totul era îngrozitor de real.

Am dus scrisoarea adresată dădacei Jane sus, în camera copilului și i-am înmânat-o fără să o privesc în ochi. M-am uitat la Porcușor, care dormea și, pentru scurt timp – într-un fel nebunesc – m-am gândit să o iau în brațe și să fug cu ea – din casă, pe drum, până la Londra… În schimb, am murmurat ceva despre o durere de cap îngrozitoare și am coborât scările clătinându-mă până la parter. Mă simțeam de parcă o sută de muște albăstrui și-ar fi depus ouăle în creierul meu și mi-ar fi zburat, bâzâind orbește, prin craniu.

M-am uitat prostește la reflexia mea din oglinda de pe hol. Fata care se uita la mine era o străină. Era mai în vârstă decât mine, mai slabă și mai tristă. Avea cearcăne.

– Bună, am spus eu.

Gura ei s-a mișcat, dar nu a scos niciun sunet. S-a holbat la mine, neajutorată, prizonieră în spatele sticlei. I-am atins vârfurile degetelor cu ale mele și am văzut cum și-a strâmbat fața și a plâns fără să scoată un sunet. „Lumea mea se destramă. Și nu pot să fac nimic. În curând, toți oamenii pe care îi iubesc vor pleca", m-am gândit eu.

Capitolul XX

– Henrietta, te întreb pentru ultima dată – mi-ai luat cheia și ai descuiat ușa de la dormitorul mamei tale? m-a întrebat dădaca Jane.

Doctorul Hardy fusese chemat și stătea lângă dădaca Jane, roșu la față și tremurând. Se uita în jos, la mine, de parcă eram o insectă oribilă.

Am privit-o pe dădaca Jane în ochi, cu curaj, apoi m-am uitat și eu urât la doctorul Hardy, doar ca să-i răspund pe măsură.

– Nu am luat cheia ta, i-am spus eu. Nu știu cum de a fost descuiată ușa de la camera mamei în dimineața asta… M-am gândit la cheia care mi-atârna ascunsă la gât, sub cămașa de noapte, și am sperat că nu era vizibilă.

Doctorul Hardy a încercat o strategie diferită.

– Henrietta, știu că poate părea o cruzime faptul că ținem ușa încuiată, a spus el, cu o voce care inspira mai degrabă ceva revoltător în loc de înțelegere, dar mămica ta nu e… Nu mai e aceeași persoană care a fost. Ar putea

cădea ușor pe scări. Trebuie să facem tot ce putem ca să avem grijă de ea, nu-i așa?

Era o tactică josnică.

– Înțeleg, am spus eu cu fermitate. Dar nu am descuiat eu ușa.

Dădaca Jane a oftat, frustrată. Era clar că nu mă credea. Doctorul Hardy și-a dat ochii peste cap în fața ei, iar eu am văzut roșu în fața ochilor.

– Știu ce puneți la cale, domnule doctor Hardy, am spus eu repede. Știu că puneți la cale să o luați pe Porcușor.

Doctorul Hardy a râs. *A râs.*

– Pun la cale? Saliva lui mi-a udat fața.

Dădaca Jane nu a râs. Expresia de pe fața ei mi-a dat fiori. Am înghițit în sec de frică. Dintr-odată, m-am simțit foarte mică și proastă, stând acolo, în cămașa de noapte, și acuzând oamenii.

– Domnișoară, vom discuta despre asta mai târziu, mi-a șoptit dădaca Jane. Ea și doctorul s-au întors cu spatele la mine și au coborât pe scări.

„Hen, idioato!“ Am greșit totul. M-am pierdut cu firea. Trebuia să-mi fi ales alt moment. Trebuia să fi vorbit doar cu dădaca Jane, între patru ochi. Trebuia să fi vorbit calm, rațional, ca un adult… Cum ar fi făcut Robert.

– Henry, îmbracă-te! a strigat dădaca Jane din hol. *Acum*, te rog!

Dar nu voiam să fac asta. Am mers repede pe coridor și am încercat să deschid ușa mamei. Iar era încuiată. Nu puteam să risc și să-mi folosesc cheia atât timp cât doctorul Hardy era acolo… Dacă eram prinsă, atât el, cât și

dădaca Jane, ar fi fost convinși că am mințit. Nu aș fi suportat asta.

Am încercat să mă gândesc la cuvintele pe care ar fi trebuit să le folosesc ca să-i explic temerile mele dădacei Jane –, dar toate care-mi veneau în minte sunau isterice și copilăroase. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să încerc să-i explic ideea mea cu Rumpelstiltskin – că mama nu se putea face bine atât timp cât era încuiată într-o celulă plină cu paie… „O celulă plină cu paie?“ Mintea mea era foarte tulburată…

Cum stăteam acolo, lângă camera mamei, cu inima încă bătându-mi tare din cauza mâniei și a confuziei, am observat că ușa joasă prin care se ajungea la pod era întredeschisă. M-am strecurat pe ea și am urcat scările pe furiș.

M-am așezat pe pat, cu lacrimi curgându-mi pe obraz. Le-am lăsat să cadă. Ceva sălbatic clocotea în adâncul inimii mele și voiam să urlu de furie. Am pocnit salteaua cu pumnul strâns și cu încheietura încordată. Un nor de praf s-a ridicat în aer. Eram furioasă pe mine însămi pentru că am spus că știam despre planurile de a o lua pe Porcușor și eram furioasă pe dădaca Jane și pe doctor pentru că m-au făcut să mă simt ca o infractoare când m-au acuzat de ceva ce nu am făcut. Nu am descuiat ușa mamei în timpul nopții – *nu-i așa*?

Apoi am observat ceva foarte ciudat. Podul era diferit. Cârcelul lung de pânză de păianjen nu mai atârna de tavan. Machetele de corăbii de pe raft au fost mutate. O corabie cu catarg rupt a ajuns cumva pe măsuța de lângă pat. Am simțit cum mi se ridică părul de pe cap.

M-am ridicat și m-am uitat la cărțile de lângă fereastră. *Moonfleet* era deschisă la pagina de titlu –, iar numele A. Young era mâzgălit de o mână neîndemânatică de copil. „Oare ăsta e numele copilului care a locuit cândva aici?“ m-am întrebat eu, punând degetul pe scriere. „Oare el face parte, cumva, din misterul ăsta?“ Apoi am văzut că toate cărțile au fost aranjate cu grijă, în ordine alfabetică. „Cineva a fost aici. Cineva s-a furișat în Casa Speranței în timp ce noi toți am dormit.“

Apoi mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor. Dacă am fost eu? Poate că eu am descuiat ușa de la camera mamei și am urcat pe furiș scările secrete până în pod la miezul nopții… Dacă Molia se înșela și doctorul Hardy avea dreptate și, până la urmă, eu chiar aveam primele simptome ale unei boli?

M-am holbat la mare, prin fereastra mare cât roata carului, cu cheia legănându-mi-se pe osul pieptului.

Capitolul XXI

După prânz, dădaca Jane m-a întrebat dacă voiam să merg cu ea în sat. Felul în care mi-a spus-o era sever și rece, dar am simțit că-i părea rău pentru cearta noastră de dimineață. Am fost de acord să merg.

Am mers pe marginea drumului în tăcere. Dădaca Jane mergea repede, cu câțiva pași înaintea mea, iar eu mă târam după ea, trăgând de firele de iarbă și smulgând semințele uscate cu degetul mare și cel arătător. N-am putut să mă gândesc decât la ușa descuiată într-un mod misterios și la machetele de corăbii care navigau singure, într-un fel straniu, pe rafturile din pod...

Am trecut peste un râu și am stat pe podul de piatră pentru un moment, uitându-mă la apa puțin adâncă. Tulpinile de Elodea erau groase și încâlcite, ca gândurile încurcate din mintea mea. Era prima dată când dădaca Jane mă lua cu ea în satul Little Birdham, unde mergea aproape în fiecare zi, ca să trimită scrisori și telegrame. M-am gândit la scrisoarea tatei și la decizia de a o

trimite pe Porcușor de acasă. Oare câte decizii se luau fără ca eu să știu?

Dădaca Jane s-a întors și s-a uitat la mine, încruntându-se în lumina puternică a soarelui. Și-a deschis gura să mă strige, dar s-a oprit. În schimb, s-a întors și mi s-a alăturat pe pod.

– O s-o ia pe Porcușor, nu-i așa? i-am spus eu încet, uitându-mă drept înainte, la râu. Doctorul Hardy și soția lui.

Dădaca Jane nu a spus nimic pentru un moment, apoi a zis:

– Henry, nici mie nu-mi place treaba asta. Am avut grijă de sora ta din ziua în care s-a născut.

– Atunci de ce?

– Tatăl tău crede că e o idee bună. Ca să-mi petrec mai mult timp având grijă de mama ta...

– A cui a fost ideea asta? am întrerupt-o eu. A fost ideea tatei sau a doctorului Hardy?

Dădaca Jane a șovăit:

– Cred... cred că la început a fost ideea doctorului. Dar tatăl tău are încredere totală în el.

– Ei bine, eu nu am, am izbucnit eu.

Dădaca Jane a oftat. O făcea des în zilele acelea.

– Henry, dar nu e pentru totdeauna... e doar pentru puțin timp. Până se face bine mama ta.

– Dar s-ar putea să nu se facă bine niciodată, am murmurat eu, simțindu-mă de parcă aș fi avut cinci ani. Nu cred că se va face *vreodată* bine dacă e sedată și încuiată într-o cameră de una singură.

– Henry, te rog...

– Și doamna Hardy nu poate avea grijă de Porcușor – e oribilă. E o – *femeie-șopârlă* oribilă, obraznică și bătrână.

Nările dădacei Jane s-au umflat și și-a mușcat buza, de parcă ar fi încercat să nu zâmbească.

– Henry, poate că nu ți se pare simpatică doamna Hardy, nici mie nu mi se pare, fie vorba între noi, a spus ea în cele din urmă. Dar sunt sigură că va avea grijă de sora ta foarte bine.

– Dar pot să am *eu* grijă de ea, am insistat. Te voi ajuta mai mult, promit.

– Henry, nu cred că e o idee bună, a spus dădaca Jane. Părea să-și aleagă cuvintele cu grijă. Doctorul Hardy e îngrijorat de efectul pe care îl are boala mamei asupra ta.

– Ce vrei să spui? Nu are niciun efect asupra mea, am protestat eu, confuză.

– E îngrijorat pentru tine și nu crede că e sănătos să... A continuat. Nu crede că bebelușul va fi în siguranță în casă în momentele astea.

– *Nu e sănătos?* Era să mă înec când am spus cuvintele astea. *Nu e în siguranță?*

– Henry, îmi pare rău, a spus ea pe un ton împăciuitor. E greu pentru noi toți. Te rog să încerci să rămâi calmă. Te rog să încerci să înțelegi că tatăl tău încearcă doar să ia cele mai bune decizii în aceste circumstanțe.

Mâinile îmi tremurau pe balustrada podului.

– Dădacă Jane, ce e Helldon? Vocea mea era foarte înceată.

Dădaca Jane și-a întors repede capul spre mine.

– De unde știi de... Dar apoi a inspirat și și-a schimbat tonul. Henry, nu-ți face griji în legătură cu asta, a spus ea. Nimeni nu merge la Helldon.

– Dar ce *e*?

Dădaca Jane mi-a dat părul după ureche.

– Haide, a spus ea repede și a scotocit prin poșetă. A găsit o monedă și mi-a pus-o în palmă. Hai să mergem și să explorăm magazinele. Poți să-ți iei niște dulciuri dacă vrei. Și a început să meargă din nou.

Little Birdham era un sat mic, în formă de T, iar râul se răsucea în jurul lui precum coada unei pisici adormite. În fața noastră erau două clădiri mici, îngrijite și văruite – oficiul poștal și magazinul satului. Dădaca Jane mi-a spus că va intra la poștă ca să trimită niște scrisori și o telegramă, apoi avea de făcut niște cumpărături. Trebuia să mă întâlnesc cu ea pe pod după jumătate de oră și, între timp, eram liberă să explorez.

„Jumătate de oră...“ Un plan mi-a trecut repede prin minte, prinzând formă ca lutul umed pe roata olarului.

Am mers drept pe lângă magazinul satului, aruncând o privire la borcanele viu colorate cu bomboane din vitrină, dar am rezistat tentației de a intra înăuntru. Nu aveam timp de bomboane în acea zi. Am trecut pe lângă o măcelărie, pe lângă un zarzavagiu și pe lângă o brutărie dar, până în capătul străzii principale, tot n-am găsit ce căutam.

Am ajuns la o răscruce și m-am oprit, încercând să mă hotărăsc în ce direcție să merg. Drumul din stânga părea să ducă la pajiștea satului. M-am gândit că acolo

era cabinetul doctorului Hardy. În cealaltă direcție, sus, pe un deal, am văzut biserica și un rând de case apropiate. Pe un indicator alb scria HAWKHAM. „Sus, pe deal, la Hawkham, sau spre pajiștea satului?“

– Ești bine, dragă? m-a întrebat o bătrână cu pălărie de paie.

– Da, mulțumesc, am spus eu, zâmbind politicos, și m-am întors spre stânga. M-am oprit din nou aproape imediat.

Ușa din fața mea era vopsită cu galben deschis și avea un mâner de ciocănit în formă de cap de leu. Pe o plăcuță de alamă erau scrise cuvintele SOLOMON ȘI PICKERSGILL, AVOCAȚI. Acesta era locul pe care îl căutam, biroul avocatului la care doamna Berry l-a trimis pe bărbatul care șchiopăta – doctorul Chilvers. Asta era șansa mea să aflu mai multe despre el și despre motivul pentru care pândea prin jurul Casei Speranței, punând atât de multe întrebări.

Am bătut la ușă. S-a deschis după prima ciocănitură și am văzut o tânără îmbrăcată elegant, stând în spatele unui birou. În hol era liniște și mirosea un pic ca într-o bibliotecă – a hârtie, capsatoare și covoare prăfuite.

– Mă scuzați, domnul Pickersgill e disponibil? am întrebat eu, încercând să par cât de înaltă puteam. Speram că nu semănam – ca de obicei – prea mult cu o sperietoare de ciori.

Secretara a zâmbit și i-au apărut gropițe în obraji. Nu mi-am dat seama dacă era amuzată sau doar prietenoasă.

– Voi verifica, domnișoară, a spus ea. Cine să-i spun că-l caută?

– Henrietta Abbott, am spus eu. Sunt chiriașă la Casa Speranței.

Fata a verificat un registru mare de la marginea biroului, apoi a dispărut pe coridor.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt cât timp am așteptat. Dușumeaua scârțâia pe sub covorul uzat. A trecut o mașină pe drum, apoi am auzit tropăiala și huruiala făcute de un cal care trăgea o căruță. Oare cât timp a trecut de când i-am zis la revedere dădacei Jane? Poate zece minute? Trebuia să mă grăbesc.

Am auzit voci înăbușite, apoi o ușă s-a închis fără zgomot. Așteptam un politicos „poate veniți în altă zi" sau „pot să-i transmit un mesaj?" dar tânăra a reapărut și mi-a indicat coridorul din spatele ei:

– Prima ușă la dreapta, a spus ea și s-a întors la scrisoarea pe care o dactilografia. Ai grijă la trepte când cobori.

Capitolul XXII

Domnul Pickersgill căuta prin rafturile din spatele biroului, mișcându-și mâna pe cărți și dosare de parcă ar fi citit cu vârfurile degetelor. Era un bărbat înalt, slab și purta un costum gri șifonat care nu-i acoperea încheieturile mâinilor și gleznele, făcându-l să arate ca un elev care a crescut prea repede.

În cele din urmă, a găsit ce căuta.

– Aha! a exclamat el și s-a întors cu spre mine. Un zâmbet generos i s-a întins pe față. Ochii i-au sclipit în spatele ochelarilor rotunzi.

– Domnișoară Henrietta Abbott, a spus el, întinzându-și mâna pistruiată peste masă. Truman Pickersgill. Bună ziua!

– Bună ziua, i-am spus eu, întrebându-mă ce ar spune un adult într-o asemenea situație. Încântată de cunoștință, domnule Pickersgill, am adăugat.

A zâmbit din nou și a făcut semn spre un scaun vechi și ros. M-am așezat.

A urmat o pauză jenantă în timpul căreia mi-am dat seama că, pentru că eu am cerut să-l văd, ar fi trebuit să fiu prima care spunea ceva.

– E o zi frumoasă, am spus eu.

– Într-adevăr, așa e, a încuviințat el, încă zâmbind. Trebuie să recunosc, sunt tentat să închid biroul și să-mi petrec după-amiaza făcându-mi de lucru prin grădină. Cum pot să te-ajut? Sper că totul e bine la Casa Speranței.

– O, da, am spus eu. Îmi place foarte mult.

– Bine. Bine... Poate că știi că bucătăreasa ta, doamna Berry, mă ajută la menaj din când în când, a continuat el. Mi-a povestit un pic despre tine.

M-am întrebat ce i-o fi spus. Trebuie să fi văzut îngrijorarea de pe fața mea pentru că a adăugat imediat:

– Despre cum ai ajutat-o la copt și alte lucruri... Am auzit că ai o mână bună la aluatul de prăjituri.

Am dat din cap și am inspirat adânc.

– Doamna Berry v-a vorbit cumva și despre un domn ciudat care a vizitat Casa Speranței?

– Nu, dar cred că l-am întâlnit pe domnul la care te referi. M-a vizitat azi-dimineață.

– Un bărbat șchiop?

– Da, el e.

Mi-a bătut inima tare.

– A venit de două ori acasă la noi și l-am văzut și la mare, am spus eu. Pune multe întrebări.

– Da, a spus domnul Pickersgill. Da, într-adevăr. Am observat că zâmbetul lui s-a schimbat. Era mai serios.

– Pot să vă întreb cine e și ce dorește?

„E doctorul Chilvers“, îmi șoptea o voce din minte cu cruzime. „Poate că trebuie să obțină permisiunea legală a unui avocat ca să mă trimită la sanatoriu...“

Domnul Pickersgill și-a unit degetele și le-a dus la buze. A luat o hotărâre.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară Abbott. Nu am voie să răspund la aceste întrebări...

– Are legătură cu mine? l-am întrerupt eu, conștientă că îmi tremura vocea.

Domnul Pickersgill s-a uitat la mine într-un fel ciudat.

– Nu, a spus el. Nu are nicio legătură cu tine, domnișoară Abbott.

I-am studiat fața. *Oare mințea?*

– Mă tem că nu pot intra în detalii, dar pot să-ți spun că are legătură cu familia care deține Casa Speranței. Familia Young. Domnul vrea să contacteze membrii supraviețuitori ai familiei.

„Familia Young?“ M-am gândit imediat la camera din pod – pe coperta cărții *Moonfleet* scria A. Young... Dar ce legătură avea asta cu doctorul Chilvers?“

– I-am închiriat Casa Speranței tatălui tău în numele familiei Young, a continuat domnul Pickersgill. S-a bătut ușor cu degetele în piept înainte să vorbească din nou. Vezi tu, eu mă ocup de proprietate în numele lor. Am făcut asta de când m-am întors din război. Partenerul meu s-a ocupat de contracte în lipsa mea. De-a lungul ultimilor ani, Casa Speranței a fost închiriată scriitorilor, cuplurilor de pensionari și familiilor ca a ta. La un moment dat, Biserica Catolică a vrut s-o transforme în mănăstire, dar...

– Dar ce?

– Nimeni nu a stat prea mult timp acolo.

– De ce?

Domnul Pickersgill a ridicat din umeri.

– Poate că e bântuită, am spus eu, gândindu-mă la cărţile şi machetele corăbiilor care se mişcau prin camera prăfuită din pod.

A urmat o pauză.

– Aiureli, a spus domnul Pickersgill, cu un râs ciudat.

– Era un băieţel?

– Pardon?

– În familia Young – era un băieţel?

– Da, a spus el după o clipă. Da, a fost. Alfred.

„Alfred. A. Young", m-am gândit eu.

– De fapt, el... domnul Pickersgill s-a oprit. De fapt, ar trebui să-mi continui munca acum, domnişoară Abbott. A fost o plăcere să te întâlnesc. La revedere.

Când m-am întors în sat ca să mă întâlnesc cu dădaca Jane, am simţit o presiune în aer de parcă stătea să plouă. Am simţit aceeaşi presiune în cap – un nor de furtună se ridica, se umfla şi ameninţa să se reverse. M-am gândit la Porcuşor, la mama, la Molie, la Robert, la John Keats şi la un băieţel pe nume Albert. Simţeam că greutatea tuturor acestor suflete mă apăsa.

Se pare că nu toată lumea era pregătită să urmeze ordinele doctorului Hardy. În timp ce dădaca Jane era în grădină, în acea după-amiază, doamna Berry m-a chemat încet în camera mamei.

– Vezi dacă poţi s-o convingi să mănânce puţină supă, a şoptit ea.

Mama stătea ridicată în pat. Ochii îi erau umflaţi şi grei şi, când am intrat în cameră, a zâmbit încet şi somnoros.

– Hen, a spus ea încet. M-am aşezat lângă ea şi i-am mângâiat mâna. Mi-a fost dor de tine, mi-a spus ea. Unde-ai fost?

N-am ştiut ce să-i spun.

– Am explorat, i-am spus eu. Am explorat satul, casa, Pădurea Privighetorii. I-am mângâiat mâna.

– Pădurea Privighetorii, a spus ea, visătoare.

Am reuşit să-i dau câteva linguri de supă înainte să i se închidă ochii grei. Mi se părea că încerca să stea trează, dar nu mai putea să lupte. „*Pastilele doctorului Harvey. Vrea să vorbească cu mine, dar pastilele o fac prea somnoroasă*", m-am gândit eu. Mi-am amintit cuvintele Moliei: „o închisoare în alta..."

Eu şi doamna Berry am ajutat-o pe mama să se întindă. Am învelit-o cu pătura.

Doamna Berry a făcut curat. Apoi s-a uitat la ceas.

– Domnişoară, te rog să ai grijă ca mama ta să ia astea cu o înghiţitură de apă, mi-a spus ea punându-mi două pastile rotunde şi galbene în palmă. Apoi a luat farfuria cu supă şi a plecat din cameră.

M-am holbat la pastilele galbene din palma mea. M-am uitat la mama care dormea ca o păpuşă de porţelan. I-am mângâiat părul şi i-am cântat cântecul ciudat al Moliei:

– Dormi... o, dormi puţin, perlă albă... Mama a zâmbit şi a murmurat ceva.

Când am auzit vocea dădacei la parter, am plecat din cameră, luând pastilele cu mine, adânc îngropate în pumnul strâns.

Capitolul XXIII

Aerul din acea noapte era greu și amenințător. M-am întors de nenumărate ori în pat, încurcându-mă în cearșafuri, disperată să găsesc un loc răcoros pe pernă. După ce am adormit, am visat că silueta gigantică a doctorului Hardy se uita la mine de la fereastra dormitorului – de parcă eram o păpușă într-o căsuță de jucărie. Ochiul lui umed și sclipitor era de mărimea unei tăvi.

– Bărbatul din casă? a strigat doctorul gigantic. Tu nu ești bărbatul din casă! Ești doar o fetiță prostuță!

Și-a băgat mâna prin fereastră și a încercat să mă smulgă din pat cu degetele lui grase și învinețite. Am fugit pe palier și am văzut cum Casa Speranței în flăcări, apoi m-am trezit țipând cât mă ținea gura.

Mai târziu – trebuie să fi fost după miezul nopții – am fost trezită din nou, de data asta de zgomotul pașilor grăbiți de pe palier și de pe scări. Ce se-ntâmpla? Cu gândul încă la coșmaruri, am deschis ușa dormitorului. Toate luminile din casă erau aprinse, iar dădaca Jane,

într-un capot lung și albastru, avea ochii larg deschiși din cauza panicii.

– Henrietta, te rog, întoarce-te în pat, mi-a șoptit ea când m-a văzut.

– Ce s-a-ntâmplat? i-am spus eu.

– Doar întoarce-te în pat, te rog. A fost mai stăruitoare de data asta.

M-am uitat pe lângă ea, pe coridor, și am văzut că ușa de la dormitorul mamei era larg deschisă.

– Unde-i mama? am întrebat eu.

Dădaca Jane s-a întors spre mine.

– O caut, a spus ea. Se pare că... a fugit din camera ei... Am chemat doctorul. Totul e în ordine, Henry. Dar trebuie să te întorci în pat chiar acum.

Apoi s-a auzit plânsul jalnic al lui Porcușor din camera copilului. Dădaca Jane și-a închis ochii și și-a strâns buzele. S-a întors repede spre camera copilului.

– Henry, te rog, a spus ea. Trebuie să te întorci în pat. A intrat apoi în cameră lui Porcușor de unde am auzit-o cum încerca să liniștească bebelușul.

Panica dădacei Jane era contagioasă. „Unde era mama?“

Am ascultat, așa cum mă învățase Molia, încercând să aud lucrurile care nu puteau fi auzite. Am respirat mai rar. Am auzit apa răcindu-se în țevi, casa oftând tristă și luna călătorind prin noapte. Cumva, știam că mama nu era la parter și că dădaca Jane verificase dormitoarele și băile de la etaj. Am mers, repede și fără să fac zgomot, până la ușa secretă și am urcat în pod.

Mi-a trebuit un moment pentru ca ochii să mi se obișnuiască cu întunericul de pe scara prăfuită. Am urcat

treptele pe furiș, apoi m-am uitat în sus și m-am oprit. Mi-am ținut respirația. Fereastra cât roata carului din fața mea era luminată de stele: arăta ca globul gigantic al unui astronom care strălucește pe dinăuntru. Și, stând în fața ferestrei, uitându-se la mare, era silueta cuiva. O siluetă într-o cămașă albă de noapte, cu mâinile întinse și cu degetele palide îndepărtate ca brațele unei stele de mare. Era mama.

M-am apropiat de ea, dar nu m-a observat la început. Privea fascinată ceva ce strălucea în depărtare și arunca o rază tremurătoare de lumină pe marea neagră. Farul. Se uita la lumina care se legăna pe valuri.

– Mamă, am șoptit eu. Nu voiam să o sperii.

Atunci s-a întors spre mine. Era trează – mai trează decât a fost de săptămâni întregi

–, dar privirea ei încă era sticloasă și confuză.

– Hen, trebuie să facem curat în camera lui, a șoptit ea neajutorată. E vina mea – am dormit o sută de ani... Trebuie să-i curățăm jucăriile.

Vorbea despre Robert. Credea că erau lucrurile lui Robert. A mers poticnindu-se până la pat și a luat macheta corabiei cu catargul rupt. A încercat să-l îndrepte. A plâns. Am văzut un fir de pânză de păianjen prins în părul ei.

– Mamă, lasă-mă să te-ajut, i-am spus eu.

I-am luat macheta corabiei din mână, foarte încet, și am folosit tivul cămășii mele de noapte ca să șterg praful de pe ea. Apoi am pus-o pe raft, lângă restul flotei-fantomă. Ne-am așezat pe pat și i-am scos pânza de păianjen din păr. Mi-a zâmbit cu tristețe, printre lacrimi. Nu mi-am dat seama dacă mă vedea cu adevărat sau nu. Nu

m-am putut abține – mi-am pus capul pe gâtul ei și am îmbrățișat-o. A stat nemișcată timp de o secundă, apoi m-a cuprins încet cu brațele. Ne-au curs lacrimile pe obraji. Mi-am simțit obrazul ud și n-am știut dacă era așa de la lacrimile ei sau de la ale mele. M-a strâns în brațe, iar eu m-am agățat de ea. Stelele s-au învârtit încet în fereastra mare cât roata de car.

Nu știu cât timp am stat așa dar, după o vreme, am auzit vocea dădacei Jane de pe palier:

– Henry! Of, Doamne...

Pașii ei panicați s-au auzit coborând pe scara principală. Mi-am amintit de dormitorul meu – era la fel ca al mamei – gol, cu ușa deschisă. Biata dădacă Jane... Trebuia să o duc pe mama înapoi în patul ei. M-am ridicat și am ajutat-o și pe ea să se ridice în picioare. Am coborât pe scările înguste și am intrat în camera ei. Am ținut-o de braț. Părea foarte slabă, foarte ușoară și fragilă – ca o pasăre.

Mi-am amintit ce mi-a spus Molia despre lucrurile care ar putea s-o consoleze pe mama – părticele de viață care să-i lumineze în întuneric. Așa că i-am vorbit încet în timp ce i-am șters fața și am acoperit-o cu pătura albă, cum făcusem în urmă cu câteva ore. I-am povestit despre Molie, despre privighetoarea care cânta când ea fluiera și despre cartea cu poezii de John Keats. Vocea mea părea s-o aline, așa că am continuat să vorbesc. I-am spus că, atunci când va mai prinde puteri, o voi duce la casa Moliei din pădure, iar privighetoarea va cânta pentru noi două. I-am descris-o pe Molia stând lângă focul ei – ca o

prințesă uitată din povești – cu privirea sălbatică și înțeleaptă și fața palidă...

– Ei bine, toate prostiile astea nu o să ajute pe nimeni.

Era doctorul Hardy. Stătea în cadrul ușii ca un căpcăun, cu burta umflată și cu geanta lui de doctor la fel de umflată. Oare de când stătea acolo și asculta? Și-a deschis servieta și a scos o fiolă cu un lichid și o seringă.

Capitolul XXIV

– Domnișoară, *nu* e o idee bună, a continuat doctorul Hardy în timp ce pregătea injecția, să-i umpli capul mămicii tale cu genul ăsta de prostii. A verificat pulsul mamei și a dat din cap uitându-se la dădaca Jane, care a apărut și ea, luându-i locul doctorului Hardy în cadrul ușii.

– Henry, unde-ai fost? a spus ea. Ai descuiat iar ușa mamei tale?

– Nu, dădacă Jane – jur că...

– Atunci unde naiba...?

– Domnișoară Button! a întrerupt-o doctorul. Doamna Abbott are nevoie de liniște. De odihnă și de liniște. Nu trebuie să i se permită să hoinărească așa. Pulsul ei e prea rapid. S-a întors să scotocească după ceva prin geantă. Mi-am simțit și eu pulsul prea rapid. Stăteam lângă pat și o țineam pe mama de mână. S-a uitat la mine, iar privirea ei era clară și liniștită. Apoi a vorbit.

– Privighetoarea mea, a șoptit ea.

Doctorul și dădaca Jane s-au uitat amândoi la mama într-un fel ciudat.

– Delirează, i-a spus el încet dădacei Jane. Pastilele pot da halucinații unor pacienți...

Dădaca Jane m-a scos din cameră și m-a lăsat pe palier de parcă aș fi fost o pisică neastâmpărată. A închis ușa. Imediat mi-am lipit urechea de ea.

– Voi încerca un sedativ mai puternic, a spus doctorul. Domnișoară Button, isteria ei se transformă în psihoză. Mă tem că va trebui să începem noul tratament cât mai repede. Doctorul Chilvers de-abia așteaptă să înceapă tratamentele experimentale.

„Ce tratamente experimentale? Ce-o să-i facă mamei?"

– Domnule doctor Hardy, putem vorbi mâine despre asta? i-a răspuns dădaca Jane. Părea obosită și speriată. Mă tem că a fost o noapte cam lungă.

Era ca și cum n-ar fi vorbit.

– Trebuie să le începem cât putem de repede. Între timp, va trebui s-o țineți departe de ea... „Pe mine? Se referea la mine?" Dacă va vorbi așa cu mama ei, nu o va ajuta să-și revină, din contră, o va înnebuni mai tare. O să vin după ce primesc vești de la Helldon ca să aranjez transferul. Până atunci, vă rog, odihnă și liniște absolută. Și, pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară Button, țineți ușa încuiată.

M-am îndepărtat de ușă când pașii lui grei s-au apropiat, dar nu am avut timp să ajung în dormitorul meu. M-a ignorat, a mers repede pe palier, a coborât scările ca un uriaș îmbrăcat în tweed și a plecat cu mașina pe care o parcase în fața casei.

Dădaca Jane a ieșit din camera mamei și a încuiat ușa în urma ei. „Helldon! Helldon!" a spus doctorul. Dar dădaca Jane mi-a promis... Am așteptat ca ea să spună ceva, dar parcă nu avea puterea să o facă.

– Haide, Henry, a murmurat ea. Te duci direct în pat. Sunt sigură că mama se va simți mai bine mâine dimineață. Doctorul știe ce e mai bine pentru ea. Vorbele ei sunau, într-un mod ciudat, ca o rugăciune.

– Dădacă Jane, nu-i vei lăsa s-o ia pe mama, nu-i așa? Nu-i vei lăsa? Ai spus că nimeni nu va merge la Helldon...

– Șșșt, Henry, a șoptit ea. O să trezești copilul. O s-o trezești pe mama. Și m-a condus în dormitor. Ce-ar spune tatăl tău dacă ar ști că ești trează la ora asta din noapte?

„Ce-ar spune tata?" Cum mi-aș fi dorit să fi fost acolo să rezolve totul... M-am urcat în pat și mi-am ascuns fața în pernă... Poate dacă mă gândeam la tata destul de mult, din toată inima și cu toată imaginația mea, m-ar fi auzit cumva și ar fi acționat ca o vrajă ca să-l aducă acasă... Am reușit să-i aduc vocea. Doar vocea. Îmi citea de pe scaunul de lângă fereastră. Tata ne citea *Cartea Junglei* mie și lui Robert când eram foarte mici și am citit-o de atâtea ori de atunci că o știam aproape pe de rost. Tata citea partea din poveste în care Mama Lupoaică îl salvează pe bebelușul Mowgli de tigrul Shere Khan: „Ochii ei, ca două luni verzui în întuneric, priveau ochii strălucitori ai lui Shere Khan.

«Eu sunt, Raksha, Demonul... Puiul de om e al meu, Lungri – e al meu! Nu va fi ucis. Va trăi ca să alerge și să vâneze cu Haita; și, în cele din urmă, fii atent, vânător de pui mici și goi, mâncător de broaște și ucigaș de pești – el te va vâna pe tine!»"

Am văzut lupul și tigrul mârâind unul la celălalt, cu trupurile încordate, gata de luptă. Am simţit căldura uscată a nopţii, am simţit mirosul ciudat al peșterii – un miros animalic de blană umedă și măduvă osoasă uscată și respiraţia creaturilor cu dinţi ascuţiţi care mâncau carnea altora. Am simţit puterea fioroasă a furiei Rakshei – furia unei mame gata să ucidă sau să moară ca să-și protejeze puii.

Pe jumătate trează, pe jumătate adormită, mi-am simţit gâtul încordându-se până m-a durut. Dacă aș fi putut și eu să le protejez pe mama și pe Porcușor așa...

M-am trezit devreme, știind exact ce trebuia să fac.

Încă în cămașa de noapte, am coborât repede scările, dar fără să fac zgomot, și am intrat în birou. Era frig și întuneric acolo. Am dat la o parte perdelele și camera s-a umplut de o lumină galbenă ca șofranul.

M-am așezat la birou, am luat un stilou și o coală de hârtie și am început să scriu o scrisoare pentru tata. Mi-a venit ideea că aș putea să-i aflu adresa de pe una dintre scrisorile din camera dădacei Jane...

Dragă tată,

Sper că ești bine și faci progrese la muncă. Și eu sunt destul de bine, chiar dacă sunt cam îngrijorată acum.

Oare „îngrijorată“ era cuvântul potrivit? Voiam să știe câte probleme aveam la Casa Speranţei, dar nu voiam să creadă că eram isterică – aveam nevoie să-mi ia cuvintele în serios.

Am aflat că Porcușor va fi îngrijită de soții Hardy și, bineînțeles, e foarte drăguț din partea lor, dar nu cred că e necesar sau cel mai bun lucru pentru Porcușor – sau pentru oricare dintre noi. Doctorul Hardy vorbește și despre Helldon (e un fel de spital? Nu vor să-mi spună) și despre niște tratamente experimentale pentru mama. Sunt sigură că știi toate astea, dar am simțit că era de datoria mea [era un cuvânt bun, de adulți] să-ți scriu ca să știi că sunt foarte îngrijorată. Nu am încredere în doctorul Hardy sau în soția lui. Dădaca Jane face tot ce poate dar, pur și simplu, nu e…

Apoi duşumeaua din spatele meu a scârţâit.

– Henry, ai vrea să-ţi duc scrisoarea la poștă? m-a întrebat dădaca Jane. Se uita peste umărul meu și avea o privire rece.

– Nu, mulţumesc, dădacă Jane, i-am spus eu cu un zâmbet vesel, încercând să acopăr scrisoarea cu braţul.

– Cred că ar fi mai bine s-o iau, nu crezi? a spus ea. Nu era o întrebare.

Și-a întins mâna pe sub braţul meu, a luat scrisoarea și a privit-o atentă – ochii ei se mișcau rapid dintr-o parte în alta ca piesa mobilă a unei mașini de scris. Am simţit o căldură care-mi cuprindea gâtul. Nu îmi era rușine doar pentru ce am început să scriu despre ea, ci și pentru limbajul meu fals de adult și pentru faptul că vormele mele arătau că trăgeam cu urechea, citeam scrisori care nu îmi erau adresate și eram un lup în blană de oaie... Dădaca Jane a îndoit scrisoarea și a pus-o în buzunarul de la șorţ.

– Henry, nu trebuie să-l îngrijorăm fără rost pe tatăl tău, a spus ea. Și-așa are prea multe de făcut.

Am dat prostește din cap.

– Poate ar trebui să-i scrii despre altceva... A fost întreruptă de scârțâitul anvelopelor care se învârteau pe alee. Trebuie să fie soții Hardy, a spus ea. Henry, te rog să stai aici. Între timp, poți să te gândești să-i scrii ceva frumos tatălui tău.

Apoi a plecat, închizând ușa în urma ei cu prea multă forță.

„Ceva frumos? Ce i-aș putea scrie?“ Trebuia să-i spun tatei cât de gravă și înspăimântătoare era situația la Casa Speranței... Dar dădaca Jane avea să-mi verifice fiecare cuvânt pe care îl scriam. Nu aveam cum să menționez nimic despre Porcușor, despre mama sau despre doctorul Hardy fără ca ea să rupă scrisoarea și să insiste să scriu alta. Dădaca Jane simțea că am trădat-o. Ei bine, și ea mi-a promis că nimeni nu va merge la Helldon. Și ea m-a trădat.

Eram într-un fel de transă, holbându-mă neajutorată la foaia goală din fața mea. M-am dus cu gândul la viscole și la orbirea provocată de zăpadă... Apoi, mâna mea a luat stiloul și a început să scrie din nou. Dar, de data asta, nu am scris o scrisoare, ci o poveste – un basm despre o regină care a fost răpită de un spiriduș rău numit Disperare. În basmul meu exista o vrăjitoare, o molie și o privighetoare care cânta din vârful Muntelui Imposibil... M-am uitat la ce am scris și mi-am lăsat capul în mâini. Mi-am amintit cuvintele pe care mi le-a spus tata în seara dinainte de a pleca: „Henry, acum ești prea mare pentru povești“. La ce-mi folosea o poveste? Poveștile nu puteau schimba nimic.

CAPITOLUL XXV

Voci înăbușite se auzeau din camera de zi.

– A fost încă un caz în ziare luna trecută, spunea doamna Hardy. Chiar și vocea ei mi se părea reptiliană – era ca și cum ar fi avut gura uscată și sângele rece. O mamă nevrotică – biata de ea – a fost atât de confuză după nașterea gemenilor ei, că i-a înecat pe amândoi în cada de baie. Părea încântată de dramatismul acelei povești îngrozitoare. Având în vedere circumstanțele din această gospodărie și starea foarte proastă a bietei doamne Abbott (soțul meu mi-a spus despre delirul ei) – având în vedere aceste circumstanțe, consider că e de datoria mea de vecină și creștină să o iau pe Roberta sub aripa mea ocrotitoare. Părea foarte mulțumită de ea însăși. Am încercat să-mi imaginez fața ei și m-am întrebat dacă mai părea flămândă când se uita la Porcușor, așa cum a fost cu o zi în urmă.

Apoi am auzit vocea dădacei Jane înceată, învinsă:

– Ei bine, doamnă Hardy, toate lucrurile ei sunt în geantă, împreună cu hainele pentru o săptămână și câteva dintre jucăriile și cărțile ei preferate. Vă rog să-mi spuneți dacă aveți nevoie de altceva. De obicei, micuța nu e pretențioasă. În acel moment, am auzit-o pe Porcușor scâncind, de parcă ar fi vrut să arate că dădaca Jane se înșela. Și vă rog să ne țineți la curent ca să știm cum îi merge. Sora ei e foarte îngrijorată și ne va fi foarte dor de ea...

– Sora ei – ei bine, ea e alt caz, a spus doamna Hardy.

S-a auzit scârțâitul mobilei când musafirii s-au ridicat. Un scaun a hârșâit pe podeaua de lemn. Am sărit câțiva pași în spate pe coridor, ca și cum tocmai aș fi ieșit din birou și nu aș fi auzit nimic din conversația lor.

Ușa s-a deschis și au ieșit. Uriașii soți Hardy, cu Porcușor învelită și gata de plecare, strânsă în brațele doamnei Hardy, și dădaca Jane în urma lor, arătând micuță ca un copil în comparație cu ei.

– Ah! Bună dimineața, Henrietta! a spus doamna Hardy cu o voce ascuțită ca țipătul unui pescăruș. M-a privit din cap până-n picioare. Încă nu te-ai spălat și nu te-ai îmbrăcat? Vai, vai – va trebui să facem ceva în legătură cu aceste obiceiuri lenețe, nu-i așa?

„Nu, nu o să facem, mulțumesc foarte mult...“

– Bună dimineața, am spus eu, chinuindu-mă să-mi păstrez tonul politicos.

– Bineînțeles, poți să vii să-ți vizitezi sora când vrei, domnișoară Abbott, a strigat doctorul. Nu o răpim, nu-i așa, doamnă Hardy? Și amândoi au râs cu poftă.

Aveam crampe, mi se întorcea stomacul pe dos și am încercat să-mi stăpânesc lacrimile de furie care îmi

umpleau ochii. Am mers drept la Porcușor, uitându-mă doar la ea, de parcă ar fi plutit în aer și nu în brațele doamnei Hardy.

– La revedere, Porcușor, am șoptit eu, sărutându-i fruntea și năsucul cârn. Te iubesc și ne vom revedea în curând, îți promit.

Doamna Hardy a dus-o la mașină.

Înainte să plece, doctorul a spus că merge să o verifice pe mama și să îi dea o doză mai mare de medicament. Dădaca Jane nu a vrut să-i stau în cale, așa că mi-a cerut să o ajut să facă curat în camera copilului și să scoată cearșafurile din pătuț. Nu-mi plăcea să n-o ascult, dar am simțit că nu aveam de ales. Imediat ce am auzit ușa de la camera mamei închizându-se, m-am furișat, pe coridor, până la ea. Trebuia să aud ce spuneau dădaca Jane și doctorul Hardy despre tratamentul mamei.

Dar nu vorbeau despre mama. Vorbeau despre mine.

– Nu cred că minte, domnule doctor.

– Atunci trebuie să luăm în considerare posibilitatea că Henrietta umblă și descuie ușile în somn... Petrece mult timp singură, mama ei înnebunește, mintea ei e plină de fantezii – toate astea nu-i fac bine. Domnișoară Button, comportamentul ei e foarte ciudat. Dumneavoastră spuneți că e doar o imaginație bogată – *eu* spun că e nebunie ereditară – și doctorul Chilvers e de acord cu mine. E clar că dezvoltă un fel de psihoză gravă ca mama ei...

Dădaca Jane l-a oprit.

– Domnule doctor, sunt sigură că nu e cazul. E doar o fetiță care și-a pierdut fratele în urmă cu puțin timp. O să stau cu ochii pe ea și o să caut...

– Până la urmă, a continuat el, vorbind peste dădaca Jane, în afară de copilă, nu putea fi altcineva.

– Nu, a spus ea. Nu putea fi. Și am auzit-o oftând.

– Domnișoară Button, ați mai primit vești de la domnul Abbott?

– Am făcut schimb de telegrame ieri.

– Și nu a spus nimic despre internarea doamnei la Helldon? A urmat o pauză până când doctorul a vorbit din nou. Mă tem că *trebuie* să luăm noi decizia. E evident că starea i s-a înrăutățit considerabil în timpul absenței domnului Abbott.

– *Exact*, mi s-a părut că am auzit-o pe dădaca Jane spunând. Dacă am putea *aștepta*...

– Așa că domnul nu înțelege complet situația. Domnișoară Button, vă rog să încercați să înțelegeți că asemenea cazuri cronice au nevoie de tratament rapid.

– Dar nu credeți că ea își dorește cu disperare...

– Ce-și *dorește* doamna Abbott nu se găsește niciunde. Eu vă spun de ce are *nevoie*. Trebuie să fie internată ca să primească îngrijirea potrivită: piretoterapie intensivă, terapie prin imersiune în apă, operație dacă e necesar... Doctorul Chilvers e un geniu – un pionier în domeniul lui. Vorbesc serios, domnul Abbott ar trebui să fie onorat că doctorul Chilvers s-a arătat interesat de cazul soției lui.

Piretoterapie? *Pyro* însemna foc, nu-i așa? Cum putea să-mi ajute focul familia după ce ni s-a întâmplat? Și ce însemna terapia prin imersiune în apă? M-am gândit la

acea zi petrecută la plajă și la panica pe care am simțit-o când apa rece și sărată m-a tras în jos, intrându-mi în nas, în urechi, în gură...

Nu mai puteam respira. Am mers în camera copilului și am luat cearșafurile din pătuțul lui Porcușor, așa cum mi s-a cerut. Am stat acolo, inhalând aerul dulceag, care mirosea a bebeluș, până când am auzit zgomotul făcut de plecarea mașinii doctorului Hardy.

Capitolul XXVI

Când am intrat în dormitorul meu, în acea după-amiază, dădaca Jane era acolo, scotocind prin sertarele dulapului.

– Pot să te-ajut? am întrebat-o din cadrul ușii, făcând-o să tresară. S-a înroșit la față.

– Caut...

Știam exact ce căuta.

– O cheie? Ți-am spus. Ți-am jurat. Nu am fost eu, dădacă Jane! Chiar nu am fost eu!

S-a uitat la mine pentru o clipă și s-a hotărât să schimbe tactica. A ridicat cartea cu poezii de Yeats.

– De unde ai *asta*? m-a întrebat ea.

Ar fi trebuit să spun că era a tatei. Ar fi trebuit să mint, dar n-am făcut-o. Nu am gândit destul de repede.

– Mi-a dat-o Molia, am spus eu.

S-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

– O molie?

– Nu o molie. Molia. E prietena mea – o doamnă pe nume Molia. E... seamănă un pic cu o vrăjitoare și locuiește în pădure. E foarte bună.

Am observat expresia feței dădacei Jane.

– E reală, am spus eu pe un ton sfidător.

– Și vrăjitoarea asta ți-a dat o carte de poezie?

– Da. Îmi place poezia.

– Henrietta, nu asta e problema.

– Dar care *e* problema?

Dădaca Jane a fluturat cartea în aer.

– Vrăjitoare în pădure? Vorbești cu prieteni imaginari? Da, Henry, te-am văzut și te-am auzit vorbind... S-a uitat la mine de aproape. Vorbești cu... cu Robert?

Nu am spus nimic. Mi-am strâns buzele și m-am uitat urât la ea, hotărâtă să nu plâng.

– Henry, știu că totul a fost foarte greu pentru tine, într-adevăr foarte greu, dar... A inspirat adânc. Doctorul Hardy crede că mergi prin somn. Crede că umbli prin casă și descui ușile fără să-ți dai seama. Crede că ai o imaginație surescitată și...

– *Nu* sunt surescitată! am izbucnit eu, dureros de conștientă că mă comportam ca și cum aș fi fost.

– Cred că e un lucru obișnuit să ai prieteni imaginari – chiar o întreagă lume imaginară – când e prea greu în lumea reală.

– Nu îmi imaginez NIMIC! am strigat eu și, chiar atunci când mi-au ieșit cuvintele din gură, am știut că era o minciună. Am înșfăcat cartea cu poezii de Yeats de la ea și am vârât-o în buzunarul sarafanului. Lacrimi de furie îmi ardeau ochii. M-am întors și am coborât scările

în fugă, apoi am fugit prin bucătărie și în grădină. Nu eu am descuiat ușile, *nu am făcut-o eu*. Dădaca Jane nu mai avea încredere în mine – avea încredere în doctorul Hardy și amândoi credeau că înnebuneam.

Am continuat să alerg prin grădină, printre copaci, până când am ajuns în mijlocul pădurii.

Sub un stejar uriaș, mi-am recăpătat răsuflarea, am înjurat cu voce tare și am plâns până când m-a durut tot corpul și am rămas fără lacrimi. Soarele începea să apună și, în întunericul pădurii, o umezeală rece începea să se strecoare din pământul moale și lipicios în oasele mele.

M-am uitat în jur. N-am recunoscut partea aceea a pădurii.

Oare eram pe undeva pe lângă poiana Moliei? N-am putut detecta nici urmă de fum în aer. Mi-am amintit de prima zi în Casa Speranței, când mirosul focului de tabără al Moliei m-a îngrozit. M-ar fi liniștit foarte mult dacă l-aș fi regăsit atunci... Am încercat să-mi amintesc cărările pe care am venit în fugă, dar totul era un haos de copaci și lacrimi fierbinți. Am mers încet, căutând lucruri cunoscute prin pădure. Am ascultat așa cum mi-a spus Molia s-o fac, dar pădurea era tăcută și nemișcată. În timp ce mergeam, cuvintele de îndoială și acuzare ale dădacei Jane m-au ajuns din urmă, mușcându-mă ca niște insecte.

„Oare am umblat prin somn? E posibil să fi rătăcit prin casă în toiul nopții, să fi mișcat lucrurile prin pod și să fi descuiat ușile?“ m-am gândit eu.

Am continuat să merg. M-am uitat în sus, la bucățile zdrențuite de cer și, hotărând că lumina rozalie trebuia să fi venit de la vest, am mers în direcția opusă, spre locul în

care mi-am imaginat că trebuia să fie marea și, prin urmare, Casa Speranței. Dar am ajuns la marginea unui câmp lung. Arăta ca și cum n-a mai fi fost cultivat de ani de zile și era plin cu iarbă și flori. Doi iepuri s-au întors și au fugit spre vizuinile lor, codițele lor albe săltând prin lumina amurgului. La marginea câmpului era o casă veche și dărăpănată. Țiglele alunecau de pe acoperișul abrupt și ferestrele erau murdare. Era abandonată de multă vreme. Indicatorul de pe poartă era greu de descifrat, dar unele litere erau lizibile, așa că mi s-a părut că pe el scrisese cândva CASA PĂDURARULUI. „Poate că bunica Scufiței Roșii locuiește aici, m-am gândit eu...“ Apoi am început să mă gândesc la lupii însetați de sânge care se ascundeau în pădurile adânci și întunecate. „Ce dinți mari ai, bunico...“ Tremurând, m-am întors din nou cu fața la copaci. Ar fi trebuit să revin în întunecime ca să găsesc drumul spre casă. Dădaca Jane probabil era îngrijorată pentru mine, mai ales după cearta noastră. Mi-am amintit cât de mult a fost afectată de moartea lui Robert și acum, într-o singură zi, Porcușor i-a fost luată și am dispărut și eu. Dădaca Jane ne-a pierdut pe toți trei. Trebuia să ajung acasă la ea și la mama, dar nu aveam curaj să mă întorc singură în pădure...

O lumina slabă s-a învârtit prin jurul pajiștii, creând un vârtej auriu sclipitor. Și am știut că nu mai eram singură.

Robert era acolo.

O parte din mintea mea îmi șoptea cuvinte crude și ironice: „Henry, el nu e real. E doar unul dintre primele tale simptome...“ Dar m-am simțit mai bine oricum. Robert era real *pentru mine*. Nu mai era o persoană vie,

care respira – știam asta –, dar tot era real. Era făcut din cele mai sălbatice, înțelepte și curajoase părți din imaginația mea – era fratele meu sălbatic, înțelept și curajos. Și aveam nevoie de el mai mult ca oricând.

Am stat acolo o vreme, unul lângă altul, holbându-ne la pădure.

– Hen, știi ce să faci când intri în întuneric, nu-i așa? mi-a spus el.

Am scuturat din cap. Nu mă puteam întoarce în pădure. Nu știam unde eram. Dacă nu mai găseam drumul de întoarcere?

– Privești întunericul drept în ochi.

– Da?

– Și alergi spre el!

– *Alergi?*

– ALERGI. Ești gata?

– Nu, Robert, așteaptă...

– Unu, doi, trei... ALEARGĂ! a strigat el.

Apoi am alergat amândoi, ținându-ne de mână, ca vântul deasupra iarbii și printre copaci, și țipam – aveam un strigăt de luptă fioros și neînfricat –, frunzele ne cădeau pe brațe și pe fețe, întunericul se întindea după noi, dar nu ne putea prinde pentru că zburam. Apoi am ajuns în mijlocul pădurii – și am rămas amândoi fără răsuflare din cauza râsului. „Dacă aș regăsi partea lui Robert din mine mai des. Dacă aș putea fi mai curajoasă, mai sălbatică și mai înțeleaptă...“

– Vor fi bine, să știi, a spus Robert în timp ce am încetinit ca să mergem și ne-am recăpătat răsuflarea. Mama și bebelușul.

– Chiar crezi asta?

– Hen, tu poți să le ajuți.

– Robert, eu nu pot să mă ajut nici pe mine însămi. Doctorul Hardy crede că...

– Ei bine, doctorul Hardy se înșală. Tu ești Henrietta Georgina Abbott și nu mai ești doar sora mea mai mică – acum ești și tu o soră mare. Amintește-ți asta!

– Da.

Robert mi-a arătat drumul, pășind prin umbrele copacilor. S-a întors să-mi zâmbească în timp ce devenea și el doar o umbră, topindu-se în întuneric.

Dar nu m-am temut. Acum eram pe o cărare și, pe măsură ce înaintam, copacii au început să se rărească, umbrele lor făcându-se, din negre, cenușii. Am ieșit de pe pământul acoperit de frunze al pădurii și am pășit pe o suprafață mai dură. În fața mea nu mai erau copaci.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că am găsit, cumva, calea spre drumul principal. Apoi am auzit un zgomot în spatele meu și când m-am întors am văzut două lumini puternice apropiindu-se de mine incredibil de repede...

Capitolul XXVII

S-a auzit un scârţâit îngrozitor. Luminile au virat brusc şi m-am aruncat iar în gardul viu, iar spinii mi-au zgâriat mâinile şi picioarele. Maşina zgomotoasă a trecut pe lângă mine, apoi am rămas din nou singură în întuneric şi linişte.

„Linişte?“ Nu chiar – am auzit un zăngănit şi un vâjâit încet. Zăngănitul a devenit o tropăială clară de copite şi am recunoscut poneiul maroniu care venea la trap spre mine, trăgând o şaretă demodată.

– Alo? Eşti bine?

– Domnule Berry! am strigat eu.

– Alo? a strigat iar domnul Berry. Nu cumva eşti domnişoara Henrietta? S-a uitat la mine prin întuneric în timp ce oprea poneiul.

– Da, eu sunt, i-am spus, ridicându-mă în picioare, gata să plâng din cauza uşurării.

– A trecut o maşină cu viteză şi l-a speriat pe B-Bert. Eşti bine, domnişoară? Am auzit un ţipăt.

Oare am ţipat?

– Da, sunt bine. Doar că... se pare că m-am rătăcit, domnule Berry.

– Ei bine, ce n-noroc că te-am găsit acum când mă duc s-o iau pe nevasta mea de la Casa Speranţei, a spus el. N-ai păţit nimic, nu-i aşa? Hai sus, micuţo.

M-am urcat în şaretă şi, în loc să stau pe scaunul din spate, cum am stat când am mers la mare, am stat lângă el, uşurată că eram lângă un om amabil după panica din ultimele ore. Am mers la trap spre Little Birdham.

– Cum te simţi la Casa Speranţei? a întrebat el.

Nu ştiam ce să-i spun. Ştiam că răspunsul politicos era „totul e bine, mulţumesc“, dar nu m-am crezut capabilă să spun aşa o minciună.

– Au luat-o pe Porcuşor, i-am spus. Doctorul Hardy a luat-o.

El n-a zis nimic pentru o clipă.

– Am auzit şi eu, a spus el.

– Şi vor s-o trimită pe mama la Helldon.

Domnul Berry s-a încruntat. S-a concentrat la drumul din faţa lui.

– Domnule Berry, ce *e* Helldon? Nimeni nu vrea să-mi spună.

– E un fel de spital, micuţo, mi-a spus el cu o voce înceată şi ciudată. Un spital d-de n-nebuni. Vechiul azil din Hawkham.

„Vechiul azil?“ Doctorul Hardy voia s-o închidă pe mama în vechiul azil... Am început să tremur foarte tare şi respiraţia mi-a devenit superficială şi rapidă.

– Am stat acolo o vreme, a spus el. În timpul războiului.

– Aţi stat acolo?

Dădaca Jane mi-a spus că domnul Berry a fost rănit în război, dar doar atât mi-a zis. Când m-am uitat la el, am văzut că avea cicatrici – semne vinete care-i brăzdau gâtul, mâinile şi o parte a feţei.

– Cred că te întrebi ce mi s-a-ntâmplat, a spus el. Cum am c-căpătat astea. Şi-a atins o parte a gâtului.

M-amă sunt foarte nepoliticoasă pentru că m-am holbat la el.

– Îmi pare rău, i-am spus.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze, a spus el. E normal să fii curioasă. Adulţii se prefac întotdeauna că nu observă. I-a trebuit un moment să-şi tragă sufletul. Bert mergea la trap pe drumul crepuscular. O g-grenadă. Ştii ce e o grenadă?

I-am spus că ştiam.

– Caporalul meu a fost rănit cel mai rău. A fost un băiat bun. De fapt, eu am fost norocos – am fost puţin lovit de şrapnel, mi-a s-spart un timpan. A tăcut o clipă, apoi a continuat. Am ceva probleme şi cu genunchiul, dar astea sunt de la o lovitură pe care am primit-o mai devreme în război. B-bătălia de pe Marna – ai auzit de ea?

I-am spus că îmi părea rău, dar n-am auzit de ea.

Domnul Berry nu a spus nimic pentru o clipă. Apoi a zis:

– Aha. Bine. Am salvat P-Parisul în ziua aceea. Apoi a zis mai încet. *Fluctuat nec mergitur.*

– E în latină?

– Da. E mottoul Parisului. Înseamnă „e aruncat, dar nu se scufundă". Francezii îl traduc mai frumos: „e lovit de valuri, dar nu se scufundă". Apoi s-a uitat la mine. Toţi

am fost loviţi de valuri, nu-i aşa, micuţo? I-ideea e să nu te scufunzi...

– *Fluctuat nec mergitur*, am spus eu. I-am zâmbit domnului Berry şi el mi-a zâmbit cu blândeţe. A tresărit şi şi-a frecat cicatricea de pe gât. Mi-am amintit de mâna arsă a tatei. „Cicatricile de pe piele spun doar începutul poveştii. E mult mai greu să vorbeşti despre cicatricile pe care nu le poate vedea nimeni", m-am gândit eu.

Doctorul a venit devreme în acea dimineaţă ca să-i facă nişte analize de sânge mamei, apoi a rămas la micul dejun. Şi-a sorbit încet şi zgomotos ceaiul şi şi-a petrecut multă vreme scoţându-şi gălbenuşul de ou din mustaţa stufoasă cu un şerveţel. Ne-a spus că Porcuşor se simţea foarte bine – că a dormit buştean şi avea un apetit sănătos. Mă durea inima de ciudă. Îmi era dor să-mi strâng surioara în braţe. Îmi era dor să-i sărut capul pufos, cu miros dulceag.

– Domnule doctor Hardy, pot veni la dumneavoastră acasă astăzi? l-am întrebat eu. Vă rog. Aţi spus că-mi pot vizita sora oricând vreau.

S-a holbat la mine pentru un moment, cu furculiţa cu o jumătate de cârnat băgat în gură.

– Bineînţeles, a spus el şi i-a aruncat o privire dădacei Jane. Poate în după-amiaza asta, Henrietta. O voi suna pe soţia mea de la cabinet ca să ştie că venim. O să te iau pe la ... – şi-a consultat ceasul de buzunar – pe la trei.

După micul dejun, am fost trimisă în grădină ca doctorul şi dădaca Jane să poate discuta „între patru ochi".

Uitându-mă înapoi la casă, l-am văzut stând la fereastra sufrageriei. Doctorul mă urmărea și părea să vorbească în același timp.

M-am simțit foarte ciudat să fiu observată așa. M-am gândit la Alice, atunci când l-a văzut pe Regele Roșu dormind sub un copac, iar Tweedledee și Tweedledum i-au spus că nu e reală: că e doar un „lucru" din visul regelui. Întotdeauna mi s-a părut o idee îngrozitoare, dar atunci am simțit că aș fi fost foarte ușurată dacă așa ceva ar fi fost adevărat. În scurt timp, Regele Roșu s-ar fi trezit, iar eu aș fi dispărut, iar marea greutate și frică ce mă apăsau ar fi dispărut și ele.

După puțin timp, am auzit pașii grei ai doctorului scârțâind pe pietriș și am mers în fața casei. Știu că m-a văzut, dar și-a continuat conversația cu dădaca Jane:

– Chiar e o instituție excelentă. Doctorul Chilvers a făcut un progres extraordinar experimentând cu terapia prin febră. Trebuie să batem fierul cât e cald, domnișoară Button!

Pentru o clipă, mi-am imaginat că îl loveam cu un fier încins, chiar în mijlocul mustății lui stufoase. A continuat să vorbească cu dădaca Jane în timp ce s-a urcat în mașina lui:

– Veți avea grijă să-i spuneți domnului Abbott, nu-i așa? Tratamente noi, extraordinare! De ultimă oră, de ultimă oră...

Capitolul XXVIII

La trei fără cinci minute eram gata de plecare. M-am așezat lângă fereastra din birou, uitându-mă după mașina doctorului Hardy. Dădaca Jane mi-a curățat fața și m-a îmbrăcat cu cea mai bună rochie. Era albastră-deschisă, cu un guler mare din dantelă, prea strânsă la subsuori. Marginea unei panglici îmi zgâria ceafa.

La trei și șapte minute am devenit deja nerăbdătoare.

„Nu vine", mi-a șoptit o voce răutăcioasă din adâncul minții mele. „Nu vine. N-ai să-ți mai vezi niciodată surioara..."

Chiar când eram gata să-mi rup rochia oribilă, care mă zgâria, am auzit zgomotul unei mașini. Ajunsese. Ferestrele biroului s-au clătinat puțin în ramele lor în timp ce motorul zgomotos vibra în fața casei.

– La revedere, dădacă Jane, am strigat eu, ieșind în fugă pe ușa din față și lăsând-o să se bălăngănească în urma mea. Dădaca Jane a apărut în prag și mi-a făcut cu mâna când m-am urcat în mașină. Dintr-odată, mi-am

dorit să vină cu mine. Nu voiam să fiu singură cu soții Hardy... Dacă mă atacau? Dacă mă drogau cu pastile galbene? Dacă l-au invitat pe doctorul Chilvers la ceai ca să mă interogheze și să mă examineze? După aceea, m-am gândit la bebeluș, strâns în brațele reci și exfoliate ale doamnei Hardy, și mi-am amintit de cuvintele lui Robert – „acum ești o soră mare"...

Trebuia să fiu curajoasă. Pentru Porcușor.

Doctorul Hardy nu a spus nimic până când nu am ajuns la intersecția din Little Birdham.

– Trebuie să rezolv ceva înainte să mergem acasă, a spus el. Nu va dura mult, a spus el și a zâmbit într-un fel oribil în timp ce a virat la dreapta în loc de stânga. Mașina a urcat zgomotos pe deal, pe lângă biserică și un rând de case, printr-un tunel lung de copaci și printre niște porți din fier forjat. Pe indicatorul de deasupra porților scria un singur cuvânt: HELLDON.

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos și că mă trec fiori reci de groază.

– Unde...? N-am putut să-mi termin propoziția.

– Trebuie să iau niște hârtii de la un coleg, a spus el cu simplitate. Și m-am gândit să te las să te uiți la locul ăsta vechi. Dădaca ta spune că ești foarte speriată de el. Nu e deloc înspăimântător, să știi!

M-am holbat la ce era înaintea mea. Nu am putut vedea clădirea, doar copacii și o alee șerpuită, ca pielea cenușie a unui șarpe mort.

– Am o informație interesantă pentru tine, Henrietta, a spus doctorul Hardy ca un ghid turistic atotcunoscător.

Vechile azile au fost construite așa în mod intenționat – cu o alee curbată ca să nu vezi clădirea din drumul principal. De aici vine expresia „a o lua razna" pentru că atunci când ești dus la spitalul de nebuni, nu mergi pe un drum drept!

„Spitalul de nebuni?"

– Hai să o luăm razna, ce zici?

Mi-am deschis gura ca să protestez, dar nu am putut spune nimic. Nu mai puteam nici să respir.

Am mers zgâlțâindu-ne pe alee, cotind într-o direcție, apoi în alta, urmând cărarea nefirească, în serpentină. Nu voiam să văd azilul. Voiam să merg acasă. Dintr-odată, m-am gândit speriată că era un fel de capcană – că intenția doctorului Hardy n-a fost să mergem să o văd pe Porcușor, ci m-a păcălit să urc în mașina lui ca să mă ducă la Helldon și să mă dea pe mâna doctorului Chilvers.

– Am ajuns! a exclamat doctorul Hardy.

Eram acolo. La Helldon. Era o clădire înspăimântătoare, gri, ca un cavou – pătrată și urâtă, cu patru etaje și cu ferestre mici, cu gratii. Nu m-am uitat la ele de aproape – nu am vrut să văd fețele oamenilor care se uitau la mine. Aproape că mă așteptam să văd și fața mamei, cumva deja închisă în spatele acelor ferestre, sau pe cea a fetei pe care am văzut-o în oglindă – o versiune a mea mai slabă, mai în vârstă și mai nebună, redusă la tăcere în spatele unui geam murdar...

Doctorul Hardy a oprit mașina.

– Vezi? Nu e deloc înspăimântătoare. Casă, dulce casă, nu-i așa?

S-a dat jos din mașină și mi-a strigat:

– Henrietta, te rog să stai cuminte aici pentru câteva clipe. Nu o să stau mult. Și a intrat pe ușa neagră din clădire.

Am intrat în panică. „Dacă doctorul Hardy a mers să-l aducă pe doctorul Chilvers ca să mă interneze?“ Sau eram doar isterică? Poate că, într-adevăr, avea doar o treabă de rezolvat și nu a vrut să mă sperie...

În fața clădirii se afla un strat de flori și un grădinar stătea lângă el, smulgând buruienile. Am observat că piciorul lui drept se termina cu un ciot la genunchi și cracul pantalonului era legat cu sfoară. O cârjă era întinsă pe iarba de lângă el. „Trebuie să fi fost rănit în război, exact ca domnul Berry“, m-am gândit eu. Grădinarul s-a uitat la mine, a dat din cap și și-a atins șapca.

– Domnișoară, n-ai vrea să stai aici prea mult, a strigat el cu veselie. S-ar putea să te-nchidă din greșeală!

Am zâmbit puțin.

„Oare ce-ar trebui să fac? Ar trebui să sar din mașină și să fug?“ Era prea târziu. Doctorul Hardy deja se întorcea la vehicul, cu un teanc de hârtii în mână. Mi-am ținut respirația când s-a urcat la volan și a pornit motorul – încet, dureros de încet – și nu am putut răsufla ușurată până când nu am ieșit de pe acea alee și nu am pornit iarăși pe drumul spre Little Birdham.

Casa familiei Hardy era în partea cealaltă a satului, într-o fundătură cu case noi aflată lângă pajiștea satului. Salonul lor avea culoarea cremei de ou și înăuntru era înăbușitor de cald. Mirosea a lăcrămioare. Doamna Hardy a îmbrăcat-o pe Porcușor într-o rochie cu volănașe, toată

numai dantele și fundițe – complet diferită de hainele simple în care o îmbrăca de obicei dădaca Jane. Bebelușul și doamna Hardy stăteau împreună pe canapea ca într-o fotografie victoriană de familie. Aproape că mă așteptam ca doctorul Hardy să meargă și să se așeze lângă ele ca să completeze scena, cu o mână pusă autoritar pe umărul soției lui, dar el a plecat în altă cameră.

Fața lui Porcușor era roșie ca sfecla. Ori îi era prea cald, ori a avut una dintre crizele ei de nervi. Și-a întins mânuțele grăsuțe spre mine imediat ce am intrat.

– Doamnă Hardy, pot s-o țin? Vă rog, i-am spus eu supărată că trebuia să-i cer asta.

– Bineînțeles, a spus ea, cu un zâmbet discret, și mi-a dat-o. Dar acuși e vremea pentru somnul ei de după-amiază. Alt val de mânie m-a cuprins. Doamna Hardy se bucura de situația asta. Era un joc pentru ea. Ei bine, și eu puteam juca jocuri...

– Îi e foarte cald, am spus eu, punând o mână pe obrazul bebelușului, după care i-am dat jos cardiganul de lână strâns încheiat cu nasturi peste rochița cu volănașe. Am citit în ziar despre o bătrână care și-a ucis nepoata din greșeală pentru că a îmbrăcat-o prea gros pentru căldura asta îngrozitoare.

Nu am citit așa ceva, dar voiam să o rănesc pe doamna Hardy la fel de mult cum m-a rănit ea. Și mai voiam să știe că am auzit toate vorbele rele pe care i le-a spus dădacei Jane când au luat-o pe Porcușor.

– Sunt sigură că se simte bine, mi-a răspuns doamna Hardy cu o voce rece ca gheața, dar mi s-a părut că am văzut un pic de îngrijorare în privirea ei.

– Poate că are gripă, am continuat eu. E o epidemie îngrozitoare de gripă acum. Auzisem ceva despre numărul mare de morți din cauza gripei cu un an în urmă și m-am gândit că informația aceea îmi putea fi de folos. Soții Hardy nu și-ar fi dorit un copil bolnav în casa lor.

– Nu are gripă, a spus doctorul Hardy hotărât, întorcându-se în cameră, apoi s-a așezat pe canapea, lângă mine.

– Roberta se simte foarte bine, a continuat el. Și are un nou joc preferat – nu-i așa, Roberta? A luat-o pe Porcușor din brațele mele și a pus-o în echilibru pe genunchiul lui.

– Humpty Dumpty stătea pe un zid, a strigat el, Humpty Dumpty a căzut rău! Și a pus-o repede pe Porcușor pe podea.

„Porcușor, să nu râzi, să nu îndrăznești să râzi...“

Nu trebuia să-mi fac griji. Porcușor l-a privit pe doctorul Hardy într-un fel aspru, ca și cum nu l-ar fi putut ierta vreodată.

– Toți caii și toți oamenii regelui – o făcea să danseze ca pe o marionetă șovăitoare – n-au mai putut să-l adune pe Humpty! Și a pus-o înapoi, triumfător, pe genunchiul lui. A fost distractiv, nu-i așa, Roberta? a spus el cu o voce ascuțită și prostească. Doamna Hardy se uita la ei cu mândrie.

Porcușor s-a uitat urât la el. Pe fața ei se vedea o mare supărare.

„Te iubesc, Porcușor, te iubesc foarte mult“, am spus eu în gând.

Am încercat totul. Le-am spus că Porcușor ne ținea pe toți treji în fiecare noapte când îi ieșeau dinții.

– Of! am spus eu. Se pare că îi iese alt dinte!

Am inventat o mătușă – „mătușa Susan“, sora tatălui meu – care venea să stea cu noi ca să ajute la îngrijirea mamei, așa că bebelușul putea să se întoarcă acasă.

– De-abia aștept s-o întâlnesc, a bombănit sarcastic doctorul Hardy.

În afară de a o pune pe Porcușor sub braț ca pe o minge de rugby și a fugi cu ea, n-aș mai fi putut face altceva. La sfârșit, destul de disperată, m-am hotărât să încerc cu sinceritatea.

– Mi-e foarte dor de ea, am spus eu încet. Și dădacei Jane îi e dor. E în siguranță acasă, vă garantez.

– Henrietta, nu cred că poți *garanta* asta, mi-a spus doctorul Hardy, ridiculizând tonul meu sincer. Cât timp mama ta e foarte bolnavă, bebelușul trebuie să rămână cu noi.

Asta era situația. Am pierdut.

„Dar doar pentru astăzi“, mi-am spus în timp ce doctorul m-a condus acasă. Lupta nu s-a terminat.

Tot corpul m-a durut din cauza oboselii în noaptea aceea, dar gândurile mele m-au pândit, s-au învârtit prin întuneric și nu m-au lăsat să adorm. Am luat un chibrit și am aprins lumânarea de lângă pat. Am pus din nou sticla peste suportul de lumânare. Am suflat peste chibrit și am privit atentă cum lumina lui s-a stins înainte să îl pun într-o farfurioară.

Lumina lumânării a pâlpâit și mi s-a părut că vedeam siluete grotești care săltau în formele făcute de umbrele de pe tapet. M-am întins din nou pe pat, în timp ce mintea mă chinuia cu imagini ale mamei rătăcite pe coridoarele

întunecoase din Helldon. O căutam – îi auzeam pașii –, dar tot dispărea pe după colțuri. Când, în cele din urmă, am găsit-o, stătea singură într-o cameră albă. Ea era Humpty Dumpty. Craniul ei era ca o coajă de ou fragilă și spartă. Bucăți din coaja de ou erau împrăștiate pe podea, iar eu încercam frenetic să i le adun... Ea îmi tot spunea să las bucățile și să plec – clădirea ardea, dar nu am ascultat-o până când nu a fost prea târziu. Am simțit căldura pe piele și fumul arzându-mi plămânii. Am auzit țipetele mamei – sau erau ale mele? M-am forțat să mă trezesc.

M-am uitat la ceasul de pe polița de deasupra căminului.

Era miezul nopții.

Ora vrăjitoarelor.

CAPITOLUL XXIX

Am stat la fereastra dormitorului meu și m-am uitat la conturul neagru al Pădurii Privighetorii, sperând să văd dâra de fum cunoscută ridicându-se dintre copaci; dar n-am văzut nicio pâlpâire a focului Moliei în pădure. M-am întrebat unde ar putea fi.

Apoi am văzut-o.

Era în grădina noastră.

Mi-a luat un minut să ies afară. Am văzut-o pe Molie stând lângă tufa de trandafiri albi, o siluetă neagră pe fundalul pădurii din spatele ei.

– Miros divin, nu-i așa? a spus ea, trăgând ușor un trandafir spre ea. Petalele erau ușor strânse ca pentru venirea nopții.

– A miere și portocale, am spus eu.

– Da, a încuviințat ea.

Apoi a spus:

– Henrietta, am văzut lumânarea aprinsă la fereastra ta. Am venit să văd dacă ești bine.

– Eu... n-am putut să dorm.

Am stat un moment, apoi i-am spus:

– Molie, o s-o trimită pe mama departe. O s-o trimită la Helldon.

Molia s-a uitat drept în ochii mei. În acel moment, am văzut prin ea, dincolo de zâmbetele ei strâmbe și de cântecele ei ciudate, chiar în inima ei. Am văzut ani de durere. S-a uitat la mine de parcă era gata să-mi spună ceva, dar doar a dat din cap și mi-a strâns mâna într-a ei – era caldă și puternică. O cheie atârna pe degetele ei, legată cu o panglică albă. O cheie exact ca a mea.

M-am gândit la tot ce s-a întâmplat în Casa Speranței în ultimele săptămâni – la cărțile și machetele corăbiilor care se mișcau în camera din pod, la ușa descuiată a mamei. Apoi m-am gândit la fotografia pe care mi-a arătat-o Molia și la lucrurile pe care domnul Pickersgill mi le-a spus despre familia Young... Nu voiam să spun nimic cu voce tare, dar toate gândurile s-au ciocnit în capul meu și, înainte să mă pot opri, mi-a zburat întrebarea din gură:

– Tu ești doamna Young, nu-i așa?

– S-a uitat la mine pentru o clipă, spoi s-a întors și a mers spre banca acoperită de mușchi de lângă heleșteu. Am urmat-o și m-am așezat lângă ea.

– Cine? a spus ea. Mi-am dat seama că se prefăcea.

– Doamna Young, am repetat eu. Ai locuit aici, la Casa Speranței. Mă bucuram pentru că mi-am dat seama de asta – și eram ușurată. Ea nu era o fantomă, iar eu nu mergeam prin somn și nu eram nebună...

– Doamna Young? Nu am mai auzit numele ăsta de ani de zile, a spus ea.

– Dar tu ești, nu-i așa?

Ea s-a uitat în sus, la cerul nopții.

– Am fost, dar nu mai sunt, Henrietta. Acum sunt Molia. Așa cum ai spus când ai văzut ce era scris pe poză. Sunt doar Molia.

– Știu că o poți ajuta pe mama, i-am spus eu. Molie, tu știi cum s-o ajuți ca să se simtă mai bine.

– Tot ce știu e că doctorul Hardy greșește, mi-a spus ea. Cu pastilele lui, ușile încuiate și „terapia prin odihnă"... Nu înțelege deloc mintea umană și nici inima umană. Am văzut-o pe mama ta într-o seară, stătea acolo la fereastră – era foarte singură și pierdută... Cunosc acele sentimente. Mi-am folosit vechile chei și am mers la ea. Am stat cu ea, am ținut-o de mână și am vorbit cu ea, ca să știe că nu e singură.

Apoi m-am gândit din nou la fotografie.

– Ai fost asistentă, nu-i așa, Molie? Dacă o poți ajuta pe mama să se facă bine mai repede, atunci n-o s-o mai interneze...

Molia a dat din cap.

– Dar nu mai sunt asistentă, Henrietta.

– Dar pe mine m-ai ajutat, i-am spus. Privighetoarea, poeziile...

A zâmbit, iarăși strâmb.

– Poeziile, a spus ea. Atât mi-a mai rămas acum. Uită-te la mine. Niciun poet nu a scris o odă pentru o molie...

– Ar fi trebuit s-o facă, i-am spus eu. Moliile sunt la fel de frumoase ca fluturii.

– Nu, nu sunt, a spus Molia cu fermitate. Fluturii umplu lumea de lumină și culoare. Molia nu aduce lumină – e tot

timpul în căutarea ei. O molie e o creatură blestemată. Eu ar trebui să știu asta cel mai bine.

După o vreme, a spus:

– De fapt, Keats a scris despre o molie – un „fluture cap-de-mort"... *Odă melancoliei* – uită-te în cartea pe care ți-am dat-o!

Molia mi-a dat cartea cu poezii de Keats și mi-am dat seama că mi-a dat și cheia secretă ca să o pot vedea pe mama în ciuda ordinelor doctorului Hardy.

– Mulțumesc pentru carte, i-am șoptit eu, și pentru cheie. Am strâns-o cu degetele ca pe un talisman.

Ea a dat din cap.

Apoi i-am spus:

– Molie, mi-e frică.

– Ți-e frică?

– Tata e departe, mama și-a pierdut mințile, Porcușor mi-a fost luată... Mi se pare că totul a ieșit din balamale și e purtat de valuri. Totul a dispărut.

– Nu, a spus Molia, nu poți să spui așa ceva. Și s-a gândit pentru o clipă, uitându-se în sus, la cerul nopții. E doar o lună nouă, Henrietta.

Nu am înțeles ce voia să spună.

– Chiar și când din lună se vede doar o semilună subțire și albă, restul lunii e încă acolo, în umbră. Nu a plecat niciunde – doar că noi nu o vedem. Henrietta, uită-te la partea lunii care e ascunsă în întuneric. Ai încredere că e acolo chiar și când nu poate fi văzută. Reflexia ei tremura ca argintul viu pe suprafața helești-ului. Probabil e târziu, a spus ea. Ar trebui să mergi din nou la culcare.

– Nu pot... mă tem să dorm, i-am spus eu, gândindu-mă la coșmarul care m-a făcut să asud de groază.

Molia a inspirat adânc aerul nopții și și-a umplut plămânii cu el.

– Ei bine, a spus ea, atunci ar fi mai bine să vii cu mine.

Am privit-o pe Molie aprinzându-și din nou focul și alimentându-l cu bușteni. A crescut repede și mi-am dat seama cât de frig mi-a fost de-abia când i-am simțit căldura. Molia mi-a dat o băutură caldă care avea gust de ierburi, apoi mi-a pregătit un culcuș în căruță – o grămadă de pături moi și curate în care să mă ghemuiesc.

Era o cărticică pe măsuță. Am ridicat-o. Era o Biblie pentru militari din timpul războiului – Biblia cu fotografia aceea veche înăuntru. Fotografia cu Molia și băiețelul.

– Dacă tu ești doamna Young, i-am spus eu cu grijă, atunci A. Young – Alfred – trebuie să fie fiul tău. Băiețelul care dormea în camera din pod – cu toate cărțile și machetele de corăbii... Băiatul din fotografie.

Molia s-a holbat la mine și mi-a luat biblia din mâini. Părea rănită, aproape furioasă.

– Îmi pare rău, i-am spus. N-am vrut... i-am văzut numele pe o carte din pod. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Ea s-a așezat, ținând mica Biblie în mâini.

– Da, a spus ea foarte încet. Alfred a fost fiul meu.

– Și unde-i el acum? am întrebat eu.

– A murit, a spus ea. În bătălia din Iutlanda, în 1916. Alfred s-a înrolat în marina militară imediat ce a fost destul de mare ca să lupte și nu s-a mai întors acasă. Nava

pe care a luptat s-a scufundat, iar el s-a înecat. Era doar un copil. Doar un copil...

– Îmi pare foarte rău, am spus eu și mi-am amintit ce mi-a spus despre Robert – „o viață mai scurtă arde repede, dar dă multă lumină. E ca o stea strălucitoare". Tu ai urcat în camera din pod? Tu ai făcut ordine în lucrurile lui Alfred?

Molia a dat din cap.

– Simțeam nevoia să fiu din nou aproape de el, a spus ea. Mi-ai amintit de toate când mi-ai vorbit de fratele tău. Vezi tu, n-am apucat să-mi iau rămas bun de la el. N-am putut să-i fac o înmormântare cum se cuvenea. Toți acei băieți s-au pierdut în marea și noroiul din țara nimănui... Focul pârâia lângă căruță. Molia mi-a strâns mâna cu blândețe în timp ce mi-a șoptit:

– Toți băieții noștri pierduți...

CAPITOLUL XXX

O secretară elegantă mi-a explicat că domnul Pickersgill era ocupat.

– *Vă rog*, i-am spus eu. E foarte important. Spuneți-i că e vorba de doamna Young. Am fugit până în sat, imediat după micul dejun, doar ca să vorbesc cu el. Trebuia să-i spun despre Molie. Domnul Pickersgill a cunoscut familia Young și trebuia să fi știut că Alfred a murit în război, dar eram sigură că nu știa că doamna Young era chiar acolo, trăind într-o căruță abandonată în Pădurea Privighetorii. Gândurile mele erau pline de entuziasm și încurcate. Cumva, știam că Molia avea soluția pentru ce se întâmpla în Casa Speranței.

Secretara și-a ridicat sprâncenele și a plecat să-l găsească pe domnul Pickersgill. Am auzit murmurul vocilor. Când s-a întors, mi-a spus:

– E în vechea arhivă. La capătul coridorului, cobori scările. Ai grijă, domnișoară Abbott, locul e cam înghesuit...

Era un fel de pivniță și era plină – ticsită – de la podea până în tavan cu cărți, registre și dosare. Erau stivuite în

turnuri mari și prăfuite și a trebuit să păşesc cu grijă printre ele, de parcă aș fi fost sub pământ, explorând o peșteră plină de stalagmite.

Domnul Pickersgill stătea cu picioarele încrucișate pe podea, în colţul cel mai îndepărtat al camerei, citind un registru vechi la lumina lumânării.

– Ia loc, domnișoară Abbott, a spus el. Dacă găsești vreunul.

Am dat jos, cu grijă, un teanc de cărţi de pe un scaun din lemn și le-am așezat lângă picioarele mele. Nu erau cărţi despre lege, erau povești despre Sherlock Holmes. Nu era doar o arhivă, părea să fie și biblioteca privată a domnului Pickersgill. Dintr-odată, mi-a devenit mult mai simpatic.

– Ei bine, domnișoară Abbot, cum pot să te-ajut? mi-a spus el, făcându-mi cu ochiul de după ochelari.

De data asta, nu mai puteam vorbi despre vreme. Mi-am îndreptat fusta și am inspirat adânc.

– Trebuie să vă vorbesc despre doamna Young, am spus eu. Mă refer la doamna Young de la Casa Speranţei.

Atmosfera din pivniță s-a schimbat imediat.

– Ce vrei să...? întrebarea domnului Pickersgill s-a întrerupt în timp ce zâmbetul i-a pierit de pe buze.

– Aţi cunoscut familia Young, nu-i așa?

– Da. Firma mea s-a ocupat de vânzarea Casei Speranţei când domnul și doamna Young s-au mutat în Little Birdham – când fiul lor, Alfred, era doar un băieţel.

– Ce puteţi să-mi spuneţi despre ei?

– Păi, să vedem... Domnul Young era un om bogat – moștenire de familie, cred, dar avea probleme cu plămânii și a murit la scurt timp după ce au venit aici. Soţia lui a

făcut cursuri de asistentă medicală și l-a îngrijit pe toată perioada bolii. Asta s-a întâmplat acum aproape douăzeci de ani. Doamna Young a locuit la Casa Speranţei cu băiatul ei până la război. A fost o femeie minunată.

– Știu, i-am spus eu, incapabilă să-mi mai stăpânesc emoțiile. Am văzut-o!

Domnul Pickersgill și-a deschis gura, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu știa de unde să înceapă. S-a holbat la mine, cu fruntea încruntată a neîncredere. Văzusem expresia aceea foarte des în ultima vreme, la dădaca Jane și la doctorul Hardy...

– Sunt sigură că e doamna Young. E – m-am chinuit s-o descriu – e frumoasă, cam ciudată și foarte bună. Locuiește într-o căruţă din Pădurea Privighetorii –, pădurea de lângă Casa Speranţei.

Faţa domnului Pickersgill s-a schimbat din nou și mi-a fost greu să-i descifrez expresia când m-a întrerupt. Ochii lui sclipeau într-un fel înspăimântător.

– Nu, domnișoară Abbott, nu e doamna Young.

– Ba e, am spus eu. Cu siguranţă e ea...

M-a întrerupt din nou.

– Domnișoară Abbott, îmi pare rău... Și-a frecat faţa, apoi a inspirat adânc. Doamna Young a murit acum trei ani, a spus el. S-a sinucis.

– Ce? Nu am înţeles. Camera întunecată și prăfuită a început să se învârtească în faţa mea...

– A lăsat un bilet în care a scris că nu mai poate continua să trăiască, a spus el cu o voce înceată și calmă. După aceea, a mers cu o barcă pe mare, în timpul unei furtuni și s-a înecat. Doamna Young e moartă.

Capitolul XXXI

Molia era doamna Young. Dar doamna Young era moartă. Se părea că doctorul Hardy și dădaca Jane aveau dreptate. Îmi pierdeam mințile.

Am încercat să nu observ expresia feței domnului Pickersgill în timp ce mi-am cerut scuze pentru că l-am făcut să-și piardă timpul cu mine. Ceea ca am văzut pe fața lui – și mi s-a părut că și pe fața secretarei lui, când am plecat din birou – nu era nerăbdare sau furie, nu era nici măcar confuzie – era milă. M-am întrebat dacă eram subiectul bârfelor locale. „Familia aceea nebună, Abbott – mama nebună, fiica nebună, fiul mort și tatăl care a fugit...“

„Acuși o să ajungă și ea la spitalul de nebuni“, păreau să spună oamenii în șoaptă în timp ce mergeam în grabă pe lângă oficiul poștal, pe pod și până acasă, la Casa Speranței.

Voiam să fug în pădure, s-o găsesc pe Molie și să mă ghemuiesc lângă focul ei într-un culcuș de pături. Dar

m-am temut că nu va fi acolo. Și, în același timp, m-am temut că va fi.

Când am ajuns acasă, am mințit-o pe dădaca Jane cu privire la locul în care am fost. Am stat cu spatele la ușa închisă de la intrare, cu inima bătându-mi ca o tobă. Am reușit să-mi scot din minte toate gândurile despre Molie și doamna Young. M-am gândit la ce mi-a spus dădaca Jane în urmă cu câteva zile, când ne-am certat: „e un lucru obișnuit să ai prieteni imaginari când e foarte greu în lumea reală“. Poate că avea dreptate și Molia făcea parte, într-adevăr, din lumea mea imaginară... Simțeam, în inima mea, că Molia era reală, dar știam că nu putea să fie – Doamna Young era moartă. Am încercat să nu mă gândesc la bizara mea lume imaginară, care era să mă înghită ca balena din Biblie. M-am întrebat dacă eu am provocat toate lucrurile ciudate care s-au întâmplat în Casa Speranței...

În acea noapte am obosit încercând să înțeleg ce era real și ce nu, dar era ca și cum aș fi vrut să descâlcesc pânzele de păianjen. Poate din cauza oboselii, am reușit să dorm atât de adânc. A doua zi am avut mintea mai limpede. M-am trezit gândindu-mă doar la camera goală a copilului de lângă dormitorul meu și la ușa încuiată de la capătul palierului. Nu mai trebuia să-mi pierd vremea cu griji, fantezii și povești.

Trebuia să o aduc pe Porcușor înapoi. Trebuia să o ajut pe mama.

Mi-am folosit cheia secretă ca să deschid ușa camerei mamei când am auzit scârțâitul podelei în spatele meu.

Am înlemnit. „Oare o fi dădaca Jane? Asta ar înrăutăți situația de o mie de ori...“

– E în ordine, domnișoară Henrietta. Era să leșin din cauza ușurării – era doamna Berry. E în ordine, a spus ea din nou. Jane a plecat în sat. Du-te să vezi de bietul ei suflet. Mi-a zâmbit larg. Nu mi se pare corect să vă țin despărțite. Dar să nu-i spui doctorului... Ei bine, haide, du-te – eu trebuie să mă ocup de plosca ei și de lucruri din astea.

M-am așezat pe pat, lângă mama. Dormea adânc.

– O s-o trimită la Helldon, i-am șoptit doamnei Berry. Doctorul Hardy vrea s-o închidă la azil.

– Știu, a spus doamna Berry încet. Și Archie al meu a stat acolo pentru o vreme, a adăugat după o secundă sau două.

Mi-am amintit conversația pe care am avut-o cu domnul Berry, în șaretă, în seara în care m-am rătăcit în pădure. A spus că a fost acolo pentru tratament în timpul războiului.

– Așa s-a întâmplat. A stat acasă pentru o vreme ca să-și revină după rănile făcute de șrapnel. Au făcut demersuri ca să-l trimită înapoi pe linia frontului, dar a început să prezinte semnele a ceea ce ei numesc psihoză traumatică – tremurături, atacuri de panică, genul ăsta de lucruri. Atunci a început să se bâlbâie. Ei bine, l-au internat la Helldon, Dumnezeu știe ce i-au făcut acolo și mi l-au trimis înapoi acasă. Nu știu cum a rezistat după aceea. Domnișoară Henrietta, soțul meu nu a fost un om sănătos când s-a întors acasă anul trecut, dar s-a întors viu, ceea ce e mai mult decât pot spune multe biete suflete.

– Da, am murmurat eu. Voiam s-o îmbrățișez.

– Mai sunt câțiva băieți în Helldon, a spus ea. Sunt tratați pentru psihoză traumatică. E un doctor acolo...

– Doctorul Chilvers?

– Da, el e, Chilvers. Se spune că vrea să primească premiul Nobel sau ceva de genul ăsta. Face tot felul de lucruri acolo. Tratamente noi – băi fierbinți, operații, le dă oamenilor boli tropicale.

– Boli tropicale?

A dat din cap.

– Îți injectează ceva ca să faci febră. Îți încălzește corpul foarte tare și se întâmplă ceva cu creierul tău. Așa scria în ziar. Chilvers crede că poate să vindece tot felul de probleme mentale în felul ăsta. Hardy îl venerează pe Chilvers – părerea mea e că vrea să ajungă la glorie pe spatele lui.

Am fost atât de șocată și de speriată că de-abia am putut vorbi.

– Crezi că-i vor face asta și mamei, că-i vor da o boală tropicală?

– Of! Doamne. Nu trebuie să te gândești la așa ceva, domnișoară, nu, a spus doamna Berry. Apoi și-a dat brusc seama de implicațiile tuturor lucrurilor pe care mi le-a spus. Of, domnișoară! Nu am vrut să te sperii. Poate sunt doar zvonuri. Sunt sigură că mama ta va fi bine.

Dar am auzit discuțiile dintre doctorul Hardy și dădaca Jane. Cunoșteam planurile lui...

– Uite, a spus doamna Berry. A descuiat un sertar și mi-a dat o sticluță plină cu pastilele mamei. Ai grijă ca mama ta să ia două din astea și nu uita să încui ușa când

pleci. Trebuie să fug până jos ca să scot pâinea pentru mâine din cuptor. Și a plecat din cameră.

Nu mi-a venit să cred. Mi s-a pus în mâini sticluța cu acele pastile îngrozitoare. Asta era șansa mea. Fără sedative, mama ar fi putut să își revină, în sfârșit, de-a binelea. Poate, dacă m-aș fi trezit foarte devreme, aș fi putut să o duc la căruța din pădure, ca să aibă grijă Molia de ea și s-o protejeze de doctorul Hardy... Am ținut sticluța grea cu pastile în mâini.

Am auzit un zgomot de la parter. Ușa din față. Dădaca Jane a ajuns acasă.

– E în ordine, mamă, i-am spus eu, sărutând-o repede și luându-mi rămas-bun de la ea. Totul va fi bine.

Apoi am ascuns sticluța cu pastile sub cardiganul meu și am plecat din cameră, cu inima bătându-mi tare.

La miezul nopții, am mers pe furiș în grădină și am săpat cu mâinile goale, în stratul de trandafiri, o adâncitură adâncă și uscată. Am aruncat sticluța cu pastile în groapă și am acoperit-o cu țărână, apoi am bătătorit solul cu putere și am pus un strat înșelător de bucăți de pământ pe deasupra. M-am bucurat nebunește în sinea mea. Parcă făceam magie neagră sau un ritual păgân. Am simțit că trebuia să spun ceva – o incantație sau o rugăciune.

– Trezește-te, mamă, am șoptit eu. Trezește-te și fii sănătoasă din nou.

CAPITOLUL XXXII

– Vreau să ajut! am insistat eu. Vreau să ajut la găsirea ei.

Vorbeam cu fermitate dar, în sinea mea, eram îngrozită. Era vina mea.

Mama dispăruse în timpul nopții și era aproape ora prânzului. Doctorul Hardy a organizat un echipaj de căutare cu oameni din Little Birdham și a anunțat poliția.

Dădaca Jane mi-a spus să aștept acasă, dar am refuzat. M-am îmbrăcat repede, cu un sarafan vechi și pătat, și am coborât scările în fugă.

Eu am trezit-o pe mama cu vraja mea. Eu i-am luat sedativele și am uitat să încui ușa camerei ei când am plecat. Dacă i-aș fi dat pastilele așa cum mi s-a spus să o fac, încă ar fi dormit, în siguranță, în patul ei. Apoi mi-a trecut alt gând prin minte: poate că mama a auzit conversația mea cu doamna Berry – poate nu dormea – și a fugit ca să nu fie trimisă la Helldon. Pentru o clipă, mi s-a părut un lucru bun – mama era liberă. Dar apoi

mi-am dat seama că eu și Porcușor s-ar putea să n-o mai vedem niciodată. Mi-am imaginat-o rătăcită pe undeva, doar în cămașa ei de noapte, cu picioarele goale zgâriate și însângerate.

„Trebuie s-o găsim."

– Vom începe cu pădurile și câmpurile din apropiere, a spus un polițist tânăr și îmbujorat.

Erau mulți oameni adunați pe aleea din fața Casei Speranței. Domnul Pickersgill era acolo și am mai recunoscut câțiva oameni din sat. Mi s-a părut că unii au venit doar pentru că era ceva interesant. Un bărbat și-a adus cei doi câini. Stăteau încordați în lesele lor, dornici să înceapă vânătoarea.

– Se oferă cineva voluntar să verifice râul? a întrebat polițistul.

„Râul?" Mi s-a făcut rău. Am avut o viziune îngrozitoare cu mama zăcând fără vlagă și cu ochii deschiși printre ierburile acvatice...

Am simțit mâna cuiva pe umărul meu.

– Haide, micuțo. Era domnul Berry. Vrei să vii și s-o cauți cu mine?

Bert, poneiul maroniu, a mers la trap prin sate și pe terenurile agricole. Tropăiala constantă a copitelor lui m-a ajutat să-mi liniștesc bătăile frenetice ale inimii. Tot zăream forme albe mișcându-se la marginea câmpurilor și în grădinile caselor. Îmi întorceam repede capul ca să constat că era doar calul care dădea din coadă sau un cearșaf care flutura pe sârmă.

– Unde crezi că e? a spus domnul Berry. Unde crezi că s-a dus?

Pentru a suta oară în acea dimineață, mi-am stors creierii. Am verificat casa de sus până jos. Am cercetat fiecare centimetru din grădina năpădită de ierburi. Am crezut că s-ar fi putut duce în pădure sau pe pajiștea de dincolo de aceasta, însă în acest caz echipa de căutare ar fi găsit-o. Lipsea de prea mult timp... Ar fi putut fi la kilometri depărtare; ar fi putut merge până la mare...

– Domnule Berry, dacă ai merge în linie dreaptă de la Casa Speranței până la mare, unde ai ajunge?

– Cred că aproape de locul în care te-am dus, nu demult, cu dădaca ta, a spus el. Sau un pic mai departe pe coastă – lângă estuar – lângă vechiul far.

„Vechiul far." M-am gândit la lumina pâlpâitoare pe care mama a văzut-o din fereastra mare cât roata de car din pod. M-am gândit la felul în care s-a uitat la lumină, rigidă din cauza emoției, cu degetele răsfirate ca o stea de mare... „Au mers acolo împreună, m-am gândit eu brusc. Au stat în casa paznicului farului când Robert era un bebeluș..."

– Putem încerca acolo? Vă rog, am cerut eu. La vechiul far?

– Dacă vreți, domnișoară. Presupun că e un loc la fel de b-bun ca oricare altul.

Când domnul Berry a întors șareta pe cărarea îngustă care ducea până la far, am văzut-o imediat. Stătea aproape de marginea stâncii, uitându-se la mare.

Un bărbat în vârstă – probabil paznicul farului – se mișca nervos la câțiva pași în spatele ei. Ținea o pătură gri în același fel în care un toreador ar ține o pelerină roșie.

Briza mării a transformat cămașa de noapte a mamei într-o rochie albă bătută de vânt. Părul îi flutura pe spate, sălbatic și magnific, ochii îi străluceau. Arăta ca galionul unei corăbii, ca o măreață zeiță a mării – arăta liberă.

Domnul Berry a oprit șareta, iar eu am sărit din ea.

„E în siguranță, e în siguranță", mi-am spus eu. Am început să alerg spre mama, dar am auzit zgomotul unui motor în urma mea și scârțâitul cauciucurilor. S-a deschis o portieră, apoi a fost trântită.

– Henrietta, întoarce-te!

„Doctorul Hardy." Doctorul Hardy era acolo.

Apoi a apărut altă mașină – o mașină mare și neagră – și doi bărbați au coborât din ea.

– Luați copilul din drum, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat doctorul Hardy. Unul dintre bărbați a fugit spre mine. Înainte să mă pot apropia de mama, o pereche de mâini uriașe m-a prins și niște degete cărnoase s-au înfipt cu cruzime în brațele mele. Pune-o în mașina mea! i-a strigat Hardy acelui bărbat.

Am luptat cu toată puterea. Mi-au alunecat picioarele pe pietrele desprinse de pe vârful stâncii și am încercat să îndepărtez cu degetele acele mâini care îmi strângeau brațele. Am auzit o portieră deschizându-se în spatele meu și am fost aruncată pe bancheta din spate a mașinii lui Hardy. Ușa s-a trântit zăngănind. Eram prinsă în capcană.

– Ține-o acolo! a strigat doctorul. Bărbatul a făcut exact ce i s-a spus, m-a închis în mașină și a stat de pază.

– Mamă! m-am uitat pe geam, încercând să văd dincolo de cel care m-a prins. Doctorul Hardy urca greoi spre marginea stâncii. Am lovit în geam ca s-o avertizez. MAMĂ!

Hardy a încetinit când a ajuns la câțiva metri de ea. Ținea ceva în mâini. Un halat alb? O curea de piele? Era o cămașă de forță.

Respirația mea agitată aburea geamul, așa că a trebuit să-l șterg cu mâna ca să văd. Doctorul Hardy se furișa în spatele mamei, cu cămașa de forță desfăcută. Îi vedeam buzele mișcându-se, dar nu puteam auzi ce îi spunea. Parcă aș fi privit un film – nu puteam să fac nimic ca să influențez evenimentele de pe ecranul din fața mea... nu mai suportam.

– MAMĂ! am strigat eu din nou, de data asta mai tare.

Ea trebuie să mă fi auzit. S-a întors și, exact în acel moment, doctorul s-a repezit înainte. Gura mamei s-a deschis pentru un țipăt mut când l-a văzut și piciorul i-a alunecat în spate, spre marginea stâncii.

– MAMĂ!

Doctorul Hardy s-a aruncat pe iarbă și a prins-o. Am văzut groază pe fața lui – *pacienta lui, ar fi putut să-și piardă prețioasa pacientă...* Mai erau și alți oameni care ajutau – paznicul farului și celălalt bărbat care a venit în mașina neagră. Toți au tras-o pe mama mai departe de marginea stâncii. Bărbatul acela ciudat a pus-o în cămașa de forță pe care o ținea doctorul Hardy. Puteam s-o văd pe mama cum se lupta. Am reușit să deschid portiera puțin și am strigat din nou. Ea m-a văzut și a încercat să vină spre mine, dar doctorul Hardy a tras-o în altă parte.

Bărbatul care m-a prins m-a băgat înapoi în mașină și a închis portiera trântind-o din nou. Mama a încercat să se întindă spre mine, dar cămașa de forță îi ținea mâinile legate; plângea în hohote și plângeam și eu cu mâinile întinse pe geamul mașinii:

– Mamă!

– Calmează-te, Henrietta! a strigat doctorul Hardy. Nu ajuți pe nimeni cu comportamentul ăsta! Te rog, urcă-te în șaretă cu domnul Berry. O să vă ducem înapoi acasă.

În cele din urmă, bărbatul care m-a ținut prizonieră a deschis ușa. Am privit neajutorată cum au pus-o pe mama în partea din spate a acelei mașini mari și negre și au plecat mai departe.

CAPITOLUL XXXIII

– Henry, ești bine? Cum a fost drumul de întoarcere cu domnul Berry? a întrebat dădaca Jane, zâmbind în timp ce se uita deasupra capului meu. Se purta ciudat. Îngrijorarea ei pentru mama a fost înlocuită de o veselie superficială.

– *A fost bun*, i-am spus eu încă tulburată de evenimentele înspăimântătoare de pe vârful stâncii. Vreau s-o văd pe mama, dacă se poate. Și am pornit hotărâtă spre scări.

Dădaca Jane a făcut un pas înaintea mea, blocându-mi calea, iar fața ei a început să se înroșească. Ceva nu era în ordine.

– Ce e? i-am spus eu. Am încercat să vorbesc într-un fel calm, ca un adult, în ciuda faptului că inima începea să-mi bată dureros de repede în piept. Ce s-a-ntâmplat? am spus eu din nou, aproape țipând. Ce s-a-ntâmplat?

Dădaca Jane și-a întins amândouă mâinile spre mine și am văzut că tremura. Și-a deschis gura să spună ceva, dar n-a spus niciun cuvânt.

Am împins-o și am urcat scările în fugă.

– Unde-i mama? am strigat eu.

Camera mamei era goală, ferestrele erau deschise, iar patul nu mai avea cearșafuri. Doctorul Hardy stătea la biroul din camera ei, semnând un fel de certificat.

– Nu acum, domnișoară, a început el, întorcându-se încet și dându-și jos ochelarii.

L-am văzut ca prin ceață. Tot corpul îmi tremura cu fiecare respirație. Gâtul mă ardea. De-abia puteam să vorbesc.

– *A murit? A murit?*

Am auzit-o pe dădaca Jane în spatele meu, pe coridor. M-am agățat de cadrul ușii.

– Henrietta, mămica ta nu e aici, a spus doctorul Hardy pe un ton mieros și liniștitor.

Niciodată, în toată viața mea, n-am vrut să lovesc pe cineva mai mult decât am vrut să-l lovesc în acel moment pe doctorul Hardy. Stomacul îmi era încordat. Pumnii îmi erau încordați. Am simțit mâna dădacei Jane pe umărul meu și era să o mușc.

– Mama a fost dusă la spitalul special, a spus dădaca Jane. Au plecat cu ea înainte să ajungi tu acasă.

De-abia puteam respira.

– Un vicleșug! am gâfâit eu. Ați spus că ne vom întâlni acasă, domnule doctor Hardy – m-ați făcut să cred că... M-am uitat urât la el. A fost un vicleșug! Ați trimis-o departe – la Helldon!

– Domnișoară – dar tu *știai*...

– Dar nu mi-am luat rămas-bun de la ea – nu m-ați lăsat să-mi iau rămas-bun de la ea...

– Am crezut că așa va fi mai ușor, a spus dădaca Jane. Vocea ei era înceată, rugătoare.

– *Mai ușor?* am suspinat eu și am tremurat cu fiecare răsuflare.

Doctorul Hardy s-a întors la documentele lui. Puteam să-i citesc gândurile: „nu are rost să acord atenție unei copile isterice. E mai bine s-o ignor...“

– Am crezut că așa e cel mai bine, a spus dădaca Jane. Am simțit îndoiala din vocea ei. Știam că era gata să plângă.

Doctorul Hardy s-a ridicat în picioare. Scaunul a hârșâit pe podea, iar el a mișcat niște hârtii care au fâșâit.

– E un formular aici pentru domnul Abbott, i-a spus el dădacei Jane, vorbind intenționat tare, parcă pentru a sublinia prostia mea copilărească în comparație cu treaba lui importantă.

– Domnule doctor Hardy, vreau s-o văd pe mama, i-am spus eu, încercând să-mi controlez tonul vocii. Vă rog, vreau să o aduceți acasă. M-am uitat direct în ochii lui.

– Mă tem că e prea târziu – acum totul e oficial. A fluturat formularul în fața mea și mi-a arătat data și semnătura cu un deget vânăt. Uite!

M-am holbat la foaia de hârtie și am încercat să i-o iau din mână, dar i-a înmânat-o dădacei Jane.

– Trebuie să-l semneze și domnul Abbott, a spus el. Domnișoară Button, ați putea să i-l trimiteți prin poștă? Apoi s-a întors înapoi la mine și s-a aplecat cu fața spre a mea.

– Nu mai suntem în Evul Mediu, fetiță prostuță – nimeni nu o s-o închidă pe mămica în Bedlam și o să arunce cheia. E în siguranță în Helldon. Doctorii ei sunt foarte pricepuți în tratarea acestor cazuri. Și s-a ridicat

din nou, iar ochii i-au strălucit. Fac nişte lucruri extraordinare în ultimul timp! Doctorul Chilvers e încântat că are, în sfârşit, un pacient de sex feminin. E foarte recunoscător. Nevroza feminină e altă mâncare de peşte faţă de psihoza traumatică, e evident – aşa că inaugurează o nouă zonă de cercetare chirurgicală. E foarte optimist cu privire la şansele ei... S-a strecurat pe lângă dădaca Jane cu o plecăciune de gentleman şi un gest larg al mâinilor.

Părea diferit, cumva – mai vesel, mai emoţionat. Nebuna doamnă Abbott a fost, în sfârşit, internată la Helldon. Bebeluşul a fost salvat de pericolele din Casa Speranţei. Totul era aşa cum trebuia să fie, iar *el* era eroul momentului! Îl uram. A luat fragmente din familia mea, le-a rupt în bucăţi mai mici şi le-a împrăştiat în vânt.

A pornit spre scări:

– Cred că o ceaşcă de ceai! apoi a continuat conversaţia cu dădaca Jane. Am auzit că Chilvers ar putea fi nominalizat pentru un premiu – dacă experimentele lui de acum vor avea succes. Cât de minunat e să fiu şi eu o mică parte din ele! Cât de minunat e şi pentru voi!

„Cât de minunat, domnule doctor Hardy."

Eram amorţită.

Simţeam că dădacei Jane îi părea foarte rău, dar eram prea supărată ca să mă uit la ea.

Am mers în dormitorul meu şi am stat la fereastră, uitându-mă la Pădurea Privighetorii. Doar atunci am observat cerul incredibil de jos şi de întunecat şi am văzut micii stropi de ploaie sclipitori lipindu-se de fereastra prăfuită.

Începea să plouă.

CAPITOLUL XXXIV

Răpăia la intervale regulate în fereastră. Era o ploaie liniştită şi constantă. Apoi, fără niciun avertisment, s-a auzit un zgomot, ca şi cum ai sfâşia o pânză din mătase, apoi ploaia a căzut brusc într-un torent violent. Am încercat să-mi amintesc când a plouat ultima dată – trebuia să fi fost în urmă cu câteva săptămâni... Timpul a trecut atât de ciudat că am pierdut şirul zilelor. M-am gândit la data formularului medical pe care mi l-a fluturat doctorul Hardy în faţă. Felul în care erau aranjate acele numere mi se părea cunoscut. Oare era data corectă? Încet, încet, mi-am dat seama... apoi am înţeles adevărul. *Era ziua mea de naştere.* Cum de am uitat că *era ziua mea de naştere?* Dar şi ceilalţi au uitat – dădaca Jane şi tata. Mi-am petrecut ziua de naştere prizonieră într-o maşină pe vârful unei stânci, privind neajutorată cum mama a fost luată şi închisă într-un azil...

Apoi mi-a trecut alt gând prin minte: dacă era ziua mea, atunci însemna că a trecut aproape un an de la

moartea lui Robert. Am simţit fiori reci şi greaţă. Am înţeles, pentru prima dată, că îl ajungeam pe Robert din urmă – l-am ajuns din urmă într-un an şi nu ar fi trecut mult timp până când l-aş fi depăşit... *„Ce ciudat, e îngrozitor de greşit să fiu mai mare decât fratele meu mai mare...“* m-am gândit eu.

Norii negri au umplut cerul şi grădina a devenit doar o pată umedă şi neagră. Dar era cineva acolo – silueta unei femei care se furişa printre copacii care picurau şi se îndrepta spre casă – *mama?* Oare a reuşit să scape cumva de la Helldon şi a găsit drumul spre casă? Am tras de zăvor şi am ridicat fereastra. M-am aplecat în furtună şi am strigat:

– Mamă! MAMĂ! Dar nu putea să mă audă din cauza ploii. Cădea în rafală, mă uda leoarcă. Aveam să mă duc la ea. M-am întors în camera întunecată. M-am furişat pe palier – era vital să nu mă audă nimeni... Duşumeaua a scârţâit tare, apoi mi-am dat seama că era ceva chiar în faţa mea, în întuneric – am ţipat şi o faţă monstruoasă mi-a răspuns strigând. Am mers înapoi şi m-am lovit de cadrul uşii, iar creatura aceea uriaşă s-a îndreptat repede spre mine.

– Doamne, copilă! De-a CE te joci?

Inima îmi bătea atât de tare că mi s-a făcut rău. Doctorul Hardy a strigat din nou:

– Ce *faci*, Henrietta? S-a uitat la mine cu gura căscată – părul, faţa şi umerii mei erau toate ude leoarcă de la ploaie. Oare m-a auzit ţipând? Oare credea că am înnebunit?

– Afară, am gâfâit eu, ca s-o văd pe mama...

– Pe mama? Doar nu te gândeai să mergi până la Helldon pe vremea asta, nu-i aşa? Henrietta, mama ta e în siguranţă, e închisă.

– Nu, e în grădină, e... Atunci mi-am dat seama de greşeala pe care am făcut-o. Nu mama era în grădină. Mi-am băgat mâinile umede în buzunarul vechiului meu sarafan şi am simţit ceva mic, pătrat şi greu – cartea cu poezii de Keats. Molia, am şoptit eu. E Molia.

– Ce? *Molia?* Domnişoară Button, înţelegi ce vorbeşte copila asta?

Faţa dădacei Jane era întruchiparea fricii.

– Henry... Vocea îi era spartă – îi venea să plângă. *Te rog*, nu începe iar cu vrăjitoarea din pădure. Termină cu basmele... Plângea, şi plângeam şi eu cu ea.

– Dar e reală, am spus eu, strângând cărticica din buzunar. Molia e reală – e doamna Young.

Faţa roşie a doctorului Hardy s-a apropiat mai tare de mine. Am crezut că voi vomita de frică. Dar, când a vorbit din nou, vocea lui era inexpresivă, ca de om de ştiinţă.

– Henrietta, te referi la doamna Young, care a locuit aici, în Casa Speranţei? E moartă. E moartă de trei ani. Ultima propoziţie era adresată dădacei Jane, nu mie. Domnişoară Button, eu am fost doctorul ei. L-am văzut pe medicul legist semnându-i certificatul de deces la încheierea anchetei.

– Nu, nu poate fi moartă. Ea mi-a dat asta. I-am arătat cartea.

El m-a apucat de încheietura mâinii. Pentru o clipă, am crezut că o să mă târască pe scări şi o să mă ducă şi pe mine la Helldon – braţele mele erau încă învineţite după

ce fusesem ţinută strâns pe vârful stâncii. Îmi venea să mă zvârcolesc, dar m-am foţat să stau încordată şi nemişcată.

Doctorul Hardy a continuat să mă ţină de încheietura mâinii în timp ce se uita la ceas şi număra în şoaptă.

– Fascinant, fascinant, a murmurat el. Puls rapid, delir, halucinaţii, somnambulism... Cred că diagnosticul meu iniţial a fost corect: avem, într-adevăr, un caz de nebunie ereditară. Foarte interesant! Domnişoară, îi voi vorbi doctorului Chilvers despre tine şi vom face aranjamentele necesare, dar, deocamdată, trebuie să mergi în pat. Şi să nu mai hoinăreşti pe-aici...

Mi-a dat drumul la încheietura mâinii, a scos o sticlă de Sirop Calmant din geanta lui de doctor şi a umplut o lingură mare cu lichidul negru şi scârbos. Am dat din cap. „Nu."

– *Te rog,* Henry, m-a implorat dădaca Jane.

M-am holbat la ea.

– *Te rog.*

Am deschis gura pentru lingură.

Dădaca Jane m-a condus cu blândeţe până în dormitorul meu. Imediat ce s-a închis uşa, am mers la chiuvetă şi am scuipat scârbosul medicament. A făcut un rotocol negru pe porţelanul alb ca şi cum ar fi fost sânge scuipat. Apoi am auzit un zgomot şi m-am întors – cheia era întoarsă în broască – mă încuiau înăuntru!

– NU! Am lovit uşa cu palma, în ritmul în care ploaia lovea în fereastră.

Doctorul Hardy vorbea, dar nu cu mine, cu dădaca Jane.

– Categoric nu, domnişoară Button. Ar fi o nebunie să permitem ca doamna Abbott să se întoarcă acasă înainte de începerea tratamentului. E timpul să-i permitem doctorului Chilvers să se apuce de treabă. Metodele lui chiar sunt de ultimă oră în tratamentul psihiatric

Iar zicea acea expresie – „de ultimă oră". Se referea la bisturie, operaţii...

Dădaca Jane protesta, încă plângând:

– Domnule doctor, dacă am aştepta câteva zile înainte de începerea tratamentului... Domnul Abbott spune că...

Îmi venea să aplaud. Dădaca Jane lupta pentru mama. Pentru o clipă, chiar dacă tocmai m-a închis în dormitor, mi-am permis s-o iubesc din nou un pic.

Dar doctorul Hardy era hotărât.

– Nu. Am aşteptat destul. Am întârziat tratamentul ei atât de mult timp împotriva tuturor instinctelor şi principiilor mele de doctor şi am ţinut-o aici, în mijlocul acestui – *haos*... Vorbesc despre viaţa ei, domnişoară Button! Viaţa ei! Apoi i-am auzit paşii grei coborând pe scări.

Capitolul XXXV

Fulgerul a strălucit și camera mea s-a luminat în albastru și alb, apoi a fost întunecată din nou, lăsând doar urma roșiatică și neclară a luminii pe pleoapele mele. Am stat întinsă și complet nemișcată în pat, numărând orele cu ajutorul ceasului de pe polița de deasupra căminului. Eu și mama eram amândouă prizoniere. M-am simțit ca și cum s-ar fi rupt ceva din mine. Ticăitul ceasului era singurul lucru care îmi făcea inima să bată în continuare.

Unde era vocea lui Robert când aveam mai mare nevoie de ea? Unde era lumina aceea aurie și sclipitoare? Am strâns cartea cu basme la piept – de parcă poveștile m-ar fi putut ajuta, de parcă ar fi avut răspunsurile cumva.

Ce puteam să fac? Furtuna rupea copacii afară, iar tunetul se rostogolea pe cer ca un bolovan uriaș. M-am gândit la valurile care se loveau cu sălbăticie de țărm, la bărcile aruncate pe stânci negre și ascuțite... M-am gândit la farul de pe coastă și la lampa aprinsă de Grace

Maskew în *Moonfleet*. Apoi m-am gândit la Molia care a văzut lumina din fereastra mea în noaptea în care am găsit-o în grădină... *Da, un semnal.* Aveam să transmit un semnal ca să cer ajutor.

Am avut nevoie de trei încercări ca să aprind o lumânare – îmi tremurau mâinile. În cele din urmă, s-a aprins flacăra și, instinctiv, am vrut să suflu și s-o sting aproape imediat, ca lumânarea de pe un tort – „pune-ți o dorință. La mulți ani mie", dar n-am făcut-o. Am pus recipientul din sticlă peste lumânare și suportul cu lumânarea pe pervaz. Apoi am așteptat și am tot așteptat...

Trebuie să fi adormit. Am visat că furtuna intrase în Casa Speranței: pereții se clătinau din cauza tunetului, iar fulgerul în zigzag tăia întunericul și ardea perdelele. Apoi eram iar la Londra, stăteam pe strada din fața casei noastre și mă uitam la flăcările violente care apăsau fereastra din pod. Fereastra s-a spart în bucăți, cineva a țipat, fumul negru a ieșit în noapte și am auzit focul pârâind satisfăcut...

Apoi am auzit niște pași și o cheie întorcându-se în broască; după aceea, o mână caldă și puternică a luat-o pe a mea. Apoi am fost trează și alergam, fugeam din Casa Speranței și de coșmarul meu cu focul, de casa din Londra, de mama, de tata și de Robert. Bietul Robert. Furtuna era peste tot în jurul meu când fugeam, dar era și în interiorul meu. Tunetul îmi vibra în piept și am simțit cum mi se ridicau coastele fragile care îmi înveleau inima frenetică de parcă ar fi fost niște degete. Dar, cumva, încă alergam, mâna aceea puternică mă trăgea, prin iarba umedă, frunzele ude de pe fața mea, mirosul

pământului umed și ploaia care mă lovea. Țineam ceva legat în brațe, ceva greu și tare, învelit într-o pătură. Picioarele mele erau desculțe și ude, dar știau unde mergeau. *Într-un loc sigur.*

În căruța Moliei mirosea a praf, ierburi și cărți. Pisica era ghemuită lângă picioarele mele, torcând. O lampă pâlpâia pe măsuța joasă de lângă pat. Ploaia se auzea ca un zăngănit metalic pe coviltirul căruței, tunetul bubuia în depărtare – semăna cu mârâitul unui tigru care și-a pierdut prada.

Țineam ceva greu și familiar, învelit într-o pătură albastră și umedă. L-am dezvelit, era cartea mea cu basme.

– Am văzut lumina ta, a spus Molia. Stătea în întuneric, la celălalt capăt al căruței. S-a ridicat și a venit spre mine. Ce-ai adus să-mi arăți? Mi-a luat cartea din mâini, cu blândețe. S-a uitat la ea, întorcând paginile cu grijă. Le văzuse pe toate – toate acele lumi extraordinare și infinite – cu pădurile lor fermecate, orașele lor subacvatice, palatele regale...

– Frumos, a șoptit ea. Frumos. A închis cartea și a sprijinit-o pe cotor în poala ei, iar cu degetele îi strângea coperțile. A zâmbit strâmb, apoi și-a îndepărtat mâinile și a lăsat paginile să se îndepărteze. Era jocul meu. Voia să vadă unde se deschidea cartea. Am încercat s-o opresc și mi-am întins mâna...

– *Nu*, i-am spus eu. Dar era prea târziu.

Eram în căsuța de turtă dulce, în cuptorul vrăjitoarei – o gură mare și deschisă, plină de foc. Am simțit, la fel cum simțeam în fiecare noapte, când mă forțam să mă

uit la acea imagine, căldura arzătoare pe față – căldura focului și a vinovăției. Eu eram Gretel. Fratele meu a fost îngrășat pentru a fi gătit în cuptor și era târât afară din cușca lui. Urma să fie ucis, iar eu n-am făcut nimic ca să-l salvez. Era vina mea. Era doar vina mea. Ar fi trebuit să fiu eu în locul lui... Dacă aș fi putut schimba povestea – dacă m-aș fi putut întoarce înapoi în timp – „te rog, pot să mă întorc? Să fac în așa fel încât să nu se mai întâmple...“

Dar flăcările din cuptor erau fețele demonilor din iad, atât de oribile – se strâmbau și îmi făceau cu ochiul în timp ce le priveam. Tăciunii străluceau în culoarea metalului topit. Focul era lacom – știam că trebuia să-l opresc cumva dar eram prea speriată și era prea târziu, nu mai puteam face nimic...

– Robert mi-a dat-o, i-am spus eu.

– Poți să-mi spui, mi-a zis Molia, cu mâna ei caldă pe a mea. Îmi privea fața. Poți să-mi povestești ce s-a întâmplat cu fratele tău.

– Nu pot...

A închis cartea cu basme și mi-a dat-o înapoi.

– Poveștile au o mare putere, a spus ea încet. Și uneori trebuie să fim foarte curajoși să le spunem.

Am dat din cap.

– Spune-mi ce s-a-ntâmplat...

Așa că i-am spus.

Capitolul XXXVI

A început și s-a terminat cu luna.

Luna din acea noapte era uriașă și aproape de pământ. M-am holbat la ea până când am simţit că puteam să-mi întind mâna și să-i ating suprafaţa albă și prăfuită. Îmi amintesc că m-am gândit că arăta ca un glob ocular care mă privea, care privea toată Londra...

Îmi era foame. Am fost trimisă la culcare fără cină după ce mă certasem cu Robert în seara aceea. Ne certam tot mai des. „Dar, în curând, vom fi trei și nu voi mai fi cea mai mică. Noul bebeluș e pe drum și voi fi o soră mare“, îmi amintesc că m-am gândit. M-am furișat până la parter și m-am servit cu o bucată de pâine și un pahar cu lapte. M-am gândit să-l trezesc pe Robert ca să se alăture ospăţului meu – era genul de lucruri pe care le făceam când eram mai mici –, dar apoi mi-am amintit cum îmi vorbise în acea seară.

Nu îmi era somn, așa că, după gustare, am hotărât să urc în pod și să citesc pentru o vreme în scaunul meu

confortabil. Am mers tiptil pe palier, spre scările care duceau acel loc.

– *Henrietta*, ar trebui să fii în pat, mi-a șoptit o voce din spatele meu. Era să tresar. M-am întors ca să-l văd pe Robert stând acolo, în pijamalele lui cu dungi, cu brațele încrucișate pe piept și încruntat ca tata. Încă era supărat pe mine.

– Și tu la fel, Robert, am șoptit eu, urcând scările până în pod. Acele cuvinte răutăcioase au fost ultimele pe care ni le-am spus.

Mai târziu, mi-au spus că focul s-a răspândit de la casa vecină – de la o lampă cu petrol lăsată aprinsă în dormitorul de la etaj. Era o noapte senină de vară și m-am ghemuit pe scaunul meu de lângă fereastră ca să mă uit la noua mea carte cu basme. Cartea o primisem drept cadou de ziua mea de la Robert, cu o zi înainte. N-am mai avut niciodată ceva atât de frumos. M-am gândit să cobor la parter și să-i cer iertare, să fim din nou prieteni. „Mâine, o să-mi cer iertare mâine...“ m-am gândit eu. Îmi amintesc că am citit începutul din *Mica sirenă* și m-am uitat la nesfârșitele turnulețe albastre-verzui din regatul ei subacvatic. Îmi amintesc cum mi se îngreunau ochii și cum fluturau perdelele în briza nopţii.

Am simţit ceva în timp ce dormeam: un pârâit și un oftat ca respiraţia caldă a unui animal. Apoi cineva mi-a strigat numele și m-am trezit. Mi-am umplut plămânii cu fum până când mi-am dat seama că podul ardea. Am încercat să strig și eu, dar fumul îmi înţepa gâtul ca niște ace. Nu puteam să văd. Cineva a strigat din nou – era mai

aproape. Îmi croiam drumul pe pipăite prin pod. M-am lovit de colţul mesei şi am ştiut imediat unde eram. Picioarele mele au găsit vârful scărilor şi am coborât găsindu-mi drumul cu mâinile, departe de flăcări şi de fum, tuşind şi cu ochii lăcrimând.

Eram în siguranţă, în braţele mamei. Dădaca Jane era acolo. Ne-a tras pe amândouă spre scara principală.

– Trebuie să ieşim – acum! Afară – acum!

Dar mama n-a vrut să se mişte şi a ţipat la tata:

– Unde-i Robert? Găseşte-l, John, pentru numele lui Dumnezeu, găseşte-l! Ea îşi ţinea mâna la gât în timp ce se sufoca. Tata alerga dintr-o cameră într-alta.

– Acolo sus? Robert era acolo sus cu tine? Striga la mine, dar se holba la podul care ardea.

– Nu ştiu... Nu mă puteam opri din tuşit. Dădaca Jane ne-a tras pe mine şi pe mama spre scări. Tata a ţipat la noi să ieşim afară, apoi am auzit vocea lui Robert – deasupra noastră – un strigăt îndepărtat, pe jumătate înăbuşit. Atunci am înţeles îngrozitorul adevăr. El m-a văzut urcând scările până în pod. Ştia că eram acolo sus. Trebuia să fi urcat prin fum ca să mă găsească – la fel ca un cavaler curajos care se lupta cu un dragon. Ca un erou. Şi, cumva, eu eram în siguranţă, iar el nu mai era. *Ar fi trebuit să fiu eu acolo sus...*

Am auzit clopotele maşinii pompierilor şi a ambulanţei de pe stradă. Am auzit o sută de voci strigând. Dădaca Jane a scos-o pe mama din casă, dar eu mă agăţam de balustrada de jos.

– ROBERT! am strigat eu. Tata a urcat în fugă scările ce duceau la pod, apoi a coborât sufocat de fum, dar a tot

încercat până când au venit pompierii şi ne-au scos pe toţi cu forţa afară.

Lacrimile curgeau ca râurile pe faţa murdărită de fum a tatei. Şi-a ars mâna rău când a încercat să intre în pod şi cineva i-a învelit-o într-un bandaj mare şi umed. Mama era lângă el, cu burta mare şi neajutorată, plângând cu faţa ascunsă în mâini. Ne-am uitat la flăcările care apăsau pe fereastra din pod care apoi s-a spart în bucăţi şi a lăsat să iasă mai mult fum gros spre cerul nopţii. Flăcările au ieşit printre ţiglele de pe acoperiş, ceva s-a prăbuşit, coşul s-a mutat din loc. Noi am aşteptat.

Mi s-a părut că au trecut ore întregi, dar nu putea fi atât de mult timp. Până când l-au stins pompierii, focul a devorat podul învecinat, podul nostru şi o mare parte din acoperiş. Toţi cei din casa învecinată au fost salvaţi. Cum stăteam acolo, pe stradă, înconjurată de străini, mi-am dat seama că darul de ziua mea, cartea cu basme, era în siguranţă, ascunsă sub braţul meu. Am salvat-o din pod. Asta am ales să salvez.

L-am aşteptat. Aşteptarea vecinilor adunaţi în stradă era îngrozitor de asemănătoare cu cea dinaintea unui carnaval; felul în care s-au dat la o parte când a fost adus pe targă... Mă aşteptam să înceapă să bată tobele pentru el, dar au făcut doar linişte.

Îmi amintesc dungile de pe pijamalele lui Robert, luminoase sub felinar. I-am văzut faţa doar pentru o secundă – pielea lui era cenuşie, neomenească, era ca a unei fiinţe din mare scoasă din cochilie. În acel moment, am ştiut că era mort. Toţi am ştiut.

Toţi l-au văzut. Vecinii, pompierii, luna care semăna cu un glob ocular... Și toți au văzut momentul în care mama a luat-o razna. Era ca un animal sălbatic în braţele tatei. L-am văzut încercând să-i prindă faţa ca să i-o întoarcă de la targă, dar ea a luptat cu el ca un animal. S-a eliberat din strânsoarea lui și a fugit, cu părul lung și despletit care-i cădea pe spate. Și-a prins băiatul și i-a sărutat mâinile albe de multe ori până când targa a dispărut în ambulanţă. Apoi un om care lucra pe ambulanţă a închis portierele din spate și a vorbit încet cu ea și cu tata.

Ambulanţa a plecat, luându-l pe fratele meu și o parte din mama. Clopoţelul ei nu a mai dăngănit.

Cât de rapid a fost totul, cât de definitiv. Ca o operaţie – partea de sus a casei a fost îndepărtată, iar Robert a fost amputat din familia noastră.

*

M-am gândit la grădinarul pe care l-am văzut la Helldon și la alţi bieţi oameni care s-au întors din Marele Război cu cioturi în loc de mâini și picioare.

Tata mi-a spus odată că toţi aceşti oameni simţeau diferite senzaţii în membrele care le lipseau – durere sau mâncărime – și m-am gândit la asta de câte ori l-am văzut pe Robert sau i-am auzit vocea de când a murit: era dorul pe care îl simţeam după cineva care nu mai exista. Oare era același lucru? O parte din creierul meu nu accepta că el nu mai exista? Oare erau ultimele zvâcniri ale unui nerv tăiat sau era doar iubirea?

– Henrietta, poate că asta e jalea, mi-a spus Molia încet, când am terminat povestea. Jalea e doar o iubire amputată.

CAPITOLUL XXXVII

Molia m-a învelit cu păturile moi și a suflat în lumânarea din lampă.

– Acum poţi să dormi, mi-a spus ea.

Am ascultat atentă ca să aud sunetul ploii pe coviltirul căruţei, dar ploaia trecuse, iar tunetul din depărtare a dispărut în noapte. Furtuna s-a terminat.

M-a trezit în zori mirosul pâinii prăjite și al ouălor fripte. Molia pregătea micul dejun. Am stat împreună lângă foc. Am mâncat pe săturate. Molia a făcut ceai dulce pentru amândouă. Am încercat să mă gândesc la Molia ca la doamna Young, dar numele și persoana nu se potriveau în mintea mea. Oricum, eram sigură că nu dorea să-i spun așa. Doamna Young era un nume pentru o persoană adultă normală, iar Molia era – diferită.

– Mulţumesc, Molie, i-am spus în timp ce mi-a dat o cană de tinichea cu ceai.

Pisica a ieșit din căruţă, a căscat și și-a întins picioarele din spate, unul câte unul. Molia a turnat un pic de lapte

într-o farfurie, iar ea l-a lins cu lăcomie înainte să se așeze ca să se spele.

M-am simțit altfel în acea zi. Mai matură. Mai ușoară.

Apoi m-am gândit la mama, care se trezea singură în azil și la Porcușor, în brațele doamnei Hardy, și parcă s-a făcut un gol în mine. Aveam să le rezolv pe toate. Trebuia să le rezolv pe toate. Aveam să vorbesc cu doctorul Hardy și să-l fac să accepte argumentele...

– Doctorul Hardy crede că sunt nebună, am spus eu cu voce tare. Crede că ești o halucinație.

– Ha, ha, a spus ea și și-a băut ceaiul fierbinte.

– Vrei să vii și să-l întâlnești? Vrei să-i spui că nu sunt nebună și să-i vorbești despre mama?

– Dacă crede că tu ești nebună, atunci ce-o să creadă despre mine? A făcut semn spre ea însăși – spre părul ei încâlcit, spre straturile de pături vechi...

– Dar pe dădaca Jane sau pe doamna Berry? i-am spus eu cu speranță.

Ochii ei mi-au răspuns.

– Măcar ele ar ști că ești reală. Ești reală, nu-i așa? i-am spus eu mușcând dintr-o felie de pâine prăjită.

– Da, sunt reală, a spus ea cu tristețe.

Am inspirat adânc.

– Domnul Pickersgill a spus că ți-ai luat viața. A spus că ai lăsat un bilet în care ai scris că nu mai puteai continua să trăiești...

– Aha. Molia nu voia să vorbească despre asta. Dar am simțit că eram amândouă aproape de un fel de pace și îmi doream cu disperare ca totul să aibă un sens.

S-a foit prin jur, punând vasele goale din tinichea peste alte vase și peste oală. Nu stăteau în echilibru. S-au clătinat pentru o clipă, apoi s-au prăbușit cu un zăngănit metalic, rupând tăcerea. Amândouă am tresărit. Biata pisică a sărit și a fugit printre copaci, cu ochii negri de groază. Un stol de ciori a zburat din copacii care ne înconjurau, creând o furtună neagră și țipătoare pe cer. Molia și-a pus mâinile peste ochi și s-a așezat. Când a vorbit din nou, vocea ei era aspră și ciudată.

– Nu mai puteam trăi fără Albert. Nu mai puteam sta în Casa Speranței. Nu mai puteam rămâne în lumea reală. Dar se pare că nu eram pregătită pentru moarte. Sau moartea nu era pregătită pentru mine. Ori una, ori alta. A inspirat lung și încet. Așa că am venit aici.

– Dar barca? am întrebat eu. Domnul Pickersgill a spus că ai mers cu o barcă în timpul unei furtuni...

Fără să se întoarcă, Molia a făcut semn spre vechea barcă cu vâsle care stătea în fața căruței, plină cu ierburi și flori.

– E un ghiveci frumos pentru flori, nu-i așa?

Am zâmbit.

Am crezut că Freddy al meu se va întoarce, a spus Molia încet. Chiar și după ce am primit telegrama în care scria că a murit. M-am gândit la el acolo, în marea întunecată și rece, singur. Doctorul Hardy mi-a dat niște pastile ca să dorm. A spus că aveam nevoie de odihnă, dar s-a înșelat. Sedată și singură în acea casă mare, am simțit că înnebuneam. Am început să-mi petrec nopțile aici, în pădure, dormind în căruța veche. Freddie se juca aici cand era copil. Aprindeam un foc noaptea ca să-i ghidez

spiritul să vină până acasă, la mine. Într-o noapte furtunoasă, mi-am dat seama că nu mai suportam să mă întorc la Casa Speranței. Voiam să dispar. Tu crezi că sunt singură aici, dar nu sunt. Am copacii, vulpile, căprioarele – am privighetoarea și pisica mea, Steaua Strălucitoare. Nu a fost ușor – nu e niciodată ușor să renunți la lucruri –, dar asta a fost alegerea mea. Asta e casa mea acum.

– Dar toată lumea a crezut – toată lumea crede că ești moartă.

Molia m-a privit în ochi.

– Ei bine, doamna Young *e* moartă. Acum eu sunt Molia. Sunt liberă.

– Da.

Atunci m-am gândit la mama – stând pe marginea stâncii, liberă, ca un spirit al oceanului... Și m-am gândit la ea în cămașa de forță, încuiată într-o celulă din Helldon.

– Molia, trebuie s-o salvez pe mama, am spus eu, dar vorbele mele păreau lipsite de speranță. Totul ar fi foarte ușor dacă m-ar ajuta un adult. Atunci oamenii ar trebui să mă asculte.

– Ha, ha. Oamenii nu te ascultă întotdeauna, chiar dacă ești adult, mi-a răspuns Molia, zâmbind strâmb. Dar există și alte metode, Henrietta. Uneori, poți să găsești o cale de a-i face pe oameni să te asculte. Și alteori poți să faci să se întâmple anumite lucruri indiferent dacă oamenii te ascultă sau nu.

În timp ce vorbea, am conceput un plan în minte. Trebuia să fiu foarte curajoasă. Trebuia să mint. Și trebuia să încep cu ceva ce nu aveam voie să fac...

CAPITOLUL XXXVIII

Trebuie să fi fost opt sau nouă dimineața, dar cei din Casa Speranței încă dormeau. De obicei, dădaca Jane se trezea devreme. Poate era obosită din cauza evenimentelor din ziua precedentă sau poate doctorul Hardy i-a dat ceva care să o ajute să doarmă.

Am intrat încet, cu Molia, pe ușa din bucătărie.

– Pe aici, am spus eu, uitând că a fost cândva casa ei. Am zâmbit ca să mă scuz. Ne-am furișat pe hol. Mă simțeam foarte ciudat cu Molia la lumina zilei – întotdeauna mi s-a părut o creatură nocturnă.

Am ridicat casca telefonului așa cum l-am văzut pe tata făcând de multe ori. Mi-a bătut inima foarte tare când mi-am imaginat cât de îngrozit ar fi de nesupunerea mea. Molia se uita în jur, nervoasă. Și-a strâns păturile în jurul ei.

– Bună ziua. Ați putea să-mi faceți legătura cu cabinetul medical din Little Birdham? am întrebat eu. Ca printr-un miracol, operatoarea a făcut ce i-am cerut. Am înghițit în sec și am respirat adânc. Bună ziua. Sunt Henrietta Abbott. Pot vorbi cu doctorul Hardy?

Am auzit un clic, apoi a urmat o pauză înainte să aud vocea hotărâtă a doctorului la capătul liniei. Părea furios pentru că a fost deranjat.

– Da, domnișoară Abbot? a strigat el. Cum te simți în dimineața asta?

Am vorbit repede, fără să-i dau o șansă să spună ceva:

– Domnule doctor, vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat ieri. Mă simt mult mai bine, mulţumesc. Voiam să vă spun că mătușa mea Susan – mătușa despre care v-am povestit când v-am vizitat acum câteva zile a venit din... de peste mări, și ar dori să vorbească cu dumneavoastră. E aici.

I-am dat Moliei partea telefonului care semăna cu un sfeșnic și casca.

– Bună dimineața, domnule Hardy, a spus ea neliniștită. Sunt... Susan Abbott. Dar s-a întâmplat ceva. Pe măsură ce doctorul Hardy vorbea, expresia de pe fața Moliei se schimba. A început să vorbească mult mai rar, cu o încredere în sine de care nu o credeam capabilă. Sclipirea din ochi aducea a dorinţă de răzbunare. Da, tocmai am venit în dimineața asta din America... Ei bine, ca să fiu sinceră, mă îngrijorează câteva lucruri. Am trimis mesaj unui specialist în boli nervoase din Londra ca să vină și s-o consulte de urgenţă pe cumnata mea. S-a uitat pe scenariul pe care i l-am pregătit. E un om foarte respectat – a tratat recent un membru al familiei regale. De-abia așteaptă să vă întâlnească, domnule doctor Hardy... I-am spus Moliei cât de vanitos și de ambiţios era doctorul Hardy. Știam că va pune botul la asemenea snobisme absurde. Mi-am imaginat fața lui îmbujorată înroșindu-se mai tare pentru că se credea important. Da, și pe colegul dumneavoastră. Aţi putea să-i spuneţi doctorului

Chilvers să amâne tratamentul până când sosește domnul chemat de mine? Veţi face asta imediat? Sper că va veni până diseară. Mulţumesc... Da... O, încă un lucru – vă rog să-i spuneţi soţiei dumneavoastră că voi trece în scurt timp pe la ea ca să îmi iau nepoata. Mulţumesc foarte mult, domnule doctor Hardy. La revedere.

Și a închis.

– Mulţumesc, mulţumesc, i-am spus eu – ai jucat minunat. Am îmbrăţișat-o. Molia a fost rigidă pentru o clipă, apoi i s-au relaxat braţele și m-a îmbrăţișat cu căldură.

– Vii cu mine? i-am spus eu. Te rog.

Dar deja știam răspunsul ei.

– Nu... nu pot, a spus ea. S-a uitat spre ușa din față și spre lumea din afara Casei Speranţei cu ochii sălbatici, larg deschiși. Îmi pare foarte rău, Henrietta, dar nu pot.

*

M-am îmbrăcat cu rochia elegantă, de mers la biserică – nu cea albastră, aspră și cu guler de dantelă – cu una verde-închisă, cu mâneci lungi, care mă făcea să arăt ca și cum aș fi avut peste doisprezece ani. „Treisprezece. Acum ai treisprezece ani“, îmi șoptea mintea mea. Apoi am mers în sat.

Când am mers la Oficiul Poștal ca să trimit telegrama, am încercat să arăt cât de matură era posibil. Strângeam în mână moneda pe care dădaca Jane mi-a dat-o ca să-mi cumpăr dulciuri prima dată când am mers împreună în sat. Mi-am făcut calculele: puteam plăti doar pentru cinci cuvinte. Trebuiau să fie cuvintele potrivite...

După ce a fost trimisă telegrama, am mers prin Little Birdham, pe lângă pajiștea satului, până când am ajuns la fundătura mărginită de ulmi.

M-am gândit să-i duc niște flori din grădină și le-am legat cu o panglică galbenă de păr. „Recunoștința poate fi dezarmantă", mi-a spus Molia. Am întins florile în fata doamnei Hardy imediat ce mi-a deschis ușa, uimind-o cu ceea ce speram că era un zâmbet strălucitor.

– Bună dimineața, doamnă Hardy, i-am spus eu. Am venit cu mătușa mea să o luăm pe Porcu – pe Roberta. Vă mulțumesc pentru oferta generoasă de a avea grijă de ea – chiar ați fost de mare ajutor în această perioadă dificilă.

– Mătușa ta e aici? m-a întrebat doamna Hardy, întinzându-și gâtul dintr-o parte în alta ca să vadă dincolo de mine.

– Da, doamnă Hardy, așteaptă în mașina ei, după colț.

Doamna Hardy nu s-a clintit.

– Ei bine, credeam că va veni să se prezinte, a spus ea cu gura ei de șopârlă rece și strânsă.

– Vă transmite cele mai sincere scuze, dar întârziem la o întâlnire importantă... A trebuit să-mi strâng mâinile ca să nu vadă cum tremurau. Planul nu funcționa... Ce puteam să fac? Am simțit o transpirație rece, din cauza panicii, curgându-mi pe spate. A fost frumoasă încercarea de a mă comporta ca un adult, dar era un spectacol prost. Doamna Hardy nu a fost convinsă nicio clipă. M-am gândit să renunț la tot și să fug acasă, dar atunci o rază aurie a luminat geamul cu model al ușii din fața casei familiei Hardy. A sclipit ca aurul și am știut că Robert era acolo, lângă mine. M-a strâns de mână. „Hen, privește întunericul drept în ochi și FUGI spre el", a șoptit el.

– Îmi pare foarte rău, doamnă Hardy, dar trebuie să insist să-mi iau sora, am spus eu încrezătoare. Mătușa Susan mă așteaptă.

Am afișat un zâmbet strălucitor ca diamantul și am intrat în cas, pe lângă ea, împingând-o.

Porcușor stătea în mijlocul camerei de zi, purtând o rochiță stupidă, prea groasă – era toată numai dantelă și volănașe. Arăta ca o bezea tristă, dar imediat ce m-a văzut, a zâmbit și și-a întins mâinile.

Am ridicat-o și am pupat-o.

– Haide, Porcușor, i-am spus. Vii cu mine.

– Măi să fie! Niciodată..., a strigat doamna Hardy când am trecut din nou pe lângă ea, împingând-o. Ce naiba...? Dar era prea târziu.

– Nu vă faceți griji în legătură cu hainele și lucrurile surorii mele, am strigat eu pe după umăr. Puteți să ni le lăsați în altă zi – când vă e mai convenabil. Vă mulțumesc din nou, vă suntem foarte recunoscători! Și i-am făcut veselă cu mâna în timp ce mergeam repede pe cărare.

Oare toți eroii se simțeau așa când salvau prințesele? Poate că da. Mă simțeam de parcă aș fi fost făcută din jeleu. O țineam pe Porcușor strâns în brațe și mi-am ascuns fața după gâtul ei mic și gras în timp ce mergeam, simțindu-i mirosul dulce și încercând să uit de ura aceea rece pe care am văzut-o în ochii doamnei Hardy când stătea neputincioasă în pragul ușii. Oare avea să-l sune pe doctorul Hardy ca să-i spună ce s-a întâmplat? Oare știa că nu exista nicio mătușă Susan care aștepta în mașină, după colț? Oare avea să sune poliția? Mai era răpire dacă îmi luam propria soră? Atunci nu aveam timp să mă gândesc la niciunul dintre aceste lucruri.

Capitolul XXXIX

Când am ajuns acasă, dădaca Jane stătea la masa din bucătărie cu capul sprijinit în mâini. A sărit în picioare și a rămas cu gura căscată de mirare când a văzut-o pe Porcușor în brațele mele.

– Henry! a strigat ea, s-a repezit la mine și m-a strâns de umeri. Am fost foarte îngrijorată. Unde-ai fost? Nu erai în camera ta – te-am căutat peste tot!

– Am mers s-o aduc pe Porcușor înapoi, am spus eu cu simplitate.

– Dar... Dar ușa ta – am încuiat-o...

– Mă tem că nu pot să-ți explic acum, i-am spus eu. Dacă i-aș fi spus dădacei Jane că am fost salvată de doamna Young, nu m-ar fi crezut.

– Dădacă Jane, cuiva i-a fost foarte dor de tine, i-am spus eu.

A fost copleșită când a văzut-o pe Porcușor, iar Porcușor a fost foarte bucuroasă s-o vadă, așa că dădaca Jane n-a mai putut spune altceva. Mi-a luat-o din brațe

imediat. A dezbrăcat-o de rochia ridicolă cu volănașe, pe care a aruncat-o pe podeaua bucătăriei. Pe sub ea, Porcușor purta un maiou alb și un scutec de pânză. Arăta din nou ca Porcușor a noastră. Bebelușul se uita în ochii dădacei Jane și gângurea atent, de parcă i-ar fi spus o poveste importantă.

Și eu îmi doream cu disperare să vorbesc cu dădaca Jane, să stau cu ea la masă și să-i spun adevărul despre tot. În schimb, i-am spus:

– Mai trebuie să fac ceva. Dădacă Jane, ține-o pe Porcușor aici cu tine, orice ar spune doctorul Hardy sau oricine altcineva.

– Nu, Henry, așteaptă... m-a strigat dădaca Jane când m-am îndreptat spre ușa din față. Henry, *nu* poți să...

Dar nu m-am oprit. Dacă mă opream atunci, ar fi fost prea târziu. Nu știam dacă aveam puterea să mai fiu curajoasă pentru mult timp, așa că era mai bine să nu-mi dau de ales.

Am mers până la Helldon pe drumurile lungi, înțesate și goale de țară, cuprinsă de teama care îmi dădea fiori și mă îngrețoșa. Cerul s-a înnorat din nou și toată lumea părea lipsită de culoare.

Trebuia s-o scot pe mama din Helldon în acea zi. Nu ar fi durat mult până când doctorul Chilvers și-ar fi dat seama că mătușa Susan și doctorul ei specialist în boli nervoase nu existau și ar fi început să facă experimente pe mama. Probabil ar fi fost foarte furios pentru că am încercat să mă amestec în treburile lui. Poate că doctorii deja știau de minciunile mele. Dacă doamna Hardy a

văzut dincolo de minciunile mele, atunci și doctorul Hardy știa adevărul...

Problema era că am ajuns la capătul planului. Habar n-aveam ce trebuia să fac sau să spun când ajungeam la Helldon. Am început să construiesc un pod fără să am destul lemn ca să îl termin: eram gata să păşesc pe partea neterminată și să cad în apa înghețată de sub el.

Am stat la porți pentru o clipă, uitându-mă la aleea lungă și șerpuită care ducea la Helldon. Mi s-a părut că am auzit un ponei tropăind pe drumul din spatele meu și că cineva îmi striga numele dar, când mi-am luat ochii de la curbele hipnotice ale aleii, nu era nimeni acolo. Drumul era gol. „Hen, trebuie să mergi mai departe. Trebuie să continui...“, mi-am spus în gând.

Nu puteam vedea azilul, dar știam că mă apropiam de clădirea aceea hidoasă ca un cavou cu fiecare pas făcut pe alee. M-am gândit la jocul „Șerpi și scări“. Am aruncat zarurile, au căzut pe pătrățelul greșit, iar acum alunecam neajutorată spre pieire.

Helldon s-a ivit încet din spatele copacilor, ca un decor de scenă pictat. Nu mai aveam cum să dau înapoi. Ușile principale erau deschise. „Și îi primește pe peștișori cu fălcile zâmbitoare“, m-am gândit eu.

O asistentă m-a întâmpinat în holul rece de la intrare. Ținea o legătură de chei în mână. Pălăria ei arăta ca pânza unei corăbii și purta ochelari groși.

– Pot să te-ajut, domnișoară?

– Am venit să o vizitez pe mama, am spus eu. Pe doamna Abbott.

A mers la un birou din colț și a deschis un registru mare.

– Doamna Abbott, internată ieri... Da, e în salonul cu numărul patru. Mă tem că nu are voie să aibă vizitatori – cel puțin deocamdată.

– Dar, am început eu și am încercat să-mi controlez lacrimile care deja începeau să mi se adune în ochi. Dacă aș putea să o văd – măcar o clipă...

În spatele ochelarilor ei groși, asistenta și-a dat ochii peste cap.

– Domnișoară, te rog să aștepți aici până îl întreb pe domnul doctor. Apoi a dispărut pe un coridor lung și întunecos. M-am gândit la bârlogul minotaurului și m-am întrebat dacă ar fi trebuit să-mi aduc un ghem de sfoară.

M-am uitat în jur. Holul de la intrare semăna cu o peșteră. O scară largă ducea la etaj. În vârf, unde scara ajungea la palierul de la primul nivel, era o poartă înaltă din metal. Un tânăr în pijamale a trecut pe lângă poartă, bombănind și tremurând. O asistentă l-a condus într-un salon și a închis ușa. „Acolo trebuie să fie pacienții. Acolo sus“, mi-am spus. M-am uitat la poartă și m-am gândit la ușa încuiată a mamei din Casa Speranței, apoi parcă mi s-a aprins beculețul și am știut exact ce trebuia să fac. Asistenta a plecat ca să-l întrebe pe doctor dacă puteam să o văd pe mama – probabil acel doctor era Chilvers. Trebuia să o scot pe mama înainte ca el să mă poată opri. Ceva de pe biroul din colț mi-a atras atenția. Asistenta și-a lăsat legătura de chei lângă registru.

Am urcat repede scările, având grijă să nu fac zgomot. Am luat pe bâjbâite fiecare cheie pentru că îmi tremurau mâinile din cauza panicii. „Asta – nu –asta.“ Cea mai mare cheie s-a potrivit în broasca porții de metal, a făcut

clic și balamalele unse s-au mișcat fără să facă zgomot. Etajul întâi mirosea diferit față de parter. Mirosea a săpun carbolic și a ceva înțepător – era un miros caustic care îmi amintea de laboratorul de științe din fosta mea școală.

„Salonul cu numărul patru – asistenta a spus salonul cu numărul patru...“ M-am uitat în stânga și în dreapta. Coridoarele erau goale. „La stânga“, m-am gândit eu. Podeaua era netedă și bine lustruită – era să alunec în graba mea de a o găsi pe mama. Am văzut *salonul șase... salonul cinci...* Cheile mai mici erau numerotate. Cheia cu numărul patru mi-a alunecat printre degete de două ori înainte să o pot apuca și învârti în broască. Apoi am intrat în camera ei și am văzut-o imediat – stătea pe un pat înalt și strâmt. Era trează.

– Mamă! Am fugit până la patul ei și am îmbrățișat-o. Purta o cămașă de noapte lungă și verde pe care n-o mai văzusem până atunci și, peste ea, cămașa albă de forță pe care i-o pusese doctorul Hardy și care îi ținea mâinile strânse pe lângă corp. Degetele mele s-au chinuit să deschidă cataramele. Unghia de la degetul mare mi s-a rupt.

– Haide, mamă, i-am spus eu, după ce i-am desfăcut mânecile lungi și i-am eliberat mâinile.

S-a uitat la mine cu ochii holbați de teamă.

– Hai cu mine, mamă, grăbește-te. Am luat-o de mână. Degetele ei erau reci, albe și fără vlagă. *Te rog*, mamă...

Dar nu s-a mișcat.

CAPITOLUL XL

Ce puteam să spun? Ce puteam să fac? Nu puteam să o trag pe mama pe coridor sau să o cobor scările în brațe. M-am uitat din nou în ochii ei și o femeie ciudată și speriată s-a holbat la mine. Știam că mama era undeva acolo, înăuntrul ei, rătăcită în labirintul întunecat al minții ei așa cum eram amândouă rătăcite în adâncul Helldonului. Trebuia să ajung cumva la ea.

– Hai să mergem la mare, i-am șoptit, amintindu-mi privirea ei când a stat la marginea stâncii cu o zi în urmă. La far, mamă.

Am văzut pe fața ei că știa despre ce vorbeam. S-a uitat neajutorată la ferestruica cu gratii.

– Nu. Pe-aici, i-am spus eu. O să te-ajut.

M-a luat de mână și, foarte încet, s-a ridicat din pat.

Am mers împreună spre scară – târșâind picioarele și tremurând. Am ieșit pe poartă pe care am încuiat-o în urma mea, lăsând cheile în ea ca să-mi folosesc ambele mâini pentru a o ajuta pe mama. Încet, dureros de încet,

am coborât scările. Treaptă cu treaptă. Nu își vedea bine picioarele și nu își dădea seama de adâncimea fiecărei trepte. De două ori a trebuit să o apuc de brațul slab ca să nu cadă. Amețită, m-am gândit la scările din podul casei noastre din Londra și mi-am imaginat limbi lungi de foc întinzându-se după noi în timp ce coboram. Simțeam furnicături pe piele și parcă îmi ardea tot corpul în timp ce ascultam atentă ca să aud voci sau pași. Era o liniște ciudată. Oare era un fel de capcană?

– Aproape am ajuns, mamă, am șoptit eu și picioarele noastre au atins, în sfârșit, podeaua de piatră a holului de la intrare. Ea tremura. Arăta aproape ca un copil în acea cămașă de noapte verde și prea largă – m-am certat pe mine însămi pentru că nu i-am adus haine de rezervă sau pantofi. Am ascultat din nou ca să aud voci sau pași, dar în Helldon era doar o tăcere de mormânt. Majoritatea construcțiilor vechi scârțâiau sau făceau alte zgomote, dar Helldon era o clădire care parcă își ținea respirația.

Am ajuns la ușa deschisă din față. Eram aproape de ea – eram aproape de libertate –, dar simțeam frica în stomac. Nu avea să fie o evadare rapidă cum a fost cea cu Porcușor. Am fost foarte înspăimântată acasă la familia Hardy, dar, privind în urmă, salvarea lui Porcușor mi s-a părut foarte ușoară... Nu puteam să o car pe mama în brațe. Trebuia să mergem în ritmul ei. Și era mult mai slăbită decât am crezut.

– Mamă, mai trebuie să mergem un pic, i-am spus eu. Crezi că mai poți merge un pic? A dat din cap și mi s-a părut că am văzut ceva pe fața ei – parcă am văzut-o puțin pe mama așa cum era înainte – isteață, hotărâtă.

Eram în afara clădirii. Cerul s-a mai întunecat și o burniță rece umezea aerul. Am început să mergem spre aleea mărginită de copaci. Șarpele bătrân și cenușiu se răsucea înaintea noastră. „Pe aici", sâsâia el. Dar eu aveam alt plan. Aveam să mergem pe iarbă. Am fi ieșit mai repede și iarba ar fi fost mai blândă cu picioarele mamei. Tocmai am ajuns la adăpostul primului copac, când am auzit pe cineva strigând tare în urma noastră, strigătul lui rupând tăcerea prin aerul umed ca un cuțit. Am încremenit.

– Domnișoară Abbott, m-a strigat acea persoană. Nu avea o voce furioasă sau agresivă, era calmă și, din cauza asta, era mai înspăimântătoare. M-am uitat în jur.

Un bărbat mergea pe iarbă și venea spre noi. Era scund, chipeș, avea părul negru și purta un costum care părea scump. Arăta ca un actor de film. Își ținea mâinile în buzunare și mergea destul de relaxat, de parcă ar fi făcut doar o plimbare prin împrejurimi.

– Ai scos-o pe mama la aer curat?

Am înghițit în sec, dureros, și am dat din cap. M-am întors cu spatele la el și am îndemnat-o pe mama să mai meargă câțiva pași în ritm de melc. Picioarele mamei se udau și se murdăreau cu noroi.

– Continuă să mergi, mamă, i-am șoptit. Doar continuă să mergi. Burnița s-a transformat într-o ploaie densă și constantă. Drumul până la poarta principală era o curbură lungă acoperită cu iarbă udă și copaci. Mergând atât de încet, dacă urcam panta în ploaie, ne-ar fi luat cel puțin cincisprezece minute... În scurt timp, fără niciun efort, bărbatul mergea pe lângă noi.

– Așadar, tu ești Henrietta, a spus el.

Eu nu am spus nimic. Priveam fix poarta – o pată neagră dincolo de perdeaua grea a ploii. Mama se rezema de umărul meu, simțeam cum își pierdea puterea cu fiecare pas.

– Eu sunt doctorul Chilvers, poate ai auzit de mine...

Am clipit confuză, dar am continuat să merg. „Chilvers?“ Gândurile mi s-au amestecat ca piesele de pe o tablă de șah răsturnată. „Dar, dacă el e doctorul Chilvers, atunci cine naiba e bărbatul șchiop – bărbatul care se furișa pe lângă Casa Speranței?“ Nu mai înțelegeam nimic. Singurul lucru pe care îl știam era că, dacă el era Chilvers, eu și mama trebuia să scăpăm de el.

– Henrietta, doctorul Hardy mi-a povestit totul despre tine și mi-am dorit foarte mult să te întâlnesc. Mi-a spus că pretinzi că ești prietena unei femei moarte pe nume doamna Young – așa e? Și că hoinărești prin grădină, vorbind cu fantoma fratelui tău mort. Henrietta, mi-ar plăcea să-mi povestești despre viziunile tale. Să știi că aș putea să te ajut – aș putea să le fac pe toate să dispară...

CAPITOLUL XLI

Am dat din cap și lacrimi de furie mi-au curs pe obraji, pierdute printre picăturile de ploaie. Gâfâiam – din cauza disperării și a efortului de a o ține pe mama în picioare și de a înainta. Am auzit vocea altcuiva în spatele nostru. Era a doctorului Hardy.

– Aici sunteți! Vocea lui era plină de furie. Nu m-am uitat înapoi – nu era nevoie să o fac. Mi-am imaginat corpul lui solid mergând cu greutate spre noi. Henrietta, ce *naiba* crezi că faci?

– Nu, nu, Hardy, a spus doctorul Chilvers. Doar facem o mică plimbare împreună, nu trebuie să-ți faci griji. Folosea cuvintele la fel cum folosește un chirurg bisturiul – cu abilitate și încredere.

L-am auzit pe Hardy respirând greu. Am simțit tremurul pașilor lui grei.

– Doar vă plimbați? a gâfâit el furios. Apoi a izbucnit în râs. Ha, ha! Înțeleg. Excelent, Chilvers, excelent!

Încă o îndemnam pe mama să continue să se miște. Știam că era inutil, dar ce mai puteam face? Ploua tare – ploaia lovea iarba, scufundând-o în bălți cenușii. Cămașa de noapte verde stătea lipită de mama ca algele marine. Ne înecam împreună. Piciorul mamei a alunecat pe iarba udă și și-a sucit glezna. A suspinat și am prins-o când era să cadă.

Apoi Hardy a venit în fața noastră – arăta ca un megalit uriaș de pe care curgea apa.

– Unde crezi că mergi? mi-a strigat el cu dispreț. Henrietta, crezi că așa o ajuți pe mama ta? Pentru numele lui Dumnezeu, ea trebuie să fie aici! Noi suntem doctori! Noi o vom vindeca.

Chiar dacă știam despre experimentele lui Chilvers și ambiția lui Hardy, copilul ascultător din mine voia să cedeze. Îmi doream foarte mult să am încredere în adulți, dar știam că nu puteam. Inima îmi spunea că, dacă îmi lăsam mama acolo, nu s-ar mai fi întors acasă niciodată.

Chilvers a încercat o strategie diferită.

– Vremea s-a înrăutățit, nu-i așa, domnișoară Abbott? A chicotit, clipind în timp ce se uita în sus, la ploaie și la cerul întunecat. Și-a scos mâna din buzunar și a pus-o, caldă, pe umărul meu, îndreptându-ne înapoi spre alee. Ce-ar fi să mergem înăuntru, să bem o ceașcă de ceai și să stăm de vorbă? Hai s-o îmbrăcăm pe mama cu niște haine uscate. Trebuia să recunosc că era mai deștept decât Hardy. Mult mai deștept.

Știam că, dacă aș fi încercat să mă împotrivesc, m-ar fi dus cu forța înapoi în Helldon, fie că voiam să merg sau nu. Ar fi încuiat-o pe mama în salonul ei – ar fi fost

din nou prizoniera lor și la fel aș fi fost și eu... Gândurile mi se învârteau în minte ca un șobolan încolțit.

Asemeni unui gentleman, Chilvers i-a oferit mamei brațul. Ea s-a sprijinit de el și, doar pentru o secundă, masca amabilă a doctorului a căzut. Ochii i-au sclipit a lăcomie.

– Nu! am strigat eu, trăgând-o pe mama înapoi spre mine. Chilvers a zâmbit într-un fel înspăimântător. Apoi s-au întâmplat câteva lucruri deodată. Hardy s-a repezit la mine, iar eu m-am dat mai în spate. Am lovit bordura aleii cu călcâiul și m-am impiedicat, apoi am căzut pe spate. După aceea am auzit un vâjâit, un zăngănit și un țipăt speriat. M-am răsucit îngrozită. Patru copite ascuțite săreau pe drum și roțile uriașe ale unei șarete se învârteau, îndreptându-se spre mine. Mama a țipat.

Apoi a apărut domnul Berry, care s-a aplecat spre mine, cu fața palidă din cauza șocului, dar mai era cineva cu el – am mijit ochii și m-am uitat amețită prin ploaia torențială – era o femeie. Stătea la câțiva metri de mine, iar imaginea ei era încețoșată de vălul ploii.

– Ești bine, domnișoară? a spus domnul Berry, ajutându-mă să mă ridic în picioare. Îi ignora complet pe doctori. Te-am văzut stând la poartă și... ei bine, m-am hotărât să vin și să văd dacă aveai nevoie de ajutor. Mi-am zis: „Să fiu al n-naibii dacă o las pe aia mică să meargă singură în Helldon". Și m-a învelit cu o pătură. M-am întâlnit cu mătușa ta, Susan, pe drumul Hawkham – se pare că și ea venea aici.

M-am holbat la el. „Mătușa Susan?“ Dar, de fapt, nu *aveam* nicio mătușă Susan – asta a fost o minciună ca să-i sperii pe soții Hardy să mi-o dea pe Porcușor înapoi...

Silueta misterioasă a venit spre mine prin ploaie. Era îmbrăcată cu o haină lungă și neagră. Doar când a ajuns înaintea mea, i-am văzut fața. „Molia!“ Părul încâlcit îi era ascuns sub o pălărie cu bor larg. Ochii ei străluceau ca oțelul.

– Henrietta, hai să vă ducem pe tine și pe mama ta acasă, a spus ea, ajutându-ne pe amândouă să urcăm în șaretă. Domnul Berry a mai luat încă o pătură din spatele șaretei și a pus-o în jurul umerilor tremurători ai mamei.

Cei doi doctori au tăcut tot timpul, privind toată pantomima cu brațele încrucișate. În cele din urmă, Chilvers a pășit înainte, netezindu-și părul ud cu mâna lui îngrijită.

– Of, Doamne, a spus el, uitându-se cu ochii mijiți prin ploaie. Ești sergentul Berry? N-am crezut că o să te mai văd, s-sergent. Văd că ai supraviețuit războiului... Cum mai e b-bâlbâiala? El și doctorul Hardy au chicotit.

Domnul Berry a inspirat adânc. S-a întors cu fața la Chilvers. În timp ce vorbea, i-au zvâcnit ochii, dar vocea i-a fost tare ca o stâncă.

– Domnule doctor Chilvers, o să le duc pe domnișoara Abbott și pe mama ei acasă, a spus el.

Ne-am înghesuit toți în șaretă.

– Mă tem că nu puteți pleca pur și simplu, a izbucnit doctorul Hardy. Trebuie să fie semnate niște documente pentru externarea doamnei Abbott. Din punct de vedere legal, este sub...

– Sunt sigură că tata se va bucura să discute despre toate astea cu voi când se va întoarce, am reușit eu să spun.

Chilvers a râs tare.

– Când se *întoarce?* a spus Hardy râzând în hohote. Crezi că se întoarce? Am văzut destule cazuri ca astea, domnișoară Abbott – se întâmplă tot timpul – unii oameni, pur și simplu, nu pot face față – fug de probleme. Tatăl tău a fugit. Dacă se va întoarce vreodată acasă, o să-mi mănânc pălăria...

Apoi a vorbit Molia. Vocea ei era dură și rece.

– Sunt sigură că fratele meu se va întoarce acasă în scurt timp, a spus ea. La fel cum zice Henrietta. Iar eu mă voi întoarce în scurt timp ca să semnez documentele necesare – și îl voi aduce pe medicul regal specialist în boli nervoase, despre care v-am pomenit la telefon mai devreme. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva ore. Am observat că Molia și-a înclinat capul cu multă grijă atunci când a vorbit, ca borul pălăriei să-i acopere cât de mult se putea din față.

Doctorul Hardy era roșu de furie. Dar, în timp ce se uita la Molie, expresia feței lui a început să se schimbe.

– Doamnă, ne-am mai întâlnit până acum? a spus el. Apoi a făcut un pas spre noi. Cred că e posibil...

– Există oameni – i-a spus Molia lui Hardy, vorbind mai tare –, care cred că metodele dumneavoastră sunt medievale, domnule doctor Hardy. Sunteți orbit de ignoranță și ambiție. Vedeți doar simptome. Nu vedeți oamenii și răul pe care îl provocați acestora.

– Prostii! a exclamat Chilvers. Râdea, dar tremura de furie. Doctorul Hardy se holba la Molie. Trebuie s-o fi

recunoscut... Ea și-a ridicat capul un pic și s-a uitat direct la el. S-a uitat urât, cu o privire rece și metalică, dar buzele îi erau palide și strânse. Era speriată.

– Hai să plecăm, domnule Berry, am șoptit eu. Repede! Și, cu mâinile tremurând, a întors poneiul.

Doctorii stăteau unul lângă altul, sub un copac din care picura apa de ploaie – un uriaș roșu și un pitic alb –, ca într-un desen comic dintr-un ziar.

– Doamna Abbott a fost internată în acest azil, a strigat doctorul Hardy, neputincios. E nebună! Nu știu ce vreți să realizați cu șarada asta ridicolă. A arătat cu degetul spre Molie. Iar dacă tu ești mătușa Susan a Henriettei, atunci eu sunt unchiul unei maimuțe!

– Cum ziceți, domnule doctor Hardy, i-am strigat din siguranța șaretei și am văzut teamă și confuzie în privirea lui, dar și furie. A fost prezent la anchetă, a fost martor la semnarea certificatului de deces al doamnei Young –, dar ea era, vie și nevătămată, în fața lui!

– A fost o plăcere să vă revăd, a strigat Molia, dându-și jos pălăria cu un aer de învingătoare și întorcându-se ca să le facă cu mâna doctorilor. La revedere!

– Dii, Bert, a strigat domnul Berry. Poneiul maroniu s-a mișcat rapid. Molia m-a ținut pe după umăr. Mergeam pe cărarea șerpuită, spre porțile înalte de fier, iar Helldon rămăsese în urma noastră.

CAPITOLUL XLII

Stăteam pe patul mamei, cu fața la ea și cu spatele la fereastră, frunțile noastre aproape că se atingeau, genunchii noștri erau apropiați. De deasupra, probabil arătam ca aripile albe ale unui fluture. Mi-am petrecut primele ore ale nopții trează, ținând-o de mână și vorbindu-i încet. Ploaia a continuat să cadă, grea și neîntreruptă. Cerul a strălucit de câteva ori și am auzit bubuitul îndepărtat al tunetului.

Trebuia să fi trecut de miezul nopții când am auzit scârțâitul podelei de pe palier și ușa de la camera mamei deschizându-se. M-am întors și am văzut o siluetă care stătea în pragul ușii, o siluetă învelită iarăși în cunoscutele ei pături și ținând o cheie în mână. Era Molia.

– Îmi pare rău – nu am vrut să te sperii, a șoptit ea. Trebuia să vin și să văd... A mers spre pat. Cum se mai simte? S-a uitat la mama și i-a dat la o parte părul de pe frunte ca să-i verifice temperatura.

Mama a deschis ochii atunci.

– O! a spus ea, zâmbind somnoroasă. O, am crezut că te-am visat... Fața i s-a înveselit, ca a unui copil. Privighetoarea mea...

Am auzit niște zgomote mai departe pe palier. Un strigăt speriat, o ușă care se deschidea și se închidea, niște murmure încete... Porcușor era trează și dădaca Jane s-a dus la ea. Poate avea un coșmar cu soții Hardy sau poate era doar speriată de tunet.

Ceva s-a schimbat pe fața mamei. Era o expresie pe care n-am mai văzut-o până atunci – de dor. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Molia a zâmbit cu blândețe și a luat-o de mână.

– Hai cu mine, i-a șoptit ea. A condus-o din dormitor până la ușa secretă din pod. Am luat lumânarea de pe noptiera de lângă patul mamei și le-am urmat îndeaproape. Ce procesiune ciudată trebuia să fi format noi – Molia, cu păturile ei zdrențuite, era în față, iar mama și cu mine, în cămăși de noapte albe ca fantomele, urcam scările prăfuite la lumina lumânării. Am observat că Molia călca pe cele mai uzate bucăți din covor: pășise pe acolo de multe ori.

Molia s-a oprit în fața ferestrei cât roata carului și s-a uitat spre mare. Părea că face parte integrantă din acea cameră din pod, din acel turnuleț de poveste – era o molie printre pânze vechi de păianjen.

M-am întors și m-am uitat la mama. Stătea pe pat, palidă și confuză.

– Am mai fost aici, a spus ea. Ochii ei erau întunecați și mari. Am crezut – am visat că era camera lui Robert.

– Mamă, nu e camera lui Robert, i-am spus eu cu blândețe. E a lui Alfred.

S-a uitat încet prin cameră și a observat machetele de corăbii de pe raft.

– Alfred, a repetat ea. Îi plac corăbiile, cum îi plăceau și lui Robert. Unde e micuțul Alfred?

Molia s-a așezat lângă mama. A scos o fotografie dintr-un buzunar de sub pătura ei.

– O, a spus mama, atingând fotografia. Ce băiețel drăguț... Alfred...

Mama s-a uitat la Molie, apoi s-a uitat iar la fotografie. Am văzut că studia fețele tinerei asistente și a copilului.

– E băiatul tău? a întrebat ea cu o vocea care de-abia se auzea.

– Băiatul meu, a spus Molia răgușit. A murit – în război.

Mama s-a uitat cu tristețe la fotografie, apoi a întors-o.

– El a scris asta – pe spate – *1907, me and Moth*[1]*?*

Molia a dat din cap, cu ochii strălucind.

– Freddie a scris, da, dar... nu a scris Moth… N-a mai putut continua.

„Nu scrie Molie?“ M-am uitat pe spatele fotografiei și, pentru prima dată, am înțeles ce greșeală am făcut.

Numele ei nu era Molia și niciodată n-a fost numită așa. Fotografia era ruptă la colț și lipseau două litere. În urmă cu ani de zile, micuțul Alfred a scris: *1907, me and Mother*[2].

[1] eu și Molia – în limba engleză (n. tr.)
[2] eu și mama – în limba engleză (n. tr.)

Molia a pus fotografia înapoi în buzunar. Cele două femei s-au privit în ochi și și-au spus ceva mutește, ceva ce n-am putut să înțeleg. Molia a cuprins-o cu brațele pe mama, învăluind-o într-o pătură călduroasă. Mama s-a îndoit, tremurând.

Molia i-a vorbit. Vocea îi era îngroșată și plină de compasiune.

– Există speranță, i-a spus ea. Există foarte multă speranță. Doar uită-te la ea. Strălucește ca o stea.

Vorbea despre mine?

– Întotdeauna a fost așa. Mama a încercat să zâmbească printre lacrimi. Dar nu pot – doctorii mi-au spus că nu pot avea grijă de ele... Și fața i s-a strâmbat de jale. Robert a murit, apoi mi-au luat fetele. Au spus că nu eram în stare să am grijă de ele – nici măcar n-am ținut în brațe bebelușul...

Porcușor. Nici măcar n-a ținut-o în brațe pe Porcușor. Mama a crezut tot timpul că bebelușul i-a fost luat din vina ei... M-am gândit la lacrimile care i-au curs pe față când i-am citit povestea cu Rumpelstiltskin.

– Nu, i-a spus Molia. Ea e a ta. Doctorii s-au înșelat. Bebelușul e al tău și la fel e și ea. Acum au nevoie de mama lor. Nu e prea târziu pentru tine. Nu e prea târziu... Molia o mângâia pe mama pe spate la fel cum o mângâiam eu pe Porcușor când plângea.

– Nu știu cum să-mi revin, a suspinat mama cu vocea întreruptă de teamă.

– Poți s-o faci, i-a spus Molia printre lacrimi. Poți s-o faci. Și o vei face. Iar cuvintele ei exprimau hotărârea.

CAPITOLUL XLIII

Doamna Berry a venit la muncă a doua zi, ca de obicei. Când am intrat în bucătărie, m-a îmbrățișat și mi-a spus că domnul Berry ne trimitea salutări mie și mamei.

– Mulțumesc, am murmurat eu la umărul ei. Te rog, transmite-i că-i mulțumesc. Nu mai puteam să spun nimic altceva, așa că doar am strâns mâinile acoperite cu făină ale doamnei Berry și am ajutat-o să frământe aluatul.

– Archie mi-a spus că ai avut nevoie de ajutor ieri, a spus doamna Berry încet, în timp ce lucra. Mi-a spus că nu i-a venit să-și creadă ochilor când a văzut-o umblând pe drumul Hawkham în ploaie – exact ca o fantomă, așa mi-a spus.

Nu am spus nimic. Așadar, domnul Berry a știut că ea nu era mătușa mea – a recunoscut-o pe doamna Young. Am zâmbit gândindu-mă cât de bun a fost pentru că a intrat în joc.

– Unde a fost în toți acești ani? a întrebat doamna Berry. Bietul ei suflet rătăcit...

M-am uitat, pe ușa bucătăriei, spre Pădurea Privighetorii. Ce puteam să spun?

– Nu s-a rătăcit, doamnă Berry, am spus eu. Doar că n-a vrut să fie găsită.

Era o zi liniștită și înnorată, de parcă natura și-ar fi revenit după furtună. Mama dormea mult, dar părea să fie altfel de somn, acum că nu mai era sedată – era unul liniștit, vindecător. Am stat pe pat și i-am citit în timp ce dormea. I-am citit *Privighetoarea* pentru că era povestea ei preferată și pentru că îmi amintea de Molie.

Dădaca Jane a dormit și ea aproape toată ziua. Cred că era aproape la fel de obosită ca mama. Chiar dacă situaţia noastră în Casa Speranţei părea să fie la fel ca în urmă cu aproximativ o săptămână, înainte să fie luate mama și Porcușor, știam că nu era așa. Ceva important s-a schimbat. Era ca și cum am fi fost despărţite și apoi reunite în alt fel. Un fel mai bun, m-am gândit eu – eram mai puternice ca înainte.

Porcușor a fost neobișnuit de morocănoasă în acea după-amiază. A început să dea din cap ca să spună „nu“ – în timp ce se încrunta și mormăia supărată „mm!“ – un truc pe care probabil l-a învăţat la familia Hardy. Trebuie să fi făcut asta de vreo sută de ori între prânz și ora ceaiului. A dat din cap când a văzut sticla cu lapte, piureul dulce de morcovi și puiul fript pe care doamna Berry l-a făcut pentru ea – tot ce i-a fost oferit. Când am încercat să-i cânt niște cântece de leagăn, a dat din cap atât de furioasă că efectul a fost aproape comic. „Humpty Dumpty“ o supăra în mod special.

Peste doar câteva zile avea să împlinească un an. M-am întrebat dacă ziua ei avea să treacă la fel ca a mea, uitată. Nu am spus nimănui despre asta și nici altcineva n-a făcut vreo referire. Am hotărât că nu voi lăsa să i se întâmple asta și lui Porcușor și, chiar înainte de timpul ei pentru băiţă, am dus-o în bucătărie ca s-o vedem pe doamna Berry și să plănuim o petrecere aniversară pentru următoarea săptămână. Doamna Berry a fost încântată și s-a așezat imediat ca să facă o listă de cumpărături.

Solstiţiul de vară trecuse de multă vreme. Cerul ar fi fost albastru intens la acea oră în urmă cu o lună; dar atunci era palid și argintiu. Ușa și ferestrele bucătăriei erau larg deschise și o mierlă cânta din toată inima în mărul de lângă trandafiri. Doamna Berry urma să plece acasă în scurt timp. În timp ce a făcut curat în bucătărie și a terminat lista de cumpărături pentru petrecerea lui Porcușor, eu am stat lângă ușa din spate, legănându-mi surioara cu blândeţe în braţe. Și-a frecat nasul de gâtul meu, zvârcolindu-se supărată. „Trebuie să fie foarte obosită“, m-am gândit eu. Am continuat să vorbesc încet cu ea, mângâind-o pe spate. I-am povestit despre păsările din grădină – o mierlă, un măcăleandru și un pănţăruș mic și rotund, care s-a repezit printre frunze ca un șoricel cu aripi.

Porcușor s-a făcut mai grea în braţele mele, sforăind în somn. Saliva îi curgea pe umărul meu. Am continuat să o mângâi.

– Ascultă, Porcușor, i-am șoptit. Ce poţi să auzi? Pe doamna Berry cum spală la chiuvetă, cum bat clopotele bisericii, cântecul de seară al mierlei, o mașină pe drumul care duce în sat....

Am dus-o pe Porcușor în camera copilului și am pus-o în pătuțul ei. Nu mi se părea o idee bună să o trezesc pentru baie. A mormăit, s-a întors pe o parte și a adormit imediat.

Dădaca Jane încă se odihnea în dormitorul ei, iar doamna Berry plecase acasă. În casă era liniște. Am mers în camera mamei și m-am așezat la capătul patului ei. Ferestrele erau deschise. Aerul era plăcut și încărcat de tăcerea serii. Ea zâmbea în somn.

Dintr-odată, am remarcat zgomotul de afară, din fața casei. Era agitația unui motor de mașină și scârțâitul încet al roților pe pietriș. Acel zgomot a ajuns să însemne un singur lucru pentru mine: venirea doctorului Hardy.

„S-a întors", m-am gândit eu. „S-a întors ca s-o ducă iar pe mama la Helldon și să mă închidă și pe mine; să ne pună pe amândouă în cămăși de forță..." Mi s-a făcut și frig și cald în același timp. Palmele îmi erau umede și mi-am simțit pulsul în gât și în vârfurile degetelor. Parcă-l și vedeam pe doctorul Hardy, ca un strigoi, la biroul din spatele meu, completând calm documentele necesare pentru a mă interna... O portieră s-a deschis și s-a închis. Am auzit pași îndreptându-se spre casă. M-am uitat la perdelele albe care fluturau la fereastră, dar m-am temut să le dau la o parte ca să văd ce era afară. Nici măcar nu credeam că mai puteam sta în picioare – mi se părea că nu mai aveam sânge în picioare.

Am auzit o cheie întorcându-se în broasca ușii de la intrare. „O cheie?" Inima a înțeles acel sunet înaintea mea și a bătut atât de tare încât am crezut că o să-mi sară

din piept. Am suspinat și am fugit la fereastră, m-am uitat, cu amândouă mâinile apăsate pe geam și cu gura căscată, la alee. Nu era mașina doctorului Hardy cea care stătea în fața casei; era altă mașină – *O!* Era o mașină pe care nu am mai văzut-o de multă vreme.

Tatei nu i-au plăcut niciodată prea mult îmbrățișările afectuoase dar, cu acea ocazie, nu prea i-am dat de ales. Am coborât scările în fugă și m-am aruncat în brațele lui, plângând în hohote de ușurare când i-am simțit îmbrățișarea. Mirosea a vară, motoare, fum de pipă și locuri îndepărtate. Mi-am apăsat fața pe pieptul lui și i-am inspirat mirosul cu fiecare suspin. El doar m-a ținut în brațe și mi-a sărutat creștetul capului.

– Acum sunt acasă, Hen. Acum sunt acasă, a spus el.

– Ești acasă, am plâns eu. Știam că vei veni. Doctorul Hardy va trebui să-și mănânce pălăria!

M-a ținut mai departe de el și s-a uitat la mine cu un zâmbet confuz.

– Ce va trebui să facă? Apoi m-a îmbrățișat din nou. Am venit din cauza telegramei tale, Hen, mi-a spus el. A telegramei pe care ai trimis-o ieri-dimineață.

M-am gândit la cuvintele pe care le-am ales. Am avut bani doar pentru cinci. A fost foarte greu – cum puteam să explic tot ce se întâmpla în cinci cuvinte? În cele din urmă, acestea au fost cuvintele alese:

„Avem nevoie de tine aici."

Capitolul XLIV

– Hen, dar nu e deloc ca Helldon, a spus tata. E un fel de spital foarte special.

Luam cina amândoi în bucătărie. Tata a deschis o conservă de supă de mazăre cu șuncă și a încălzit-o într-o cratiță pe sobă. Eu am tăiat niște felii groase din pâinea de casă făcută de doamna Berry și le-am uns cu unt. Am mâncat la lumina galbenă a lampei cu petrol în locul lămpilor strălucitoare cu gaz din sufragerie. Chiar dacă eram în bucătăria noastră, mi s-a părut că eram într-o aventură, la camping împreună într-un teritoriu nou, ciudat și sălbatic.

– Un spital special? M-am întrebat dacă putea simți spaima din vocea mea.

– Da, a spus tata. Mama ta va fi îngrijită cum se cuvine, îți promit.

M-am gândit la noaptea de după ce am adus-o pe mama acasă. În timp ce eu am stat întinsă lângă mama, ținându-i mâinile într-ale mele, tata a petrecut o noapte

albă, în furtună. Și-a petrecut toată ziua călătorind din Italia până în Franța și a traversat Canalul Mânecii pe timp de noapte, prin furtună, când marea se agita sub cerul răsunând de tunete: aceleași tunete pe care le-am auzit în depărtare și care au trezit-o pe micuța Porcușor. Tata a luat primul tren spre Londra, și-a luat mașina și a condus până la Casa Speranței.

Părea obosit, dar nu la fel cum a fost când ne-a părăsit în urmă cu câteva săptămâni. Avea ceva nou în privire – ceva un pic mai strălucitor. M-am gândit că ar fi putut fi speranța.

Tata și-a mâncat toată supa din farfurie. S-a ridicat, a luat farfuriile noastre și le-a pus în chiuvetă. Când stătea cu spatele la lampă, fața lui era ascunsă în întuneric.

– Am întâlnit un doctor în Alpi – Wolfgang Berger – un domn austriac care stătea la același hotel ca mine. Un om amabil și înțelept. Stăteam de vorbă cu el în fiecare seară. I-am povestit despre... tot ce s-a întâmplat. Hen, domnul Berger e un fel de doctor de boli nervoase. A lucrat la un spital din Elveția. Când l-am întâlnit, se pregătea să plece din Italia ca să înceapă să lucreze la o clinică din Londra. I-am povestit despre doctorii Hardy și Chilvers de la Helldon. A spus niște lucruri interesante...

M-am ridicat de la masă, am găsit un prosop de bucătărie și am început să șterg farfuriile, castroanele și tacâmurile pe care le spăla tata. Le-am așezat pe masă. Afară era aproape întuneric. Mi-am dat seama că vorbeam tot mai încet pe măsură ce se întuneca. Știam că, dimineața, acea conversație la lumina lămpii, ar fi părut doar un vis.

– Când am primit telegrama ta, i-am spus angajatorului că trebuia să mă întorc urgent acasă. Eu și doctorul Berger am călătorit împreună până la Paris ca să prindem feribotul. Hen, o s-o duc pe mama la spitalul lui din Londra.

Trebuie să fi arătat supărată. „Alt spital. Alt doctor. De ce nu poate să stea acasă?“

– Henry, e un loc bun. Un loc diferit. Nu toți doctorii sunt ca Hardy sau ca Chilvers. Vor avea grijă de ea, îți promit. Vor fi foarte blânzi. Vor vorbi cu ea, îi vor da medicamentele potrivite și o vor ajuta să se facă bine.

L-am întrerupt.

– Nu-i vor da o boală tropicală?

S-a oprit din spălat vasele și s-a uitat drept la mine.

– Nu, Henry, a spus el.

– Și nu o vor pune în apă rece ca gheața și nu o vor opera?

– Nu. Nu vor face așa ceva. Și-a strâns buzele, a înghițit în sec și a șters cu buretele interiorul cratiței pe care a folosit-o ca să încălzească supa.

– Dar doctorul Hardy a spus...

Tata a dat din cap. La fel ca gestul încăpățânat al lui Porcușor; era un „nu“ clar.

– Am vorbit cu doctorul Hardy, a spus el, și cu colegul lui de la azil. Le-am explicat foarte clar părerea mea despre tratamentele lor.

Și ceva care mi-a stat pe inimă toată vara – un nod, o piatră, un țurțur de gheață – a început să se topească. Știam că doctorul Hardy și ordinele lui nu aveau să se mai întoarcă la Casa Speranței.

După o clipă, tata a spus:

– Hen, ai fost foarte curajoasă când ai mers singură la Helldon și ai adus-o pe mama acasă. La fel și când ai adus-o pe Porcușor. Și îmi... îmi pare foarte rău că n-am fost aici când ai avut mai mare nevoie de mine. Nu ar fi trebuit să plec.

– E în ordine, am murmurat eu, uitându-mă la podea. Nu l-am mai auzit niciodată pe tata spunând că a greșit cu ceva.

Mi-a ținut bărbia în mâna lui udă de săpun pentru o clipă și s-a uitat la mine. Ochii lui au sclipit într-un fel ciudat. Apoi a luat din nou buretele.

Când am terminat de spălat vasele, tata a deschis ușa de la bucătărie și s-a așezat pe o treaptă de afară. M-am așezat și eu lângă el. Și-a scos pipa din buzunar, a umplut-o cu tutun parfumat și a aprins un chibrit. Pipa a strălucit și a dat căldură – era un cerc de lumină portocalie. Fumul de pipă s-a înălțat în aerul serii care mirosea a cireșe, piele și vin condimentat. Am stat împreună, în liniște. M-am uitat la cer, urmărind primele stele care apăreau din întunericul adânc. Mi-am amintit de prima noapte la Casa Speranței, când m-am uitat din pragul ușii de la bucătărie și grădina mi s-a părut o lume subacvatică.

– Am încercat să-ți scriu, i-am zis. Dar nu am găsit cuvintele potivite. În cele din urmă am scris o poveste despre o molie și o privighetoare și un Munte Imposibil... M-am uitat la pământ, așteptând ca tata să-mi spună că eram prea mare pentru basme.

El a tăcut o vreme.

– Mi-ar plăcea s-o citesc, a spus el în cele din urmă. Hen, mi-ar plăcea foarte mult s-o citesc.

Am simţit căldura şi fericirea cuprinzându-mi pieptul.

Apoi el a spus:

– Mama a spus ceva despre o privighetoare când am vorbit cu ea înainte de cină. E cineva care a avut grijă de ea? Cineva care te-a ajutat ieri? Sunt sigur că a numit-o privighetoare...

Eu am încuviinţat.

– Nu mi-am dat seama dacă se referea la o persoană reală sau... la altceva. Hen, mama ta zâmbea, a spus el. N-am mai văzut-o zâmbind dinainte să... Şi-a pierdut vocea.

Eu am înlemnit. Oare putea să spună asta?

– De când a murit fratele tău, a spus el în cele din urmă şi a tras din pipă.

Stăteam foarte aproape unul de celălalt. Aş fi vrut să mă aplec şi să-i sărut obrazul obosit, dar n-am făcut-o.

– Ştii despre cine vorbea? m-a întrebat el. Cine e privighetoarea?

– Da, i-am spus. Da, ştiu.

A dat din cap şi a aşteptat să-i explic. Când n-am mai spus nimic, s-a uitat la mine şi a zâmbit. I-am zâmbit şi eu. Cred că a fost cel mai frumos moment pe care l-am petrecut împreună.

Nu era nevoie să-i povestesc despre mama şi privighetoarea. Era destul că eu ştiam.

CAPITOLUL XLV

Am dormit bine în noaptea aceea. Am dormit ca un animal care hiberna ghemuit în vizuina lui sigură şi întunecoasă. Când m-am trezit, soarele era deja sus pe cer şi am auzit bâzâitul încet al vocilor unor bărbaţi care conversau la parter.

Am găsit un sarafan curat, m-am îmbrăcat repede şi am coborât tiptil scările, desculţă. Holul era gol. Dădaca Jane era în sufragerie cu Porcuşor. Mi-a făcut semn cu mâna când am trecut pe lângă uşă. Arăta mai bine decât în ultimele săptămâni, părul îi era iar strâns cu grijă în obişnuitul ei coc blond, iar obrajii îi erau curaţi, albi şi îmbujoraţi.

– Henry, să-i cer doamnei Berry să facă un terci proaspăt de ovăz? a strigat ea după mine.

– Da, te rog, am strigat şi eu. Vin imediat...

Am mers pe coridor fără să fac niciun zgomot. Am auzit bâzâitul vocilor încă o dată. Le-am urmat până în cadrul uşii biroului tatei şi am tras cu ochiul.

– Îmi cer scuze pentru dezordine, spunea tata din spatele biroului. N-am avut timp să despachetez.

Apoi a apărut silueta cu picioare lungi a domnului Pickersgill. S-a așezat pe fotoliul de lângă șemineu.

– Nicio problemă! a spus el, clipind fericit în timp ce se uita la teancurile de cărți de pe podea. Și eu procedez la fel.

M-am strecurat în cameră, fără să fac zgomot, i-am urat bună dimineața tatei, am strâns respectuos mâna domnului Pickersgill și m-am așezat lângă fereastră.

Cei doi bărbați au vorbit despre Europa, Italia și despre proiectul la care a lucrat tata – tunelul Simplon din Alpi. Au vorbit despre tratatul de la Versailles și tulburările din Germania – proteste, violență, răscoale. Se părea că pacea nu însemna doar absența războiului – totul era mai complicat. În cele din urmă, după ce au dat resemnați din cap, ritmul conversației a încetinit.

– Mă bucur să vă văd din nou, domnule Pickersgill. N-am apucat să-mi iau rămas-bun cum se cuvine data trecută, i-am spus, gândindu-mă la conversația noastră ciudată din camera arhivei firmei Solomon și Pickersgill și la ieșirea mea bruscă.

Tata și-a ridicat sprâncenele, mirat.

– Da, a răspuns domnul Pickersgill, zâmbind. Îmi cer scuze, domnișoară Abbott. S-a întors spre tata. Fiica dumneavoastră a venit să-mi spună ceva și mă tem că am fost cam dur cu ea. Vedeți, era vorba de... niște vești șocante, și eram convins că se înșela... Dar s-a dovedit că avea dreptate. S-a uitat iar la mine și a zâmbit din nou. Doamna Berry a venit să mă vadă azi dimineață, la

prima oră. De fapt, această veste are legătură cu motivul vizitei mele.

Mi-am ținut respirația. Avea să-i spună totul tatei? Că m-am împrietenit cu o persoană despre se credea că era moartă... Că răposata doamnă Young era, de fapt, vie și locuia în pădure?

– Domnule Abbott, voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre prelungirea contratului de închiriere pe care ați cerut-o. Simt că e datoria mea să vă avertizez că există posibilitatea să nu mai puteți închiria Casa Speranței în viitor.

Tata s-a încruntat.

– Să zicem că proprietara legală... a ieșit la iveală între timp și e posibil ca, în viitor, să hotărască să locuiască din nou aici.

Vorbea despre Molia. Ar fi fost minunat să se întoarcă la Casa Speranței, dar ar fi fost îngrozitor dacă noi ar fi trebuit să plecăm...

– Parcă ați zis că niște oameni din Irlanda dețin casa, a spus tata.

– Da. Ei bine, așa *a fost* până când – de fapt, practic, mai e... Of, vai, mă tem că e cam complicat. Vedeți, s-a crezut că proprietara legală era moartă. A dispărut în 1916, după ce fiul ei a fost ucis în război, dar se pare că... A ridicat din umeri, cu un zâmbet de om neajutorat dar, în mod clar, fericit. Se pare că, până la urmă, trăiește.

– A dispărut după moartea fiului ei? Vorbele tatei îi trădau îngrijorarea. Poate se gândea la mama.

– Da. Întotdeauna a spus că el era toatul pentru ea. Era fiul ei.

Tata a dat din cap, confuz. Ideea părea evidentă.

– Nu – era soarele ei, a repetat domnul Pickersgill. A făcut semn spre cerul de vară de afară.

Tata și-a încordat maxilarul și consternată, am văzut că încerca să nu plângă.

Repede și cu o expresie de regret, domnul Pickersgill a ales să recitească un document pe care l-a adus cu el. A murmurat ceva despre complexitățile legii proprietăților, ținându-și privirea ațintită pe hârtie în tot acest timp. Tata s-a holbat pe fereastră, răsuflând și clipind.

Mi-am permis să mă las calmată de vocea domnului Pickersgill și gândurile mi s-au întors la mama. Tata avea să o ducă la spitalul doctorului Berger din Londra în acea după-amiază. Am încercat să uit de imaginile din Helldon care îmi băntuiau mintea: uși încuiate, ferestre cu gratii, coridoare întunecate. Am încercat să înlocuiesc acele orori cu ce mi-a povestit tata despre noua clinică din Bloomsbury a prietenului lui: ferestre deschise, cărți, voci blânde...

După un minut, aruncându-i în treacăt o privire tatei, domnul Pickersgill și-a încheiat discursul. Și-a strâns hârtiile, s-a ridicat în picioare și ne-a zâmbit amândurora cu căldură. A clipit cu amabilitate și a spus:

– Domnule Abbott, încă nu cunoaștem dorințele proprietarei, dar vă voi ține la curent cu orice schimbare. Bineînțeles, casa e a dumneavoastră până la sfârșitul lui octombrie, așa cum scrie în acordul original de închiriere. Dacă îmi veți transmite că doriți să găsiți altă proprietate în zonă, voi face tot ce pot ca să vă ajut pe dumneavoastră și familia dumneavoastră.

Tata i-a mulțumit. Am văzut că era recunoscător pentru tactul și amabilitatea domnului Pickersgill. Mi-am dat seama că puteau deveni buni prieteni.

– Și acum, a început domnul Pickersgill, trebuie să vorbesc cu fiica dumneavoastră despre... o prietenă comună. Domnișoară Abbott, am putea să ne plimbăm prin grădină?

Tata a zâmbit încântat, dar confuz, și s-a uitat la mine cu mirare și mândrie. A strâns mâna domnului Pickersgill, s-a întors la biroul lui și a început să deschidă un teanc de scrisori.

Capitolul XLVI

– Acum mă credeţi? am spus eu când am ieşit pe uşa bucătăriei şi am mers pe terasă. Credeţi că Molia e doamna Young?

Era o dimineaţă luminoasă, cu o briză răcoroasă. O flotilă de nori albi naviga pe cerul larg şi albastru. Am mers unul lângă altul pe toată lungimea peluzei.

– Da, te cred, a recunoscut domnul Pickersgill, privindu-şi pantofii. Apoi a zâmbit puţin. Doamna Berry mi-a povestit totul despre misterioasa ta mătuşă, Susan.

Am roşit. Am încercat să ţin pasul cu el când ne-am îndreptat spre heleşteu. Simţeam răcoarea plăcută a peluzei sub picioarele goale. Mi-am târât degetele prin iarba udată de rouă. Ne-am aşezat pe banca acoperită cu muşchi.

– Să ştii că nu am fost doar avocatul familiei. Am făcut meditaţii cu băiatul ei, Alfred, a spus domnul Pickersgill. Ţi-am mai spus asta când ai...? Nu, poate că nu ţi-am spus.

– Nu, nu mi-aţi spus, i-am zis eu.

– Freddie a fost un băiat ambiţios – la doisprezece ani s-a hotărât că voia să devină amiral în marină. Mama lui mi-a cerut să-l ajut la temele de vacanţă. După ce făceam lecţii cu Freddie, stăteam cu Niamh în bibliotecă şi vorbeam – în general, despre cărţi... Am devenit foarte buni prieteni.

– Niamh? N-am mai auzit numele acela până atunci.

– Niamh. L-a spus din nou ca să-l pot pronunţa cum trebuia: Nee-uhv. Era un cuvânt ciudat şi frumos. *„Niamh. Nu Molia. Niamh Young.“*

– E un nume irlandez, a spus domnul Pickersgill. Înseamnă „strălucitoare, radioasă“.

Era un nume perfect pentru ea.

Domnul Pickersgill a dat din cap, dar a continuat să vorbească. Poate că simţea aceeaşi nevoie ca mine: dorinţa ca lucrurile să aibă, în sfârşit, un sens – să fie o legătură între toate.

– Am devenit apropiaţi. Aproape ca o familie. Familia pe care n-am avut-o niciodată. Dar, când m-am întors din război, iarna trecută, dispăruseră amândoi. Amândoi.

Domnul Pickersgill strângea în mâini un plic maroniu, pe care îl mototolea şi îndoia la colţuri în timp ce vorbea. I l-am luat cu blândeţe şi i-am netezit colţurile.

El a inspirat lung şi adânc.

– În câţiva ani – cât am fost în acel iad –, Freddie a crescut şi a mers la război, iar Niamh a dispărut de pe faţa pământului.

– Când a dispărut doamna Young, am spus eu, a lăsat vreun bilet?

Domnul Pickersgill a dat din cap.

– A scris că nu mai putea să trăiască și mă ruga să am grijă de Casa Speranței. După verdictul medicului legist, casa a trecut în proprietatea unor rude de-ale ei – niște veri îndepărtați din Irlanda –, dar eu am m-am ocupat de administrare și întreținere. Au vrut să o vândă, dar i-am convins să nu o facă. E ridicol, de fapt... O parte din mine nu a vrut să creadă că ea nu mai era. Domnișoară Abbott, speranța e un lucru ciudat. Dacă te agăți prea mult de ea, poate să devină ceva crud.

– Dar ați avut dreptate, i-am spus eu. Ați făcut bine că ați sperat.

– Când mă gândesc că în tot acest timp... A dat din cap, încet. A fost atât de aproape... dacă aș fi știut...

Amândoi am tăcut o vreme, privirile noastre plimbând-se de la heleșteul întunecat la haosul colorat al straturilor de flori, apoi la ruinele chioșcului și, în cele din urmă, la Casa Speranței, cam neîngrijită, dar frumoasă, un pic aplecată spre noi, de parcă ar fi fost un prieten care ar ne-ar fi ascultat.

– Freddie a fost ca un fiu pentru mine, a spus domnul Pickersgill, zâmbind. Și... ei bine, pentru că tatăl lui a murit când era în floarea vârstei, și el s-a atașat foarte tare de mine. Îmi spunea unchiul Fidèle.

– *Fidèle?* Asta înseamnă credincios, nu-i așa? Loial?

– Unchiul Fidèle era o mică glumă de-a lui Freddie. Doar o mică glumă, dar s-a împământenit cumva. *Fidèle* – așa tradusese el din franceză, pe când era elev, numele meu de botez.

„*Truman Pickersgill. Om adevărat.*" Am zâmbit. Freddie și Robert s-ar fi înțeles foarte bine.

Domnul Pickersgill și-a luat plicul înapoi și s-a holbat la el. Părea nervos. Era ceva ce nu-mi spunea.

– Henrietta, speram să mă duci să o văd, a spus el. Trebuie să completeze multe documente pentru Casa Speranței, a continuat, după care m-a privit în ochi. Și mai e ceva...

Când am intrat în pădure, am văzut că fructele de salbă moale, care creșteau în lizieră, au început să se coacă și să se înroșească, și m-am întrebat cât va mai dura până când toți copacii vor fi acoperiți de culorile toamnei. Probabil că nu mult timp. Vara era pe terminate.

Era răcoare și liniște la umbra copacilor. Mi-am strâns cardiganul în jurul corpului, pășind atentă pe cărare cu picioarele goale. O briză răscolea frunzele arborilor din depărtare, care păreau să spună „șșșt,șșșt" și tot ce era dincolo de ei se supunea. Păsările tăceau. Nu se auzea nimic în afara pașilor noștri nesincronizați. Mi-am dat seama că n-am ezitat nicio clipă înainte să intru în întunericul pădurii. Parcă nu-mi mai era frică deloc.

Pe de altă parte, domnul Pickergill se purta foarte ciudat. Își tot verifica ceasul și se uita peste umăr, de parcă ar fi vrut să vadă dacă ne urmărea cineva. Ce a vrut să spună cu „și mai e ceva"? Nu mi-a dat nicio explicație.

– Domnule Pickersgill, totul e în ordine? am întrebat eu.

– Da. E în ordine, a spus el, dregându-și glasul nervos. Doar că e – un pic ciudat. Nu știu ce-ar trebui să-i spun.

– Sunt sigură că veți ști când o veți vedea, i-am spus eu. Până la urmă, ați fost prieteni buni. E aceeași persoană.

– Dar cum ar putea fi aceeași persoană? a întrebat el, uitându-se prin jur. Imaginează-ți cum e să trăiești trei ani singură... Trei ierni în pădurea asta... Te-ar transforma în altă ființă.

Înțelegeam. Dar pentru mine era invers: eu o cunoșteam pe Molia; Niamh Young era ființa necunoscută pentru mine.

– Dumneavoastră v-ați schimbat foarte mult? am întrebat eu, prinzând cu grijă o crenguță de mur și mutând-o din calea noastră.

– Războiul schimbă oamenii, a spus el după o clipă. Războiul și singurătatea... M-am uitat din nou la el și am văzut cum colțurile gurii i s-au ridicat un pic. Dar, acum că ai pomenit despre asta, domnișoară Abbott, cred că, undeva în adâncul sufletului meu, mă simt exact ca atunci când eram de vârsta ta. Poate că o parte din noi rămâne la fel pentru totdeauna.

CAPITOLUL XLVII

Molia stătea lângă focul ei, cânta și cârpea găurile dintr-o pătură foarte zdrențuită.

– Henrietta, tatăl tău e acasă, a spus ea.

– Da, i-am spus eu. E acasă. Și am simțit cum m-a cuprins bucuria la gândul întoarcerii lui.

– Și mama ta?

– Își revine, am spus eu.

A zâmbit strâmb și și-a întins mâinile spre mine. Apoi a observat că nu eram singură.

Domnul Pickersgill a mers până în mijlocul poienii și a stat aproape nemișcat, așteptând. Molia nu a spus nimic și nici eu nu am făcut-o. M-am așezat lângă foc. Domnul Pickersgill a venit târșâindu-și picioarele, jenat, apoi s-a aplecat și s-a așezat lângă mine. Pantalonii i s-au ridicat și au dezvăluit două gambe osoase, învelite în niște șosete cu modele în culori vii. Am văzut că tremura și își ținea genunchii strânși. Molia îi urmărea fiecare mișcare.

Am tăcut toţi.

Undeva, în adâncul pădurii, o ciocănitoare găurea un copac gol pe dinăuntru.

Domnul Pickersgill s-a uitat la documentele care îi tremurau în mână. A dat din cap și și-a dres glasul. Când a vorbit, vocea îi era atât de înceată că de-abia se auzea peste zgomotul focului.

– Bună, Niamh, a spus el.

– Bună, Truman, i-a spus ea cu blândeţe.

– Când domnișoara Abbott mi-a spus că este convinsă că doamna Young trăia aici, în pădure, am spus: „Nu, doamna Young a murit acum trei ani. E moartă. Numele ei e pe o piatră funerară. Am pus flori...“ A rămas fără voce și s-a oprit. S-a uitat în ochii Moliei pentru prima dată.

Am simţit că ceva îmi strângea inima și mi-am ţinut respiraţia.

– Am pus flori... a spus el din nou, cu o voce răgușită.

– Îmi pare rău, a spus Molia. Îmi pare foarte rău, Truman. După ce a murit Freddie – pur și simplu nu am mai putut...

S-au holbat unul la celălalt pentru o clipă și se vedea în privirea lor că aveau inimile frânte.

– Știu, a spus domnul Pickersgill în cele din urmă. Înţeleg. S-a aplecat înainte și i-a înmânat plicul, luând-o de mână pentru o clipă. Niamh, ai bani, a spus el. Ai o casă. Poţi să te întorci acasă acum.

Ea a dat din cap.

– Casa aceea nu-mi mai folosește la nimic.

– Nu-ţi mai poţi petrece încă o iarnă singură în pădure, i-am spus eu. Domnul Pickersgill vrea doar să...

– Henrietta, răspunsul meu e nu. E greu aici iarna, foarte greu, dar, cum aș putea să mă întorc? Am fost moartă timp de trei ani, nu mă pot întoarce.

Nu am înţeles ce voia să spună. Fusese foarte curajoasă. Ieșise din pădure și mersese până la Helldon. Îl confruntase pe doctorul Hardy...

– A fost altfel la Helldon, a spus ea, citindu-mi gândurile. Jucam un rol. Ca să te-ajut, Henrietta. Nu era viaţa mea reală, nu-i așa? Asta e diferenţa. Dar când Hardy m-a recunoscut... A inspirat adânc. Nu pot s-o fac. Nu pot să redevin doamna Young de la Casa Speranţei, să achit nota de plată a măcelarului și să vorbesc cu poștașul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu știu cum să mai fiu acea persoană. Am fost liberă. Am făcut parte din pădure...

– Dar..

– Henrietta, Casa Speranţei e în trecutul meu. Ultimele amintiri din acel loc sunt oribile – am fost singură, bântuită... Dar familia ta are un viitor acolo. Voi puteţi să fiţi fericiţi – tu, părinţii tăi și surioara ta.

– Te rog, Niamh, a spus domnul Pickersgill. Măcar gândește-te la asta.

Molia a oftat, apoi a deschis plicul maroniu.

Conţinea un teanc de hârtii: copii de acte de proprietate, liste de conturi, declaraţii de la bancă.

– Voi avea eu grijă de tot, a spus domnul Pickersgill, încercând să nu o supere. Promit să fiu discret... Fără mare zarvă.

Molia a răsfoit documentele, dând din cap.

– Toate alea sunt ale mele? a spus ea și mi s-a părut că se mai înmuia.

– Da – toate.

– Atunci pot să fac cu ele ce vreau.

Domnul Pickersgill părea confuz.

Molia doar a dat din cap, a zâmbit strâmb și a spus cu fermitate:

– Truman, nu mă întorc acolo.

A pus documentele jos, pe pământ, și s-a întors la cârpit.

M-am uitat la teancul de documente. Actele pentru Casa Speranței erau deasupra, dar păreau să fie anexate altui set de documente. Le-am ridicat și m-am uitat mai de aproape: Casa Pădurarului, Pajiștea Estuarului.

– Tu deții casa aceea veche? am spus eu. Cea de la marginea pădurii? Era casa dărăpănată pe care am găsit-o când m-am rătăcit.

– A făcut parte din domeniul Casei Speranței, a spus Molia. E o ruină veche – la fel ca mine. Și a zâmbit din nou.

– Dar ai putea locui acolo, i-am spus. Vreau să spun, dacă ai vrea... Ai fi cu păsările și animalele, ai mai face parte din pădure, ai fi la kilometri depărtare de orice om, dar ai fi în siguranță și la căldură. Ar fi o casă potrivită pentru tine.

Domnul Pickersgill a dat din cap, încurajator.

– Ce idee minunată! Aș putea să o repar ca să te muți în ea înainte să vină iarna...

Molia s-a uitat la căruța ei dărăpănată, cu coviltirul putrezit și murdar și ferestruicile sparte. Apoi a dat din cap foarte încet.

– Bine, a spus ea în cele din urmă. Mulțumesc.

Domnul Pickersgill a luat teancul de documente de la mine, mulțumit.

– Și mai e ceva, Niamh, a spus el. Vocea lui s-a schimbat puțin.

Molia l-a privit, îngrijorată.

– Altceva? Apoi Molia și-a mișcat repede capul și s-a holbat la pădurea din spatele meu. Fața i-a încremenit. Am auzit scârțâitul frunzelor moarte și trosnitul crenguțelor.

Venea cineva.

S-a auzit un bocănit în spatele nostru când pisica Moliei a sărit pe coviltirul căruței, cu spatele arcuit de frică. A sâsâit. Se holba la ceva ce nu puteam vedea, la ceva care se îndrepta spre noi printre copaci...

Apoi am văzut ce era. O formă neagră care se strecura printre umbre. Un baston, o gheată neagră și un guler negru ridicat peste falca unei fețe albe.

Era bărbatul șchiop.

Capitolul XLVIII

Am simţit furnicături pe piele din cauza fricii – omul şchiop ne-a vânat – şi ne-a găsit. Am crezut că acel bărbat era doctorul Chilvers, însă m-am înşelat. Dar cine *era* el? Voiam să fug; voiam să ţip la el să ne lase în pace. Voiam să arunc cu pietre în el.

Înainte să am şansa să fac ceva, bărbatul şchiop a ajuns în poiană. Domnul Pickersgill s-a ridicat în picioare, a mers la el şi i-a strâns mâna. Apoi au venit spre noi şi Molia s-a ridicat şi ea în picioare, uşor chircită, ca un animal gata să sară din tufişuri.

– Doamnă Young? a spus bărbatul schiop.

Gura doamnei Young a tresărit, gata să-şi nege numele. A ezitat, s-a uitat la domnul Pickersgill, apoi a dat din cap.

Am văzut bine faţa bărbatului pentru prima dată – avea ochi de prădător, cu pleoapele lăsate, îi lipseau sprâncenele, iar pielea îi era întinsă ca o mască. Apoi am înţeles. Faţa îi era cicatrizată. Suferise arsuri grave.

– Mă tem că nu ştiu cum să încep, a spus el. Nu avea vocea unui doctor nebun sau a unui prădător crud – era mult mai blândă decât mă aşteptam. Mă numesc David Stark. Vă rog să-mi iertaţi intruziunea, doamnă Young. Vă caut de ceva vreme. Dar mi s-a spus că – aţi murit.

– Aha. Da, a spus Molia, cumva inutil.

David Stark a continuat:

– Domnul Pickersgill m-a contactat la hotel...

– La hotelul acela mic de lângă mare? am întrebat eu, întrerupându-l. Cu pini, dune de nisip şi iarbă verde-albăstruie? El a dat din cap, confuz.

– V-am văzut acolo, i-am spus cu o voce acuzatoare. Şi v-am văzut şi la Casa Speranţei.

A dat din cap din nou, dar nu părea să-şi amintească să mă fi văzut. Nici nu eram sigură că mă vedea atunci. S-a întors spre Molia.

– Poate că ar trebui să luăm un loc, a spus el. A aşteptat până când ne-am aşezat toţi din nou în jurul focului. Apoi a inspirat adânc. Sunt aici din cauza lui Freddie, doamnă Young. Am servit patria cu fiul dumneavoastră, în Marină.

Faţa Moliei s-a făcut şi mai palidă.

– L-ai... cunoscut pe Freddie al meu? a şoptit ea.

– Da, în Marină, a spus el. Am fost prieteni foarte buni.

– Prieteni. Molia a dat din cap, cu gura căscată.

– Am vrut să vă găsesc. Vedeţi, am fost într-o tabără de prizonieri în Germania, până la sfârşitul războiului, şi am stat în spital de atunci... A făcut semn spre piciorul lui, zâmbind cu jumătate de gură. Încă eram într-o stare destul de gravă când m-au trimis acasă.

Bărbatul șchiop nu era așa cum mi l-am imaginat. Nu avea nimic sinistru sau înspăimântător. Avea cea mai politicoasă și inofensivă voce pe care am auzit-o vreodată. Mi-am făcut reproșuri, în gând, pentru ce mi-am imaginat despre el. Am văzut fața desfigurată a bărbatului, mersul lui șchiopătat, hainele lui negre, bastonul și am crezut că era un ticălos. Mi-a fost rușine. Pentru prima dată, am înțeles pericolul de a permite poveștilor să se amestece prea mult cu realitatea. Oamenii reali nu se încadrau în tiparele clare, în alb și negru, ale poveștilor.

Molia nu părea să știe ce să spună.

– Îmi pare rău să aud asta, a murmurat ea.

Domnul Pickersgill îi privea pe amândoi.

– Niamh, domnul Stark a venit să mă vadă la birou, a spus el cu blândețe. Vezi tu, a fost un prieten foarte bun de-al lui Freddie. Și-a dorit foarte mult să te întâlnească. Bineînțeles, la început i-am spus să plece, crezând – la fel ca toată lumea – că erai ... Dar apoi am reușit să-l sun azi-dimineață și să-i dau vestea cea bună...

– Am vrut să vă găsesc imediat ce am ieșit din spital, a continuat David Stark. Doamnă Young, Freddie a fost un erou.

Pe fața Moliei a apărut o expresie pe care nu o văzusem până atunci. Era nemișcată, controlată, dar ochii îi străluceau ca diamantele.

– Ne-am antrenat împreună, a continuat el. La început, mi-a fost foarte dor de casă. La fel ca Freddie, n-am mai stat departe de familia mea până atunci. Am vorbit aproape în fiecare seară despre casele noastre, familiile noastre, despre cărți. Ne-am scris scrisorile împreună. A

fost fericit în marină. Doamnă Young, voiam să vă spun că a fost fericit, că a vorbit despre dumneavoastră foarte des și cu afecțiune.

Molia putea doar să zâmbească. Ochii îi străluceau. Am văzut-o sorbindu-i cuvintele cu lăcomie. Cu fiecare vorbă, își recăpăta, puțin câte puțin, băiatul.

– V-au trimis lucrurile lui din cazarmă? a întrebat David Stark.

– Doar Biblia lui de militar, a spus Molia încet. Doar niște haine, Biblia lui și o poză veche.

– Dar nu și acesta... David Stark a scos un stilou argintiu din buzunar. Mi l-a dat ca i-l înmânez Moliei. Era un stilou vechi și frumos, cu rezervor, gravat cu cuvintele „Seaward Ho!"

Molia a suspinat când i l-am pus în mâini:

– A fost stiloul lui!

– Fusese printre lucrurile mele din cazarmă, așa că a fost trimis familiei mele din greșeală. Freddie mi l-a împrumutat cu o zi înainte să plecăm pe mare...

– Mulțumesc, i-a șoptit Molia. L-am gravat pentru el când a intrat în Marină. E un citat...

– Din *Insula comorii*.

– Da.

Și s-a uitat la stilou de parcă ar fi fost cel mai remarcabil și frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. După o clipă și cu o voce mai înceată, Molia a spus:

– Poți să-mi spui...? Ne-au dat atât de puțin informații. Știi cum a...?

David Stark nu a putut să se uite la ea atunci. În schimb, s-a uitat la tăciunii stinși din foc.

– Totul a fost îngrozitor de ciudat, a spus el. După săptămâni în care nu s-a întâmplat nimic, sfârșitul a venit foarte repede.

Am tăcut cu toții.

A continuat, cu vocea lui frumoasă.

– Nu au fost multe bătălii navale în Marele Război. Marina nu a pierdut niciunde atât de mulți oameni câți s-au pierdut pe câmpurile de luptă din Franța și Flandra, totuși... au murit mii de oameni. A fost liniște luni de zile. Eram tensionați, dar era liniște. Serveam pe *HMS Invincible*. Am rămas pe linia noastră, menținând blocada navală – pentru a împiedica proviziile să ajungă la dușmani. Apoi, într-o noapte, am urmărit o flotă germană. Au tras în noi și nava noastră a fost lovită. Freddie – Freddie a murit în apă cu o mie de alți bărbați. Marea l-a luat.

Am văzut cum ploua cu foc pe o mare neagră. Am văzut o navă – un oraș titanic de metal – scufundându-se în valurile reci și solemne ale oceanului. Am văzut valurile cenușii înghițind o mie de cadavre arzânde... Și am mai văzut soarele deasupra apei sclipitoare și pașnice. Nava era un schelet negru pe fundul mării, odihnindu-se și putrezind la mulți kilometri depărtare de orice rază de soare – uitată. O mie de băieți pierduți făceau parte din oceanul frumos și albastru. Erau spuma de la suprafața apei.

Am stat tăcuți pentru o vreme. Molia a inspirat și a expirat, a inspirat și a expirat. Am înțeles acel moment. Acum înțelesese. Știa. Probabil se întreba cum de îi mai bătea inima.

Apoi a zis:

– Ai supraviețuit.

Era mândră.

David Stark a dat din cap cu seriozitate.

– Depozitul de arme a explodat când am fost loviți prima dată – eu am fost prins în flăcări. Freddie m-a scos de acolo și m-a dus pe punte. Atunci l-am văzut pentru ultima dată, înainte să se scufunde nava – totul a fost foarte năucitor... Am sărit în apă și mi-am rupt picioarele. M-aș fi înecat imediat, dar am fost ridicat de un torpilor. Multă vreme nu s-a știut că au fost luați prizonieri câțiva dintre noi – familia mea a crezut că eram mort până la Crăciunul din acel an. Oricât de greu ne-a fost în lagăr, ne-am spus că noi eram cei norocoși. Noi eram cei rămași în viață.

Molia a dat din cap. Își apăsa obrajii cu mâinile și lacrimile îi curgeau printre degetele palide.

– Trăiesc pentru că fiul dumneavoastră m-a salvat, a spus David Stark, încet. Freddie a fost ca un frate pentru mine. Dacă aveți nevoie de ceva – orice, voi fi întotdeauna aici ca să vă ajut...

Molia a încercat să spună „mulțumesc“, dar nu a putut scoate niciun sunet. A încercat din nou:

– Mulțumesc. Apoi s-a uitat la stiloul argintiu din mâinile ei. David, vreau să-l păstrezi tu, a șoptit ea. I-a apăsat stiloul în mână și i-a îndoit degetele cicatrizate cu blândețe în jurul lui. Acum îți aparține.

Capitolul XLIX

Tata a dus-o pe mama la clinica din Londra în acea după-amiază, iar ea s-a întors acasă după trei săptămâni și jumătate, deși doctorul Berger a sfătuit-o să mai rămână internată cel puțin încă o lună. Mama era hotărâtă să se întoarcă la noi așa că medicul s-a lăsat înduplecat dacă va continua să primească îngrijirea potrivită conform îndrumării lui. Nu o întrebasem încă, dar speram că Molia ar fi putut să ne ajute. Până la urmă, a fost o asistentă medicală pregătită de Florence Nightingale.

Vara s-a terminat. După-amiezile se transformau repede în seri; iar soarele strălucea mai palid și stătea mai jos pe cer. Trebuia să încep cursurile la noua școală din Norwich în acea săptămână, dar tata a aranjat să rămân acasă până după următoarea vacanță. A spus că ar fi trebuit să fac câteva teme în plus ca să recuperez întârzierea și a fost destul de surprins i-am propus să iau lecții de latină de la dragul domn Pickersgill.

– Dar credeam că urăști latina, a spus el.

Am ridicat din umeri.

– Henry, ești un mister pentru mine! A râs, dând din cap.

Tata a adus-o pe mama acasă într-o seară rece și vântoasă. Stătea pe locul pasagerului în mașină, învelită într-o pătură cu carouri. Tata a luat-o de braț și a condus-o până la ușa din fața casei, unde o așteptam. Dădaca Jane era la etaj, o culca pe Porcușor. A spus că mama nu ar vrea să fie întâmpinată cu o mare ceremonie de primire, așa că am așteptat-o doar eu, stând acolo aproape o oră, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt în timp ce mă uitam după mașină. Dădaca Jane mi-a spus că ar fi trebui să stau în birou și să mă uit pe fereastră, dar i-am răspuns că voiam ca mama să mă vadă imediat ce ajungea acasă.

Încă arăta slabă și fragilă ca o pasăre, dar avea puțină culoare în obraji, iar ochii ei frumoși nu mai erau sticloși, ci erau ochii pe care mi-i aminteam – clari și plini de înțelepciune. M-a îmbrățișat. M-am temut că va mirosi a spitale și doctori, dar nu a fost așa. Mirosea a apă de toaletă de trandafiri și mai avea și alt miros liniștitor și confortabil, pe care nu l-am recunoscut. Mirosea ca mama mea.

*

În următoarea dimineață, mama, tata, dădaca Jane, Porcușor și cu mine am luat un mic dejun de vis, liniștit, luminos. Fața de masă albă strălucea în lumina dimineții; linguriţele zornăiau frumos în timp ce le mișcam prin

ceștile de ceai; ziarul tatei foșnea când dădea paginile. Parcă ne prefăceam cu toții că un mic dejun de felul acesta era un eveniment obișnuit. M-am bucurat de fiecare secundă minunată.

Mama era vizibil mai puternică după ședерea în spital sau măcar era hotărâtă să fie așa. Și-a turnat ceaiul fierbinte fără să tremure. Și-a uns pâinea prăjită cu mișcări sigure și rapide. „Cu ajutorul Moliei, în curând va fi și mai puternică", m-am gândit eu.

Atunci a sunat telefonul și m-am ridicat în picioare.

– Tată, pot să răspund eu? El s-a încruntat și și-a ridicat o sprânceană, dar nu m-a oprit.

Era domnul Pickersgill.

– Henrietta! a spus el. Am vești bune despre Casa Pădurarului... Ar trebui să fie gata în curând. Nu e nevoie de multă muncă la structură. Acoperișul e deja reparat și ferestrele au fost înlocuite – David Stark a fost de mare ajutor, nici nu pot să-ți spun cât de mult!

Dar eram îngrijorată.

– Sunteți sigur că Molia – doamna Young – nu vrea să se întoarcă la Casa Speranței? Am vorbit încet, conștientă de cât de ciudat ar fi sunat vorbele mele dacă le-ar fi auzit mama sau tata.

– Da, a spus el. Spune că va fi un nou început într-un loc liniștit.

– Ei bine – dacă sunteți sigur...

– Sunt sigur. Știi cum e ea – e de neclintit...

Am zâmbit.

– Și... acum trebuie să-i explic ceva complicat tatălui tău. Crezi că ai putea să-mi faci legătura cu el? Te rog.

Tata a ieșit din sufragerie atunci și i-am dat telefonul.

– Truman, te-ai trezit devreme în dimineața asta, a spus tata cu afecțiune. M-am bucurat că își vorbeau cu numele de botez. Dintr-un motiv necunoscut, asta mă făcea să mă simt mândră.

– Înțeleg, a spus tata. Bineînțeles că mă bucur că putem rămâne în Casa Speranței, dar... Da, continuă... A urmat o pauză lungă în care tata s-a întors încet ca să se uite la mine cu o expresie mirată pe față. *Un cadou?* a spus el la telefon. Pentru Henrietta? *Casa?* Ce naiba...? A urmat altă pauză lungă. Dar – totul e... legal? Tata a dat din cap și s-a așezat pe banca de lemn de lângă măsuța telefonului. Cine... a spus el? De ce...? Apoi a râs. Bine, bine! Nu, nu o să mă cert cu tine, Truman. A râs din dou, încă dând din cap și privindu-mă cu aceeași expresie mirată. Ei bine, da – doar că... Nu se întâmplă în fiecare zi să primească fiica ta o casă de la un binefăcător misterios... Ei bine, asta ar fi foarte frumos. Da, ce-ar fi să vii la noi, la o cină, săptămâna asta și să ne explici totul cum trebuie?

Am mers în Pădurea Privighetorii ca să mă întâlnesc cu Molia. O parte din mine spera să apară și Robert dar, cumva, știam că nu avea s-o facă. Nu îl mai văzusem de câteva săptămâni – din ziua în care am salvat-o pe Porcușor de familia Hardy... aceeași zi în care am adus-o pe mama acasă de la Helldon. Mi s-a părut că am văzut ceva mișcându-se printre copaci în timp ce mergeam – sclipirea părului lui auriu ca mierea –, dar, de fiecare dată când mă întorceam, dispărea. Am zâmbit. Eram bucuroasă

să las acea rază sclipitoare să danseze, ascunsă, lângă mine. Nu trebuia să o văd ca să știu că era acolo.

Am găsit-o pe Molie și am mers împreună prin pădure până la Pajiștea Estuarului. Ne-am oprit pentru o clipă ca să ne uităm la Casa Pădurarului. M-am uitat prin noua fereastră de la bucătărie și mi-am imaginat-o pe Molie înăuntru, stând la masa din bucătărie. Purta o rochie verde în loc de obișnuitele ei pături zdrențuite. David Stark stătea lângă ea. Beau ceai, iar el îi citea dintr-o carte.

Am mers cu Molia pe câmpuri, spre mare. A spus că voia să facă ceva pentru toți băieții de pe nava lui Alfred. Mi-a spus că ar fi fost un fel de comemorare.

M-am uitat la ea în timp ce mergeam. „Molia a fost o vrăjitoare cândva", m-am gândit eu. Aveam un sentiment ciudat când îmi aminteam prima dată când o văzusem. „A fost un personaj dintr-un basm, unul pierdut în pădure." Dar atunci am înțeles cine era. Era o mamă, o prietenă, o persoană care a fost rănită și și-a revenit. Era reală.

Era o după-amiază frumoasă – ultima zi cu adevărat caldă din an. Cerul era ca o mare foaie albastră, mâzgălită cu degetul plin de praf de cretă.

Am mers pe câmpuri cu porumb auriu, pe cărările fermelor, pe cărările făcute de cai și pe podurile vechi. Am mers de-a lungul râului până la gura largă de vărsare în ocean. Am stat împreună pe un petec îngust de pământ, o peninsulă sculpată de forțele aliate ale râului și ale mării.

Molia a adus ceva cu ea: o cunună cu fructe de pădure, măceșe și ultimele flori de mac. A aruncat-o – acolo unde râul verde-argintiu întâlnea marea albastră-cenușie. Am privit cununa săltând ca o geamandură viu colorată. S-a

ridicat și a coborât odată cu valurile, și m-am gândit la corăbii, furtuni și aventuri – *Insula comorii, Mica sirenă, Peter Pan, Moonfleet*... Am stat aproape de Molie, rezemată de ea.

Cununa a fost purtată de valuri pe mare, iar noi am stat împreună și am privit-o până când a dispărut.

– Pentru toți băieții noștri pierduți, a șoptit Molia.

Am sperat că valurile vor purta mesajul de comemorare al Moliei până departe pe mare, până la locul unde s-a scufundat nava lui Alfred și mai departe – prin noaptea lungă, printr-un univers plin de mări și stele, până în Țara de Nicăieri.

Capitolul L

În acea după-amiază, dădaca Jane și doamna Berry au organizat un picnic pentru noi pe peluză, pentru a sărbători întoarcerea mamei. Era un ospăț minunat – sendvișuri, prăjituri, rulade cu cârnați și ultimele căpșuni din acel an. Era mai bun decât cel de la petrecerea aniversară a lui Porcușor din urmă cu câteva săptămâni, pentru că eram toți împreună. În timp ce așteptam ca mama și tata să ni se alăture, am legănat-o pe Porcușor în poală, cântându-i un cântec vesel despre niște ponei care tropăiau.

Am mâncat sendvișuri cu pateu. Dădaca Jane a venit spre noi, aducând un pandișpan frumos glazurat cu o lumânare roz în mijloc.

– La mulți ani cu întârziere, Henry! a spus ea, oferindu-mi-l. Chiar îmi pare foarte rău că am uitat, a zis apoi cu mai multă sinceritate.

– Nu contează, am spus eu, uitându-mă la surpriza minunată.

– Ba da, a spus ea.

– Da, am spus eu. Contează. Și am zâmbit.

Dădaca Jane doar mi-a făcut cu ochiul.

– S-ar putea să primești un cadou sau două mai târziu...

Porcușor s-a întins după prăjitură cu mâinile ei mânjite de pateu.

– Nu, Porcușor, i-am spus eu cu blândețe, ținând-o departe de ea. Încă nu.

– Mm! a spus ea furioasă. Apoi și-a băgat în gură o bucățică de sendviș cu podul palmei.

Am râs și am sărutat-o pe capul pufos.

În cele din urmă, mama și tata au venit în grădină.

Mama era îmbrăcată cu haine călduroase și cu un șal albastru ca penele de păun în jurul umerilor. Părul îi era despletit și întins pe spate. Mi s-a părut că nu a fost niciodată mai frumoasă. Fără să mă gândesc, am ridicat-o pe Porcușor spre ea în timp ce se apropiaau, apoi am tresărit și mi-am amintit ce a spus mama în acea noapte în pod: mi-a spus că nu a ținut niciodată copilul în brațe.

Mama a ezitat pentru un moment, apoi a luat-o pe Porcușor de la mine. Tata privea cu un zâmbet crispat.

„Nu plânge, Porcușor“, m-am rugat eu în sinea mea. „Te rog, nu plânge.“

Dar Porcușor era un sufleţel de încredere.

– Ba! a strigat ea fericită și a atins obrazul mamei cu mânuța ei lipicioasă.

Fața mamei s-a luminat. Era ca și cum ar fi ținut lumea întreagă în brațe. Ochii îi străluceau și a pupat-o pe Porcușor de două, de trei, de patru ori, ținând-o strâns în brațe.

– Bună, a spus ea, clipind ca să-și alunge lacrimile și sărutând din nou bebelușul. Bună, micuța mea.

– Ba! a spus Porcușor, încântată.

„Draga de Porcușor."

Doamna Berry a adus sandvișuri cu somon pe o farfurie elegantă din porțelan – setul pictat cu trandafiri pe care îl foloseam foarte rar. A mai adus și un pahar de limonadă pentru mine și pahare de șampanie din cristal pentru mama, tata și dădaca Jane.

– N-are rost ca toate aceste lucruri drăguțe să stea pe raft și să se umple de praf, a spus ea cu fermitate. Bine-ați venit acasă, doamnă Abbott și la mulți ani cu întârziere, domnișoară Henrietta!

Și am ținut un toast.

Un pic mai târziu, când stăteam pe covor, digerând ospățul, tata a spus:

– Nu-i putem spune copilei „Porcușor" pentru totdeauna. Imaginați-vă cum vor râde copiii de ea la școală.

Am râs.

– Dar nici Roberta, am spus eu.

A urmat un moment în care nimeni nu a spus nimic.

– Da. Nici Roberta, a încuviințat tata.

– Vreau să spun, am zis eu, că nu arată ca o Roberta.

M-am uitat în ochii mamei și, prin toată durerea și tristețea, am văzut și o nouă putere în ei. S-a uitat calmă la mica creatură care stătea în poala ei.

– Așa e, nu arată ca o Roberta, a spus ea încet.

Tata a luat bebelușul, l-a ridicat în fața lui și s-a uitat foarte serios în ochii lui.

– Cum te cheamă, bebe?

Porcușor a chicotit și și-a întins mâna ca să-l prindă pe tata de nas.

– Babby! a spus ea și am râs cu toții.

– Bobbie, am spus eu dintr-odată, surprinsă.

Tata s-a uitat la mine, apoi înapoi la Porcușor. I-a cercetat fața îndeaproape.

– Asta ești? Ești Bobbie?

Porcușor și-a fluturat mâna în care ținea o linguriță.

– Ba! a spus ea.

– Da, a spus mama. Da, da, da. Frumoasa noastră Bobbie.

Bobbie i-a zâmbit și și-a întins brațele grăsuțe spre ea.

După ce toți se întorseseră în casă, eu am rămas mult timp pe covor cu mama. Ne-am întins una lângă alta, am ascultat cântecul mierlei și am simțit aerul răcoros pe piele. Clopotele bisericii răsunau în sat.

Era momentul perfect al amurgului – ace vreme dintre zi și noapte în care cerul este de un roz intens. Am așteptat privighetoarea. I-am spus mamei că Molia m-a învățat să-i fluier.

– Hen, mă tem că a plecat deja, a spus mama cu blândețe.

– A plecat?

– Departe – din cauza iernii. Privighetoarea e doar un musafir de vară. Chiar acum își întinde aripioarele la apusul cald din Africa.

M-am gândit la asta, încercând să-mi imaginez privighetoarea noastră atât de departe. M-a întristat gândul

că avea o nouă casă, alt loc care-i aparţinea şi care nu avea nicio legătură cu mine, cu Molia sau cu pădurea de lângă Casa Speranţei.

– Vara viitoare, am spus eu. O să se întoarcă vara viitoare şi o să mergem împreună în Pădurea Privighetorii ca să-i ascultăm cântecul.

– Vara viitoare, a promis mama.

– E magică, mamă, am şoptit eu. Toată pădurea se umple de o lumină argintie şi atunci, brusc, începi să plutești odată cu cântecul privighetorii printre stele.

Mama a tăcut pentru o clipă, apoi a spus:

– Hen, ce loc minunat ar fi lumea asta dacă toţi oamenii ar avea imaginaţia ta.

Soarele a coborât pe cer şi mi s-a părut că am văzut prima stea a serii – un punct de lumină chiar deasupra noastră. Am auzit ceva fluturând în iarba de lângă mine şi mi-am întors capul ca să mă uit. Era o molie. Aripile ei fragile aveau o culoare extraordinară – un auriu prăfuit şi pestriţ. Era foarte frumoasă – m-am întors să văd dacă o zărise şi mama. Dar mama nu se uita la molie, se uita la mine şi ochii îi străluceau din cauza lacrimilor.

– Hen, încă n-am ieşit din pădure, a spus ea cu o voce înceată. Încă sunt – cam rătăcită.

– Ştiu. Dar va fi bine, mamă, am spus eu. Acum te-am găsit. Şi m-am gândit la expresia învăţată de la domnul Berry – mottoul Parisului: *fluctuat nec mergitur*.

Ea a clipit.

– E în latină, mamă, i-am spus eu şi ceva parcă mi s-a răsucit în piept.

A râs un pic.

– Da...

„E lovită de valuri, dar nu se scufundă."

Mama n-a putut spune nimic pentru o clipă. Mi-a luat mâna şi a ţinut-o foarte strâns. M-am gândit că nu am să-i mai dau drumul niciodată.

– Nu se scufundă, a şoptit mama în cele din urmă. Nu se scufundă.

Molia şi-a fluturat aripile din nou şi, de data asta, a văzut-o şi mama. Insecta a aşteptat o clipă, de parcă şi-ar fi adunat puterile, apoi şi-a luat zborul. Am privit-o zburând tot mai sus. Aripile ei au reflectat ultimele raze de soare şi atunci, doar pentru o secundă, a fost ca o flacără – o mică sclipire aurie care se împotrivea dispariţiei luminii.

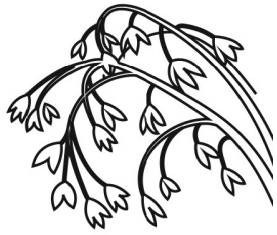

Mulţumiri

Mulţumesc din inimă editoarei mele, Rachel Leyshon, pentru înţelepciunea, viziunea, răbdarea și inspiraţia ei. Le sunt foarte recunoscătoare ei și legendarului Barry Cunningham pentru că au crezut în mine (și, mai important, în Hen) chiar de la început. Mulţumesc și celorlalţi din minunata echipă de la Chicken House – în special Laura Myers, Rachel Hickman, Elinor Bagenal, Jazz Bartlett și Kesia Lupo. Mulţumesc fabulosului meu editor de text și corector pentru ochii de vultur și celor de la Studio Helen pentru că au creat o copertă atât de frumoasă: am plâns când am văzut primul desen care era pur și simplu perfect.

Cartea a început cu Luigi și Alison Bonomi și Premiul Montegrappa pentru Prima Operă de Ficţiune. *Secretul din Pădurea Privighetorii* nu ar fi existat dacă ei nu ar fi ales manuscrisul meu dintr-un teanc de manuscrise. Multe mulţumiri amândurora pentru căldura lor, munca neobosită și sprijinul neîntrerupt. Mulţumiri și lui Yvette Judge și Isobel Abulhoul de la Festivalul de Literatură din Emirate pentru că m-au făcut să mă simt ca o adevărată scriitoare încă de la început.

Voi rămâne îndatorată pe veci lui Rachel Hamilton pentru că m-a salvat cu inteligența și încurajările ei în timpul câtorva crize și mulţumesc lui Emily Steel și Paul Skinner pentru că mi-au împărtășit părerile lor sincere de scriitori când nu mai puteam vedea Pădurea Privighetorii din cauza copacilor.

Mulţumesc soţului meu și celui mai bun prieten, Iain Martin, pentru că a fost primul cititor care m-a încurajat, pentru că mi-a spus tot timpul că gândeam prea mult și pentru că a încercat să nu cânte Guns N' Roses prea tare când editam. Mulţumesc minunatei Stacy Donne fără de care m-aș fi pierdut cu firea de multe ori. Sunt profund și etern recunoscătoare pentru prietenia frumoasei și înţeleptei Louise Milner-Moore. Multe mulţumiri și iubire lui Bronwen, Tom, Jeannine, Jen și celorlalţi dragi prieteni ai mei, colegilor profesori, primilor cititori, colegilor scriitori și studenţilor – care sunt prea mulţi pentru a-i menţiona aici pe toţi – pentru că au fost foarte amabili și m-au încurajat să scriu.

Multe îmbrăţișări de recunoștinţă mamei și tatei pentru foarte multe lucruri, inclusiv pentru că mi-au citit povești când eram mică și m-au crescut într-o casă plină de cărţi. Le mulţumesc că au suportat capriciile obositoare ale unei fete prea active, care încearcă întotdeauna să facă mai multe lucruri în același timp. O – și mulţumesc cu întârziere pentru acele casete cu *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor, Grădina Secretă și Cartea Junglei* –, le-am ascultat de atâtea ori când eram mică încât poveștile

trebuie să mi se fi imprimat în creier în timpul somnului; *Secretul din Pădurea Privighetorii* datorează foarte mult acestor frumoase poveşti clasice. Mulţumesc fraţilor mei, Will şi Pete Strange, pentru că sunt mândri de mine, pentru sfaturile lor înţelepte şi pentru că m-au făcut întotdeauna să râd.

În cele din urmă, mulţumesc nebunaticei noastre îmblănite, pisica Maddy, şi stelei noastre strălucitoare, Axl.

*

Secretul din Pădurea Privighetorii a fost publicată pentru prima dată în 2016, la aniversarea a 100 de ani de la Bătălia de pe Somme şi Bătălia Iutlandei. Mi se pare că se cuvine să închei această carte amintindu-i pe toţi cei care şi-au pierdut vieţile în Primul Război Mondial.